

JAK ZAŽÍT BOHA

ZÁŽITKY
NEVĚŘÍCÍCH

JIŘÍ PALKA

JAK ZAŽÍT BOHA
ZÁŽITKY NEVĚŘÍCÍCH

KNIHOVNA MOMO A VITARIAN

Vlastníte-li podobné knihy a chcete je převést do
elektronické podoby kontaktujte mě na
vitariann@gmail.com

JIŘÍ PALKA

JAK ZAŽÍT BOHA
BEZ DROG

ZÁŽITKY
NEVĚŘÍCÍCH

Elektronická kniha
<http://www.spirala.cz/reinkarnace>

Oprávnění

Tuto elektronickou knihu si můžete zkopírovat na svůj počítač, vytisknout nebo nahrát známým. Pokud byste chtěli knihu šířit za účelem prodeje, je nutné tak učinit po dohodě s autorem.

© 2000, 2002 Jiří Palka

Vydal autor.
U pískovny 199, 466 06 Jablonec nad Nisou.

Druhé rozšířené vydání.

Obraz na přebalu: Helena Jakouběová, Jablonec n. N.

OBSAH

Duchovní zážitek na konci fyzických a duševních sil	7
Útěk na Slovensko	7
Kříž v Ďáblicích	9
Člověk, který se podruhé narodil	10
Překážky duchovního zážitku	13
Zamyslete se nad svým myšlením	13
Jak brát život sportovně	14
Co je to světlo, co je ta záře?	16
Jak se jednotlivá náboženství v mnohém velmi podobají . .	18
Zažít Boha je lepší než věřit	20
Duchovní zážitek vysláním nic nežádající lásky	21
Význam duchovního zážitku při odtělování	23
Odtělení krátkodobé	24
Odtělení za spánku	25
Odtělení při dočasné klinické smrti	25
Odtělení dlouhodobé	29
Odtělení trvalé	30
Odtělování probíhá u každého jinak	31
Odtělení při náhlé smrti	34
Odtělení úmyslné	36
Duchovní zážitek při mdlobách	38
Duchovní zážitek při meditaci	39
Zárodek Boha v nás	43
Čakra a zárodek Boha v nás	46
Nechte Boha řešit problémy za vás	48
Bez pokory v srdci nemůžete Boha zažít	52
Odpustit sobě a jiným – předpoklad duchovního zážitku . .	55
Duchovní zážitky vyvolané holotropním dýcháním	61

Duchovní zážitek splynutím se vším stvořeným	62
Přehled vibrací	63
Duchovní zážitek na požádání	69
Modlitby a autosugesce	70
Špičkový kardiolog radí: modlete se třikrát denně	70
Jak vám autosugesce najde vhodného manžela	74
Od Boha je nejlépe nic nechtít	75
Víra tvá tě uzdravila, nevíra tvá tě přizabila	78
Jak nalézt ztracenou věc	81
Jak vám modlitba najde bydlení	81
Jak vás podvědomí může zachránit před sňatkovým podvodníkem	82
Duchovní zážitek vyvolaný modlitbou	85
Duchovní zážitek vyvolaný vnějšími vlivy	90
Duchovní ohniska na Zemi	90
Účast na duchovních shromážděních	91
Pobyt v klášteře	93
Setkání s duchovním učitelem	95
Vliv přesvědčení, že nejsme tělo, při smrtelném nebezpečí	98
Jak přežít koncentrační tábor	98
Jak se kat vzdal své profese	99
Jak přežít vlastní popravu	100
Duchovní zážitky s Ježíšem a těmi druhými	101
Od krystalu po Krista	103
Zbavování posedlosti	104
Vzkříšení mrtvých	105
Proměnění Páně	105
Vznášení se	107
Zhmotňování věcí – materializace	108
Uzdravování modlitbou a vkládáním rukou	109
Zhmotňování a odhmotňování vlastního těla	110
Nanebevstoupení	112
Role rozumu a citu ve víře	113
Téměř svatý Jidáš	114
Literatura	115

DUCHOVNÍ ZÁŽITEK NA KONCI FYZICKÝCH A DUŠEVNÍCH SIL

Útěk na Slovensko

Můj známý, Čeněk R., studoval před válkou na vysoké škole v Brně a bydlil v Kounicových kolejích. Studenti se začali proti německé okupaci bouřit a tak německá policie obsadila 17. listopadu 1939 všechny vysokoškolské koleje, internáty a ubytovny a odvezla studenty do koncentračních táborů. Čeněk té noci nebyl na koleji, byl u svých rodičů na venkově. Dlouho se ale netěšil, že zatčení unikl. Za několik dnů se proslýchlo, že německá policie má adresy všech studentů a že po zbývajících pátrá a zatýká je. Mohl tedy počítat s tím, že i on bude za několik dnů, možná za několik hodin, zatčen. Nezbývalo než uprchnout. Jeho rodina měla naštěstí ve Vysokých Tatrách chatu. Trávili tam prázdniny i dovolené. Podařilo se jim vypátrat člověka, který načerno převáděl lidi přes slovenskou hranici, a tak k němu Čeňka vypravili. Měl s sebou kufr s tím nejnnutnějším. Kufr zanechal na udané adrese, kde mu přislíbili, že jej na slovenské straně dostane zpět. Hranici přešel s úspěchem, kufr však už nikdy neviděl. Dorazil ale jinak v pořádku do chaty ve Vyšných Hágách s malou finanční hotovostí.

Po prvních dnech, kdy odpočíval a uklidňoval se z toho, co zažil, začal přemýšlet o své situaci. Lidé ho v okolí znali a měli v té době dobrý vztah k Čechům. Jak ale uplynul týden a dva týdny, zjišťoval, že jeho situace je dosti neutěšená. Nemohl zůstat v chatě stále. Lidé by se ptali, co tam dělá, a pak peníze docházely. V okolí nebyla možnost najít si zaměstnání a mimoto neměl doklady. Jeho české doklady by nikdo neuznal. Nemohl jít na městský úřad a říci, že utekl před zatčením. V té době Slovinci sympatizovali s Němci proto, že jim umožnili založit svůj vlastní nezávislý stát. Musil počítat s tím,

že by narazil na nějakého nacionalistu, který by ho dal zatknout a vydat Němcům. Tato cesta nebyla schůdná. Jaká ale jiná možnost existovala? Uvažoval o tom dny a noci a opět dny a noci a na nic nepřicházel. Počáteční úleva, že unikl zatčení, se měnila v depresi stále větší a větší. Řešení se nikde neukazovalo. Snaha vyřešit neřešitelné ho vyčerpávala a byl na tom nervově hůř a hůř.

Jednou se vracel zkleslý z nákupu a šel okolo venkovského kostelíka. Přišla mu myšlenka, zda by mu Bůh nemohl pomoci. Nevěděl, zda Bůh je nebo není, ale myslel si, že pokud by byl, tak by byl tím jediným, od koho by mohl pomoc očekávat.

Vešel do kostelíka. Bylo otevřeno, tenkrát se v kostelích ještě nekradlo. Uvnitř nikdo nebyl a když si sedl do lavice, bylo úplné ticho, jen ptáci zpívali venku. Zaposlouchal se do ticha a protože byl senzitivní, po chvíli vycítil atmosféru svatosti, kterou tam vytvořily generace věřících. Pociťoval jako blahodárné, když se kolotoč zoufalých myšlenek v jeho hlavě zpomalil, až téměř zastavil, a že se v hlubokém míru sám se sebou a se světem mohl ponořit do té spásné harmonie, která ho naplňovala. Ponořen do ticha ztratil pojem času.

A tu se jako blesk na něj ze stropu potemnělého kostela sneslo několik paprsků, které mu přinášely útěchu a jistotu, že se vše vyřeší. A nejasnou představu, co by měl udělat. Bylo to, jako by na něj někdo náhle rozsvítil světlo. Nebyla to ale záře vnější, ale vnitřní.

Po chvíli z kostela odešel, osvěžen a s pocitem sebedůvěry. Jedno bylo jasné. Zde nemůže zůstat. Může se svěřit jen tomu, komu může důvěřovat. Komu tedy? V Bratislavě bylo mnoho filiálek českých podniků, kde jistě byli Češi. A tak se rozjel do Bratislavy. Shodou okolností tam před rokem nějakou dobu bydlil a byl tam dokonce přihlášen. Měl tam i několik známých. A tak u jedné rodiny požádal o dovození u nich několikrát přespát, že si najde místo a trvalý podnájem.

Ve středu města byl velký obchodní dům ASO. ASO byl první jednotkový dům v Praze na Národní třídě. Zkratka znamenala Andrs a synové. V Bratislavě byla filiálka. Nebylo těžké tam zajít a požádat o rozhovor s některým z vedoucích Čechů. Vysvětlil, v jaké je situaci. Ředitel okamžitě projevil zájem mu pomoci. Nemohl ho přijmout jako zaměstnance, protože neměl platné doklady, ale mohl ho zatím zaměstnat jako externistu, který ráno přijde, dostane práci, a večer mu zaplatí. Mimoto ho pozval na některý z příštích dnů, aby se pokusili jeho problém vyřešit.

U nás, i ve většině zemí západní Evropy, mají na městských úřadech tři kartotéky: kartotéku lidí, kteří se přihlásili k pobytu, kartotéku těch, kteří zde bydlili a odstěhovali se, a kartotéku zemřelých. Jestliže se někdo odhlašuje, vyjmou na úřadě jeho přihlášku, připojí ji k odhláše a zařadí do příslušné kartotéky.

Čeněk s určitostí potvrdil, že se v Bratislavě k pobytu řádně přihlásil a při odchodu opět odhlásil. Vedení podniku našlo člověka, který v kartotéce pracoval, a nabídl mu tehdy vysoký obnos 10 000 Sk, aby z kartotéky odhlášených vyňal jeho přihlášku i odhlášku, přihlášku zařadil do kartotéky přítomných a odhlášku jim přinesl. Ten člověk to skutečně udělal. Čeněk se pak dostavil s tím, že ztratil doklady, že bydlí tam a tam a že žádá o doklady nové. Bez problému je dostal a tak přežil ve zdraví válku v Bratislavě.

Když mi po letech svůj příběh vypravoval, zeptal jsem se ho, co si myslí o těch paprscích, které se na něj v kostele snesly. Řekl, že celkem neví, ale podle toho, co říká náboženství, že to asi byly paprsky Ducha svatého, které na něj seslal Bůh. A ptal se, zda by neměl dát tomu faráři nějaké peníze za tu pomoc. Pokusil jsem se mu vysvětlit, že ten Duch svatý, nebo jak bychom to nazvali, je stále kolem nás, že se mu ale většina lidí nedovede vnitřně otevřít. Předpokládá to zklidnit se, někteří lidé říkají „usebrat se“, zpomalit tok myšlenek až téměř k zastavení v atmosféře svatosti, kterou v tomto případě vyvolal kostel. Takovou atmosféru může ale rovněž vyvolat meditativní hudba, čtení nějakého svatého písma, které v nás vyvolá hlubokou odezvu, jedno, kterého náboženství. Nebo modlitba nebo meditace. Těch cest je více. Musíme sami nalézt, na co naše nitro nejvíce reaguje.

Většina lidí si myslí, že kdyby se jejich myšlení zastavilo, že by byli mrtví nebo v bezvědomí. Nikdy to nezažili. Je to právě naopak. Jsme naprosto bděli s dokonalou pozorností a intenzivně vnímáme vše ve svém okolí. Jeden jediný takový zážitek dokáže změnit náš život.

Kříž v Ďáblicích

Pamatuji se na vypravování, které jsem slyšel jako kluk. Týkalo se to pražského podnikatele, který bydlil v Ďáblicích. Všechn svůj majetek vložil do podniku, i věno své ženy, a ještě se zadlužil. Pracoval 14 hodin denně a ze začátku se mu dařilo. Pak ale přišel

rok 1929, zhroucení světového hospodářství, celosvětová vlna nezaměstnanosti. Během krátké doby došlo k ozebračení ohromného množství lidí.

I on přišel o všechno. Bylo to tak náhlé a tak ničivé, že neviděl jiné východisko, než spáchat sebevraždu. Zůstaly mu jenom dluhy. Vyhledal doma kus provazu a rozběhl se ven z města. Dábllice tehdy vypadaly jinak než dnes. Byla tam pole a luka a trochu výš lesík. Do něho zamířil. Po cestě šel kolem železného kříže s plechovým ukřížovaným Ježíšem, jak jsme tehdy často na venkově vidali. Zarazil se. Pohlédl na kříž a přišla mu myšlenka: Já se oběsím a co se stane pak? Z ohromného rozčilení, zoufalství a beznaděje náhle přešel do úplného klidu. Nezodpovězená otázka způsobila, že se jeho myšlenky na chvíli zcela zastavily. Jako by naslouchal do prázdna. A tu se v něm něco rozzářilo. Vlna útěchy a pohody přicházející z vnitřku ho zaplavila a byla tak silná, že by stačila na rok.

Chvíli v tom stavu setrval. Pak zahodil provaz a vrátil se k domovu. „Mám dvě zdravé ruce. Jsou lidé, kteří nemají ani to. Neumřeme přece hladu.“

Ohlédl se ještě jednou, aby si vštípil do mysli ten kříž s ukřížovaným. Ten ho zachránil. Skutečně byl přesvědčen, že to, co se s ním stalo, způsobila postava namalovaná na oprýskaném plechu. Stal se věřícím katolíkem.

Člověk, který se podruhé narodil

Můj známý, Jaroslav P., se po okupaci naší země Německem v r. 1939 pokusil o ilegální přechod hranic do Rumunska a byl chycen. Němci ho odsoudili na tři roky do vězení, z toho na rok v samovazbě. Trest si odpykával v městečku Stein an der Donau nedaleko Lince.

Týdny a týdny nemohl s nikým promluvit, nedostal nic ke čtení a mimo šumění listů pod okny nic neslyšel. Všiml si, že rakouský dozorce, který mu přinášel jídlo, je celkem dobrák, a tak ho požádal o nějaký slovník. A skutečně, po týdnu dostal starý kapesní slovník česko-anglický. Angličtinu znal jen povrchně ze školy, trochu výslovnost, trochu gramatiku. A tak si slovník otevřel u písmene A. Dlouho na tu stranu hleděl. Jeho mysl, naprosto prázdná po týdnech hladovění, se přímo vpila do textu. Hltal nejen slova, ale i těžky

a čárky a vsuvky a odvolávky a během krátké doby znal tu stranu nazpaměť. Otiskla se do jeho mysli úplně tak, jako kdyby si ji vyfotografoval. A tak pokračoval dál a dál a na konci samovazby znal ten slovník nazpaměť.

Pak ho přeložili do normální cely s několika odsouzenými. Jejich povinností bylo jezdit po okolí a vykopávat nevybuchlé letecké bomby. Říkali jim Blindgänger. Náletů na Linec a okolí bylo hodně a tak měli stále co dělat.

Když uplynuly tři roky, zavolal si ho ředitel věznice a oznámil mu, že rozhodnutím ministerstva spravedlnosti ve Vídni všichni vězni, jejichž trest vypršel, zůstávají ve vězení až do konce války. Bylo to proto, že všichni Němci a Rakušané byli na frontě a nebyl tudíž nikdo, kdo by ty bomby vykopával.

Na jaře 1945 obsadila Rudá armáda Vídeň a ministr spravedlnosti telefonoval řediteli věznice, že válka končí a aby všechny vězně propustil, protože všichni si svůj trest již odpykali. Ředitel dal proto otevřít cely a pustit všechny vězně na dvůr, kde jim dozorcí vydávali civilní svršky.

Tu se stalo, že jeden z rakouských nacistů z řad dozorců se rozběhl na velitelství SS a oznámil tam, že ve vězení propukla vzpoura. Krátce na to dorazilo k věznici nákladní auto plné esesáků, kteří vězně obklíčili. Vyhledali ředitele, který vysvětloval, proč chce odsouzené propustit. Velitel SS mu řekl, že vůdce Adolf Hitler dal každému prostému vojákovu oprávnění zastřelit kohokoli i z řad velitelů, který by tvrdil, že válka je u konce a že mají složit zbraně. A ředitele věznice dal zastřelit. Pak esesáci otevřeli palbu na shromážděné vězně a postříleli je. Stříleli ze strojních pistolí (Maschinenpistole), které měly zásobníky na 20 nábojů, což je dnes zbraň naprosto zastaralá. Pak odešli do kantýny, kde zabavili zásobu lihovin a v rozjaření zpívali vojenské písně.

Jaroslava škrábla jedna kulka na krku a zakrvavila ho. Dalších šest uvízlo v těle. Příval kulek ho porazil. Téměř necítil bolest. Měl přitom pocit, jako by se propadal do oslnivé záře za zvuku vysoce laděného gongu. Byl to vysloveně příjemný pocit.

Jak se později ukázalo, ani jedna z kulek nezasáhla důležitý orgán, tepnu, žílu nebo nervový provazec. Uvízly v mase, zastavily se na kosti. Ležel vedle hromady mrtvol a neztratil vědomí. Aspoň si to ze začátku myslel. Pak ale nastala chvíle, kdy jako by vstal a díval se sám na sebe, na rány, okolo kterých zasychala krev a které nakonec přestaly krváčet. Ležel tak několik hodin.

Pak se z práce ve městě vrátila skupina vězňů – Řeků. Esesáci jim nařídili vykopat hromadné hroby a mrtvolky do nich naházet. Když přišel Jaroslav na řadu, zjistili, že je teplý. Zeptali se ho anglicky, což byl dorozumivací jazyk mezi vězni, je-li při vědomí, ať zatne pěsti, že ho položí nahoru na hromadu. Když byli s úklidem hotoví, esesáci je rovněž postříleli a hodili k ostatním mrtvolám.

Hodiny utíkaly, až se setmělo. Jeden rakouský dozorce vyšel z budovy ven, aby si zakouřil. Tu se z jedné hromady ozval hlas a prosil ho, aby mu pomohl, že ještě žije. Dozorce se začal ustrašeně rozhlížet, ale hlas ho ujistil, že tady vůbec nikdo není. Pak se z hromad ozvalo ještě pět dalších hlasů. Šest lidí přežilo z 450 popravených.

Dozorce vešel do budovy a za chvíli se vrátil ještě s jedním. Odnесли zraněné na marodku. Prohlíželi rány poněkud bezradně. Nakonec je přelepili náplastí. A poradili jim, kdyby nějaký esesák do místnosti vešel, aby řekli, že byli zraněni střepinou, když při vykopávání bomba vybuchla. Byla to pochybná rada. Kdyby někdo náplast strhl, viděl by hned, že to byla kulka a ne střepina. Ale nikdo nepřišel a tak náš Jaroslav nakonec válku přežil a dostal se v pořádku domů.

Když mi to po letech vypravoval, ptal jsem se ho, co si o tom myslí, že se propadal do oslnivé záře. On si to nedovedl vysvětlit. Ale řekl, že to byl zcela mimořádný zážitek, na který nikdy nezapomene. Že v něm bylo něco spásného. A to, že se díval sám na sebe z výšky, to mu také nebylo jasné. Teprve mnohem později, po roce 1989, se sem dostala literatura o zážitcích blízkých smrti a tam se hovoří o nějaké záři, která dokonce s tím člověkem mluvila. U nás je nejznámější kniha *Život po životě* od Dr. Raymunda Moodyho [19], ale na západě existuje mnoho dalších knih s touto tematikou.

PŘEKÁŽKY DUCHOVNÍHO ZÁŽITKU

Zamyslete se nad svým myšlením

Jsem sám doma a píši dopis. Píši dosti dlouho. A po nějaké době si náhle uvědomím, že jsem přestal psát a myslím na něco jiného. Myslím na svůj první pobyt v klášteře v pohoří sv. Moniky v Kalifornii v r. 1984, kde jsem studoval mantrajógu. Vzpomínám si, jak jsem vyšel z posluchárny a zaslechl z dálky hudbu. Světskou hudbu. Denně jsme poslouchali duchovní hudbu evropskou, americkou, i indické kirtany a bhadžany. A zpívali jsme nábožné písně. Ale toto byla hudba světská. Znělo to, jako by hrál celý orchestr. Šel jsem klášterní zahradou po zvuku a došel k tenisovým kurtům. Seděl tam na lavičce nějaký člověk s tahací harmonikou a velkým reproduktorem. Takovou harmoniku jsem ještě neviděl. Měla mnoho rejstříků a hrála jako celý orchestr. Hrál nějaký vídeňský valčík. Později jsem se dozvěděl, že vídeňské valčíky jsou podle přesvědčení naší Guru-Ma (matky představené) tou nejjistší světskou hudbou.

Přišla ke mně jedna studentka, Američanka, jmenovala se Carolin, abychom si šli zatančit. Byl jsem na rozpacích. V klášteře bylo zakázáno se navzájem fyzicky dotknout. Dotknout se směl jedině lékař. Řekl jsem, že neumím tančit, ale odpověděla, že je to snadné. A tak jsem se s ní blíže seznámil. Ukázalo se, že se učí rusky, takže jsme se spolu trochu domluvili i jinak, než anglicky.

Přerušil jsem tento proud vzpomínek a hledám, jak jsem k nim přišel. Po chvíli zjišťuji, že mám puštěné rádio. Hrají právě nějaký vídeňský valčík.

Jdu setmělou ulicí. Vracím se z nákupu. Všude je ticho a prázdno. Náhle si uvědomím, že myslím na městečko Kutno západně od Varšavy. Byl jsem tam za války. V Berlíně jsem dostal adresu

nějakého volyňského Němce, příbuzného s mládencem, se kterým jsem bydlil. Dozvěděl jsem se, že tam nemají lístky a že je tam možno sehnat něco k jídlu. V Berlíně byl hlad a černý trh neexistoval.

Jel jsem rychlíkem celou noc a dopoledne našel jeho domek několik kilometrů od Kutna. Byly to přízemní domky s udusanou hlinou místo podlahy. Hospodyně vařila na otevřeném ohni a měla nádobí rozvěšeno u stropu. Měla tam i hezký kus špeku, který sundala, odřízla a začala krájet. Pomyslel jsem si, že mužští přijdou z práce a že jim chystá oběd. Špek se škvařil na pánvi a ona pak do něj rozklepla osm vajec. Nakonec mi to přinesla s ohromným kusem chleba. Ona nevěděla, že tuku v Berlíně dostáváme tak málo, že to nestojí za řeč, a jedno vejce týdně. Snědl jsem dvě lžičky a vyběhl ven a vyzvracel to.

Přerušil jsem tok vzpomínek. Jak jsem k nim vůbec přišel? Uvažuji chvíli o tom. Vidím v dálce jet vůz s koňmi, který mne před chvílí míjel. Vezl hnůj ze svinčáků. Pronikavě to zapáchá. Ano, tento zápach byl i tam, u těch volyňských Němců, které Hitler po dobytí Ukrajiny přestěhoval blíže k německé vlasti.

Zamysleme se nad tím, jak naše mysl myslí. Zaslechneme nějakou melodii nebo kus věty, náš pohled padne na nadpis v novinách, ucítíme nějakou vůni nebo se tu objeví jakýkoli jiný podnět mimo nás nebo v nás a my si to ani neuvědomíme.

Tento podnět vyvolá z našeho podvědomí vzpomínku na něco, co se stalo minulý týden nebo před padesáti lety, a začne nám ji promítat stejně tak, jako kdybychom zapnuli televizor. Těch vzpomínek máme zřejmě v paměti aspoň milión. A my si ani neuvědomíme, že k tomu došlo. Teprve dodatečně přerušíme tok myšlenek a dáme jim jiný smysluplný směr.

Naše mysl je tedy zdrojem neustálého neklidu. Kdybychom zkoumali, na co od probuzení do usnutí myslíme, zjistili bychom, že 90 % jsou reakce na nějaký podnět a jen 10 % racionální myšlení. Uniká nám tím ohromné množství mentální energie. A mimoto – mysl svou vlastní podstatou je překážkou duchovního zážitku, který předpokládá zastavení tohoto kolotoče v naší hlavě.

Jak brát život sportovně

Kláster, kde jsem půl roku žil, byl na okraji Los Angeles, uprostřed přírody v horách. Stalo se ale dvakrát, že jsem musil dolů do města.

Dlouho jsem to oddaloval. To město má více obyvatel než náš stát, můj cíl byl velmi daleko a já už z domova věděl, že se tam přepadává na ulici i ve dne. Já se prostě bál se tam sám rozjet. Spolubydličí mi vylíčili, co a jak. Na živé ulici vás obstoupí několik výrostků a chtějí vás zatáhnout do nějaké uličky nebo prázdného krámu. Nemůžete očekávat, že vám kdokoli pomůže. Okolojdoucí jsou jednotlivci, žádný z nich proti skupině výrostků nic nezmuže. Kdybyste se zdráhali, bodnou vás a odejdou. Je otázka, zda by pak někdo pro vás zavolal sanitku. Pokud byste totiž nebyli pojištěni, nesl by riziko, že tu sanitku bude musit zaplatit sám. Jediná rada tedy je, neklást odpor, nechat se odvést a mít u sebe aspoň padesát dolarů. Ty vám vezmou a pustí vás. Pokud byste peníze neměli a oni vás přepadli a nic by z toho neměli, ztlučou vás.

Snažil jsem se to pochopit. Ale nakonec mi dali s sebou průvodce, abych se jim neztratil.

Proč vám to vypravuji. Být přepaden brali jako součást každodenního života. Nevzrušovali se nad tím, protože v takovém prostředí žijí celý život.

Nebylo by možné, abychom se nevzrušovali, ať nás potká cokoli? Abychom prostě se vším počítali? Často si lidé stěžují, že ten a ten je zklamal. Proč je zklamal? Očekávali, že bude jednat tak a tak a on jednal jinak. Proč jste očekávali, že bude jednat tak a ne onak? Jak jste na to přišli? Nebyla to vaše chyba, že jste očekávali něco, co neexistuje? Tak proč si stěžujete? Atd. Moudrý člověk je připraven na všechno, na to dobré i špatné. Celý život je jako hra v karty nebo jiná hra. Někdy vám prostě nepadne karta a jen začátečník se nad tím vzteká. Nebuďte začátečníkem ve svém vlastním životě. Přejděte to a hrajte dál.

Kdybyste věděli, že existuje zákon zaručující naprostou spravedlnost, zákon odměny a odplaty ve formě nebe, pekla nebo očistce po smrti, nebo zákon karmy, jehož účinkem se k vám vrátí vše, co jste učinili, v příštích životech, přijímali byste rány osudu sportovně. Podrobněji to rozebírá již zmíněná knížka *Důkazy o existenci převtělování a karmy* [25].

Jestliže se nenaučíte vyrovnat se se stinnými stránkami života a žít v míru se světem, jak chcete dosáhnout klidu a míru sami v sobě? A bez tohoto klidu v sobě samých těžko zachytíte tichý hlas zárodku Boha ve vás.

CO JE TO SVĚTLO, CO JE TA ZÁŘE?

Vtéto knížce se mnohokrát setkáte s vypravováním o nějakém světle nebo záři. O záři, která mluví. Která je ohromným nábojem lásky, která nic nechce, jen se dává. Je to něco, co jste patrně nikdy nezažili.

Kdo takový zážitek měl, může jej popisovat jako velkou Milost, která na něj sestoupila, jako paprsek Ducha svatého, který ho zasáhl. Nebo paprsek zárodku Boha v něm. Některé směry to vyjadřují slovy, že „poznali Ježíše“. V klášteře, kde jsem nějakou dobu žil, říkali tomu Christ Self čili Kristovské Já. Dr. Brunton používal název Nadjá (Overself). Buddhisté a hinduisté hovoří o nirváně. Muslimové říkají, že „nahlédli do ráje Mohamedova“. Někteří věřící říkají, že „udělali osobní zkušenost s Bohem“. Apoštol Pavel to ve svém prvním listu Korintským (3,16) vyjádřil slovy: „Jste Boží chrám a Duch Boží ve vás přebývá.“ A Ježíš řekl (Luk 17,21): „Království Boží je ve vás!“

Nevím, který z těchto výrazů je nejvíce přiléhavý. Myslím, že na výraze ani nezáleží. Záleží spíš na tom, tuto zkušenost mít. Těžko to vysvětlit někomu, kdo ten zážitek nikdy neměl. Mohl bych vyjmenovat sto zážitků, které jako Bůh nejsou, ale ani jediný, který jako Bůh je. To proto, že v projeveném světě není nic, co by Ho aspoň zdaleka mohlo vystihnout.

V klášteře, o kterém jsem se zmínil, žili převážně křesťané. Byli tam ale také buddhisté. Hinduisté, kteří vyznávali Kršnu. Číňané, kteří se klaněli bohyni Quan-Yin. Iránci, kteří uznávali Zarathustru. Učili jsme se tam novodobá mantra, která byla velkou duchovní zkušeností. Zajímavé bylo, že prožitky studentů z různých konců světa byly naprosto totožné. Bez ohledu na to, jaké náboženství vyznávali. Pro přijetí do kláštera nebylo podstatné, které náboženství kdo vyznává, ale jaké duchovní

dosažení má. Toto dosažení dovedla Guru-Ma odečíst z aury ucha-zeče.

Mimo zdi tohoto kláštera to ale není tak jednoduché. Zkuste něco takového vykládat někomu u nás. Mnoho lidí vás odmítne s poukazem na údajná slova Ježíšova: „Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne!“ Nikdo si nevšimne, že tato věta nepatří do náboženství, ale do politiky. I jiná náboženství mají takové průpovědky. Mohamed např. prohlásil: „Není Boha kromě Alláha!“

A tak většina lidí skutečně věří, že jenom jejich náboženství je to pravé a že všechny ostatní čeká věčné zatracení.

A od nepaměti se kvůli tomu navzájem zabíjejí.

JAK SE JEDNOTLIVÁ NÁBOŽENSTVÍ V MNOHÉM VELMI PODOBAJÍ

Helena Petrovna Blavatská založila v New Yorku v r. 1875 Teosofickou společnost. Úkolem této společnosti bylo vysvětlit veřejnosti, že všechna velká náboženství na světě přicházejí z jednoho pramene: z nitra člověka. Z poznání, že Bůh je jenom jeden, ale lidé v různých částech světa a v různých staletích mu dali různá jména a popsali cestu za ním velmi podobným způsobem. Vznikl tak nový směr náboženské filozofie: srovnávací náboženství.

Vemte třeba křesťanskou mystiku [52]. Mystiku islámských súfistů [46]. Aštávakra-Gítu hinduistů [1]. Nauku o Tau od čínského mudrce Lao-c' [13]. Pokud jste měli aspoň jeden duchovní zážitek, zjistíte, že je to jedna a tatáž zkušenost vyjádřená různými způsoby.

Posudte, jak se některé zásady jednotlivých náboženství vůbec neliší.

Hebrejská víra	Nečiňte svému bližnímu, cokoli vám samým ubližuje. Talmud, Šabat 31
Konfucianismus	Nečiňte druhým, cokoli si nepřejete, aby učinili vám. Analekta 15,23
Zoroastrismus	Jen ta povaha je dobrá, která nečiní druhým, cokoli by nebylo dobrým pro ni samu.
Sikhismus	Jak posuzuješ sebe, posuzuj druhé. Jen tak se dostaneš do nebe.
Džinismus	Ve štěstí a utrpení, v radosti a smutku bychom se měli dívat na všechny tvory tak, jak se díváme sami na sebe.
Islám	Nikdo z vás není věřícím, dokud nepřije svému bratru, co si přeje sám pro sebe. Sunan.
Taoismus	Dívej se na úspěch svého souseda jako na svůj vlastní a dívej se na jeho neúspěch jako na svůj vlastní.

Buddhismus

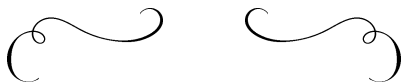
Nezraňuj druhé způsobem, který by tě samotného zraňoval. Udánavarga.

Hinduismus

Nedělej druhým, kdyby totéž děláno tobě ti způsobovalo bolest. Mahábhárata 5,1517

Křesťanství

Cokoli si nepřejete, aby lidé činili vám, nečiňte vy jim. Lukáš 6,31

ZAŽÍT BOHA JE LEPŠÍ NEŽ VĚŘIT

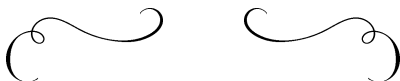
Jako statisíce Čechů jsem i já pracoval za války přes tři roky v Německu. Náhoda tomu chtěla, že jsem bydlil v klášteře, přeměněném na ubytovnu. Vedle byl kostel sv. Josefa, přeměněný na skladiště. Jednu dobu jsem pracoval v hotelu, který měl označení „křesťanský hospic“. Tím chci říci, že jsem žil uprostřed Němců, z nichž mnozí byli věřící.

V dobách velkých náletů jsem mohl vidět skoro denně, jak tisíce lidí přišlo z práce domů a našli jen hromadu ohořelých trosek. Jejich okamžitý majetek se zúžil na to, co měli na sobě a co měli v kapsách. Někdy ztratili i někoho ze svých blízkých.

Lidé na to reagovali různě. Někteří řekli: „Tak ať se teď o mne stará stát.“ Jiní byli zoufalí. Někteří se z toho i pomátli. Kde byl jejich Bůh, aby jim pomohl. Ukázalo se, že jejich víra byla slabá, povrchní, že to byla nějaká teorie. Když šlo do tuhého, nebyla k ničemu.

O co lepší by bylo, kdyby toho Boha někdy zažili. Aby to nebyla víra, ale jistota. To by jim dalo sílu přenést se přes rány osudu. Nebo alespoň nést nepřízeň okolností lehčeji, nalézt z nich východisko. Dosáhnout, aby neztratili svoji vnitřní rovnováhu a vyrovnali se s tím, co je nevyhnutelné.

V tomto případě velkou překážkou bylo pouto k majetku. Vědět, že vše na tomto světě podléhá zkáze. Že nic není skutečně naše. Všechno nám bylo pouze půjčeno. I členové naší rodiny, i naše vlastní tělo. Není nic, na co bychom měli právo. V přírodě termín „právo“ vůbec neexistuje.

DUCHOVNÍ ZÁŽITEK VYSÍLÁNÍM NIC NEŽÁDAJÍCÍ LÁSKY

Pokud byste tedy chtěli Boha zažít, nebo něco, co se mu velmi blíží, pokuste se o takovouto meditaci:

Až budete sami doma, v tichu a klidu, zavřete oči a představte si, že sedíte někde vysoko na vrcholu hory a hledíte na krajinu pod sebou. Jsou tam pole a lesy, vesnice a města, řeky, lidé, zvířata, ptáci. Pokuste se zahrnout to všechno svojí dobrotou, svou laskavostí. Pokuste se vyvolat v sobě aspoň slabý paprsek laskavosti směřující k tomu všemu, aniž byste se ohlíželi, že tam v té krajině, sahající až k obzoru, jsou věci dobré a méně dobré, čisté a nečisté, lidé milí a nemilí. Když k tomu přistoupíte s dobrotou srdce a čistotou úmyslu, pocítíte po chvíli, jak velká vlna laskavosti vás zavalí. Jako by se ten tenký paprsek vaší laskavosti od horizontu odrazil a mnohonásobně zesílený se k vám vrátil. Když to uděláte několikrát, zjistíte, že schopnost vyvolat v sobě laskavost k veškerenstvu ve vás vzroste.

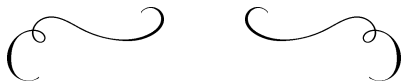
Jednoho dne nebude obtížné místo laskavosti vyslat svou nic nežádající lásku. Čím lépe se vám to povede, tím větší odezvu to bude mít. Ale nebude to láska, jak ji zná většina lidí.

Bude to láska, která nic nechce. Neočekává žádnou odměnu. Neočekává dokonce ani žádnou odezvu. Je to láska, která se jen dává. Je to láska pro lásku samu. Jenom tato láska má tu vlastnost, že se k vám bude bezprostředně automaticky vracet.

Když paní Ludmila J. z našeho unitářského kroužku zjistila, že takové vysílání lásky je velkým zážitkem, rozšířila svůj předmět zbožňování na celý vesmír. Sestavila si pak takovouto modlitbu:

MILUJI TĚ, VESMÍRNÁ LÁSKO,
A DĚKUJI TI
ZA VŠECHNO A ZA KAŽDÉHO.

Opakovala ji znovu a znovu. Čím větší důvěru, úctu a lásku do svého hlasu vložila, tím silnější byla vlna lásky, která ji zpětně zahltila.

VÝZNAM DUCHOVNÍHO ZÁŽITKU PŘI ODTĚLOVÁNÍ

Zarazil vás jistě výraz „odtělování“. Ale křesťanství přece říká, že na konci života zemřeme, že nastane smrt. A po smrti nic není. Ale jednou v budoucnosti prý bude Soudný den, kdy „staneme před soudní stolicí Boží“ a rozhodne se o našem dalším osudu. Z toho vyplývá, že u toho soudu budeme při plném vědomí, budeme mít svou paměť, budeme schopni se rozpomenout, co jsme v minulosti učinili, budeme mít svou povahu, protože z ní naše dobré a špatné činy vyvěrají. Z toho vyplývá, že po „smrti“ nezmizíme úplně, nebudeme tedy mrtví, pouze nebudeme mít fyzické tělo a naše duše bude patrně spát. Tibetská kniha mrtvých skutečně tvrdí, že někteří lidé po opuštění těla spí nebo jsou v bezvědomí, a to tři dny, nanejvýš tři a půl dne. Jiní odcházejí při plném vědomí a tvrdí, že to je vysloveně příjemný zážitek. V novodobé literatuře jsem zatím nenarazil na zprávu, že by délka tohoto spánku byla podrobena výzkumu. Neměli bychom tedy říkat, že zemřeme a že pak už nic nebude, když bude. Hodilo by se tedy spíše říci, že se odtělíme, ale naše duše bude existovat dál.

Pokud si myslíte, že existuje převtělování, pak tím spíše postrádáme výraz odtělování. Jestliže se vtělujeme, musíme se také odtělovat. To odpovídá anglickým výrazům „to incarnate, to reincarnate, to discarnate“.

Pokud by vás zajímalo, jak to s tím převtělováním vlastně je, přečtěte si knížku *Důkazy o existenci převtělování a karmy*, kterou naleznete v seznamu literatury [25]. Pokud si ale myslíte, že by to narušilo vaši víru v Ježíše Krista nebo v křesťanství, nečtěte ji.

Okolnost, že někdo věří v jeden život v lidském těle a jeden život po vzkříšení – jak se usnesli křesťanští otcové na svém prvním koncilu v městě Nicea v r. 325 –, nebo že věří v převtělování,

nemá vůbec žádný vliv na skutečnost, zda v sobě někdy pocítíte Přítomnost Boží nebo ne.

Pokud věříte v převtělování a bydlíte uprostřed pravověrných křesťanů, měli byste si své názory nechat pro sebe, abyste neměli nepříjemnosti. Protože již v r. 385 se druhý koncil usnesl, že „kdo věří, že duše existovala před počatím, ten budiž proklet“ [8].

Máme-li se zabývat významem duchovního zážitku při odtělování a připouštíme-li možnost, že se vtělujeme opakovaně, měli bychom aspoň v krátkosti říci, že japonský vědec Mičio Kuši [12] odhaduje počet převtělení na 300. Největší západoněmecká léčitelka Ingrid Vallieres [38] na více než 1 000. Několik dalších autorů na něco mezi tím. U nás nejvíce známým takovým autorem je Peter Richelieu, který ve své knize *Putování duše* [28] uvádí, že životů je 500–600. V prvních dvou stech životech prý převážně ubližujeme, než se vyvine soucit a svědomí, dalších 300 životů odčiňujeme, co jsme natropili předtím a přestáváme více a více ubližovat. A posledních 50 životů jdeme duchovní cestou. Nejdříve hledáme Boha mimo sebe a pak v sobě. Odkrýváme ten zárodek Boha v nás ukrytý myšlenkami a emocemi každodenního života.

Guru-Ma, představená kláštera, kde jsem žil, tvrdila, že se převtěluje půl miliónu let. To odpovídá pěti stům životů s intervalem 1 000 let. Buddha prý o sobě řekl, že se převtělil 600×.

Jestliže se tedy několikrát odtělujeme a zase vtělujeme, měli bychom si dát záležet, aby to dopadlo co nejlépe, nemyslíte? Proberme si tedy nejdříve, že existuje několik druhů odtělení.

Odtělení krátkodobé

Můj známý bojoval za války jako letec. Při jednom vzdušném souboji byl letoun několikrát zasažen a on přistál poněkud tvrdě. Poškodil si tím páteř. Zdravotní potíže měl pak celý život.

Když zase jednou nastoupil do jablonecké nemocnice, aby mu s tím něco udělali, dostal injekci do míchy a pak ho vrátili do pokoje na postel. Po nějaké době se probral. Rozhlížel se kolem a potom ho napadlo zajít k oknu a podívat se ven. Vstal tedy a šel k oknu. Bylo mu trochu divné, že se mu jde lehce, že se přímo vznáší, ale nevšiml si toho. Chvilí se koukal ven a pak se chtěl vrátit do postele. Ke svému úžasu zjistil, že leží v posteli a spí. Totiž jeho tělo. On sám stál mimo postel a viděl a slyšel a mohl se

pohybovat, měl svou paměť a mohl jít, kam chtěl. Přišlo mu to strašně k smíchu. Šel tedy ke dveřím a pak zase k oknu a smál se přitom na celé kolo. Bavil se pobíháním po pokoji hodinu, až se rozhodl vrátit se zase do těla a dělat, že spí.

Když mi to vypravoval, zeptal jsem se ho, proč toho nevyužil a nezašel domů podívat se, co žena dělá k večeri. Mohl přece projít oknem nebo dveřmi, i kdyby byly zavřené, a doma by byl raz dva. Ale on nikdy neslyšel, že by to bylo možné. Upozornil jsem ho, že o tom existuje literatura. U nás nejznámější je *Život po životě* od Dr. Moodyho [19], který popisuje asi tisíc takových případů. Slíbil, že si ji přečte co nejdříve.

Tato příhoda není ničím ojedinělým. S takovým krátkodobým odpojením duše nebo astrálu od fyzického těla, které může trvat i méně než minutu, se setkáváme rovněž při úleku, náhlém pádu, omdlení, úderu do hlavy nebo např. u lidí, kteří si zhotovili pyramidu, aby v ní meditovali. Bill Schul popisuje ve své knize [31] příhodu člověka, který si náhle uvědomil, že stojí na zahradě a rozhlíží se. Podíval se rovněž k pyramidě a otevřenými dvířky uviděl, jak tam sedí. To ho tak vyděsilo, že se okamžitě do těla vrátil.

Odtělení za spánku

V r. 1970 vyšla v New Yorku kniha *Projection of the Astral Body* (Putování astrálního těla za spánku) od H. Carringtona a J. M. Muldoona [4, 5]. Oba autoři měli od přírody schopnost zachovat si při spánku vědomí, což dovedou i některé děti. Ve své knize popisují, jak ve většině případů duše člověka, nebo astrální tělo, se při spánku vysune z těla a setrvává po celou noc ve vodorovné poloze asi metr a půl nad tělem fyzickým. Může se ale stát, že se astrální tělo postaví a putuje po okolí. Popisují způsob, jak se můžeme v astrálním těle probudit, zatím co fyzické tělo spí, a odejít. Učit se, jít nebo spíš letět se někam podívat, číst si atd. Tato kniha nebyla zatím přeložena do češtiny.

Odtělení při dočasné klinické smrti

Je tomu asi čtyřicet let, co jsem četl v novinách, jak na operačním stole zemřel pacient. Zastavilo se mu srdce a zastavil se dech.

Chirurg otevřel skalpelem hrudní koš, zasunul ruku pod žebra a jemnou masáží dosáhl, že se srdce po chvíli opět rozběhlo. Obnovil se i dech.

Brzy se ukázalo, že není nutno hrudní koš otevírat, protože konce žebber jsou tak pružné, že umožňují masáž bez chirurgického zákroku. Brzy také vynalezli přístroj, který dýchal za pacienta. Pak se začalo používat elektrických šoků. Bylo objeveno, že je možno obnovit dech dýcháním z úst do úst. A obnovit krevní oběh tím, že pacientovi masírují ruce a nohy.

Ve všech nemocnicích bylo otevřeno resuscitační oddělení a znovuoživování pacientů po klinické smrti se stalo všeobecně známým. Bylo rovněž zjištěno, že znovuoživení je nutno provést do tří minut, maximálně do pěti minut, jinak jako první začnou odumírat mozkové buňky, které se bez kyslíku déle neobejdou. Objevilo se mnoho případů, kdy pacient byl sice znovuoživen, ale protože k tomu došlo příliš pozdě, zachovaly se jeho biologické funkce, tj. on žil, ale nebylo možno s ním hovořit. Byla otázka, zda bude schopen se najíst, když před něj postavíme talíř s jídlem, a zda si řekne, když bude chtít na stranu.

Vyskytly se ale případy, kdy pacient byl v klinické smrti deset, dvacet i více minut a přesto byl pak fyzicky i duševně v pořádku. Nikdo neví, jak je to možné. A deset procent těchto znovuoživených mělo v době klinické smrti řadu zajímavých zážitků. Ty si ale nechávali pro sebe, aby si okolí nemyslelo, že se pomátli.

Jeden můj kolega měl autonehodu, po které byl tři dny v kómatu. Trvalo několik týdnů, než se mohl opět vrátit domů. Po několika měsících se pak vracel v noci s přítelem z oslav nějakých narozenin, mírně podnapilý. A začal vyprávět, jak se procházel po nemocnici, zatím co jeho tělo bylo v bezvědomí, a jak se setkal s nějakou ohromnou září, která s ním dokonce mluvila. Prosil přítele, aby si nemyslel, že je blázen, ale že to skutečně zažil. Dosud o tom nikomu nevyprávěl, aby si lidé na něj neukazovali, že to nemá v hlavě v pořádku. Přítel se začal smát a řekl, že to přece není žádná novinka, že o tom existuje dost literatury od lékařů a psychologů. A poradil mu přečíst si o tom něco.

Už jsem se zmínil o knize Dr. Moodyho, která vyšla v USA v r. 1976. Ta ale nebyla první. V té době existovalo osm jiných autorů, převážně lékařů, kteří v odborných časopisech uveřejnili své zkušenosti. Nejstarším a patrně nejzajímavějším svědectvím o takových zážitcích je kniha *The Return from Tomorrow* (Návrat

ze zítřka) od Dr. George Ritchieho [29], která vyšla v USA v r. 1963. Lékař a psychiatr Ritchie tam popisuje svou vlastní klinickou smrt, která trvala asi deset minut, když na vojně dostal oboustranný zápal plic.

Jeho kniha se ale nesetkala se zvláštním ohlasem. To téma se dosud nikdy nevyskytlo a část čtenářů na ni hleděla jako na sci-fi a druhá část usoudila, že pan doktor to nemá v hlavě v pořádku. Jaképak zážitky, když je člověk mrtev. To je nesmysl.

Dr. Moody prorazil nedůvěru veřejnosti tím, že takových svědecktví shromáždil 150 a ve své další knize *Světlo po životě* [20] 1 000. Dr. Elisabeth Kübler-Rossová tvrdí, že za celý život shromáždila 2 000 podobných svědecktví. A další a další. Samozřejmě, že ze začátku se lékaři domnívali, že jde o halucinace. Když těch „halucinací“ pak byly tisíce a navzájem se podobaly, začali tento jev zkoumat soustavně. Tento výzkum již trvá 25 let. Profesorka psychologie, filozofie a náboženství na Northern Illinois University, Dr. Miluše Soudková, která se tímto tématem dlouhodobě zabývá, uvádí ve své knize *Světlo a naděje* 117 pramenů vztahujících se k prožitkům blízkým klinické smrti [35].

Výzkumy, které prováděli jednotlivci před sto a více lety a byli za to napadáni, existovaly vždycky. Např. zakladatel slavné Britské společnosti pro psychická bádání, Dr. Frederic Myers, profesor na univerzitě v Cambridge, napsal knihu *Human Personality and Its Survival of Bodily Death* (Lidská osobnost a její přežití tělesné smrti). Vyšla v r. 1903 [23]. V r. 1857 vyšla v Lyonu (Francie) kniha *Le livre des esprits*. Její český překlad *Knihla Duchů* vyšel r. 1992 [11].

Protože mimo knih Dr. Moodyho nebylo do češtiny přeloženo téměř nic, dovolu, bych ocitoval ještě jeden nebo dva prameny. V časopise *Omega* v r. 1976 uveřejnil profesor psychiatrie na univerzitě ve státě Iowa Dr. Russel Noyes vypravování pacientky, u které došlo ke smrti umrznutím [24]:

„Dvacetiletá žena jela sama autem po opuštěné silnici v noci uprostřed vánice a sněhu přibývalo tou měrou, že náhle nemohla dál ani se vrátit. Opuštla vůz a snažila se dosáhnout nějakého domu nebo přístřeší. Ale viditelnost byla špatná, krajina byla zcela opuštěná a vánice znemožňovala výhled. Byl silný mráz a žena byla nucena se vrátit do auta. Později vypravovala:

„Mráz pomalu vnikal do mého těla a chlad pomalu přecházel do nesnesitelné bolesti po celém těle. Bolest byla tak intenzivní,

že veškeré myšlenky odpadly. Náhle se ale změnila v teplé žhnutí, které mne hebce zahalovalo. Přešlo v nepopsatelný pocit pohody a tepla, které se usídlilo uvnitř mne. Slyšela jsem nádhernou hudbu, ale ne pozemskou. Jako by přicházela z hvězd a její harmonie měla okouzující krásu, která jako by mne vynášela na vznešenější stupeň bytí. Současně se začala na horizontu objevovat jemná záře. Na okamžik jsem cítila, jako bych byla součástí vesmíru, kde čas, prostor a já sama splynuly v jednotu. Byla jsem uchválena krásou vesmíru. Zmizel pojem oddělenosti od prostoru. Čas stál.'

Když si uvědomila, že je v nemocnici, bránila se všem, kteří se namáhali vrátit ji životu. Nechtěla nazpátek. Tělo začalo opět bolestivě svědit a ona musila znovu bojovat o svůj život, který se jí již podařilo s takovým úspěchem opustit. Umrznutí byl zážitek, který byl bolestivý až do otupění, naproti tomu smrt sama byla něčím tak blahodárným a spásným, že je nemožné to ani přibližně vyličit.“

V r.1961 vyšla v Londýně kniha od Dr. Roberta Crookalla s názvem *The Supreme Adventure* (Největší dobrodružství), kde autor vypočítává celkem 13 jevů, které se ve výpovědích znovuoživených pacientů často opakovaly [6]:

1. Vidění vlastního těla a okolí.
2. Nejistota, co se s nimi stalo, co se s nimi stane.
3. Neschopnost upoutat pozornost žijících na sebe.
4. Setkání s příbuznými a známými, kteří jsou již mrtvi.
5. Průchod tunelem. Deprimující pocit do chvíle, kdy se na konci tunelu objevilo světlo.
6. Pozorování světla.
7. Setkání s duchovní bytostí nebo vůdcem.
8. Pozorování filmu svého dosavadního života.
9. Zjištění, že vidí, slyší, uvažují, poznávají osoby a místa, mají svou paměť, rozhodují se, mohou jít, kam chtějí, ačkoli jsou mimo tělo.
10. Zjištění, že smrt je naprosto kladnou zkušeností.
11. Pobyt v rajsky krásné krajině, slyšení nebeské hudby.
12. Odpor k tomu, odejít ze svého stavu mimo tělo a vrátit se do těla.
13. Překvapení nad tím, že smrt není taková, jak si ji představovali.

Jak vidíte, znovu a znovu se pacienti zmiňují o nějakém světě nebo duchovní bytosti. Poslechněme si popis této záře, který nám

zanechal již zmíněný Dr. George Ritchie. Nejdříve popisuje, jak opustil své tělo, jak zjistil, že ho nikdo živý nevnímá. Zoufalý klesl na židli. Byl zcela bezradný. Co s ním bude dál?

„A tu se začalo dít něco neuvěřitelného. Ze začátku měl dojem, že se někde rozsvítilo světlo. Světlo ale sílilo a sílilo a nevycházelo z určitého bodu. Celá místnost neuvěřitelně zářila, že ho napadlo – dobře, že nemám fyzické oči, tohle by mne oslepilo. A postupně si začal uvědomovat, že to nebylo prostě jen světlo. Byla to nějaká bytost, která sestávala z ohromné záře. Z té záře současně prýštila ohromná síla a ta síla byla láskou. Byl to jiný druh lásky, než jak jej známe my. Byla v prvé řadě nekonečným mírem a klidem, láska nic nežádající, všechno do sebe zahrnující. Byla nekonečným věděním a nekonečným pochopením všeho, co bylo. Tato bytost zřejmě znala všechny jeho nelaskavé pohnutky od chvíle, kdy přišel na svět, útrapy, které způsobil své nevlastní matce, jeho výbušný temperament, sexuální myšlenky, které nedovedl ovládat, všechny sobecké pohnutky a jejich provádění. A tato láska, dívajíc se na to na všechno, bez nejmenšího zaváhání zářila dál, vše chápající, vše promíjející. Bylo to něco, co ho naprosto odzbrojilo. Byl ohromen tím, že přes své nedostatky je tak nekonečně milován touto bytostí, která mu byla vnitřně tak blízká, jako nic, s čím se dosud setkal. Kmitlo mu hlavou: Jsi v přítomnosti Syna Božího.“

Zeptáte se jistě, co tohle všechno má co dělat s osobní zkušeností s Bohem. Do určité míry přece jen něco. 99 % znovuoživených pacientů, kteří se s tímto světlem setkali a s ním mluvili, hovoří o „Bytosti Světla“. Tuto Bytost popisují celkem shodně. 1 % pacientů je přesvědčeno, že to byl anděl nebo Ježíš Kristus, jak jsme právě viděli. A děti jsou jednotně přesvědčeny, že to byl Bůh.

Je úsměvné, že naše děti, pokud chodí na náboženství, se učí o nebi, peklu a očištcích. Jak je to skutečně, to zřejmě skoro nikoho nezajímá.

Odtělení dlouhodobé

Americká lékařka MUDr. Helena Wambachová provedla mezi lety 1965 a 1979 průzkum toho, co se děje před našim počítím a v průběhu vývoje v děloze. Zjišťovala to pomocí hypnózy. Uspala během 13 let 1 085 lidí a výsledky svého bádání uveřejnila v knize *Life Before Life* (Život před životem) [40]. Zkoumala také otázku,

jaké jsou intervaly mezi jednotlivými životy. Vyšlo jí, že v letech, kdy výzkum prováděla, činil matematický průměr tohoto intervalu 52 let, přičemž nejkratší interval byl 4 týdny a nejdelší 200 let.

Podobné výzkumy byly prováděny již před válkou a ukázalo se, že délka intervalu mezi dvěma životy závisí na počtu lidí, žijících na zemi. Okolo naší planety se prý pohybuje asi 10 miliard lidských bytostí, z nichž v přítomné době je asi 6 miliard vtěleno a 4 miliardy odtěleny a čekají na vtělení. Když jdeme v čase více a více zpět do minulých staletí, tento interval se prodlužuje na 1 000, 1 500 a více let.

Odtělení trvalé

Křesťanství říká, že někdy v budoucnu nastane Soudný den, kdy dojde u některých lidí ke vzkříšení a životu věčnému a u jiných k věčnému zatracení. Tím vzkříšením se myslí, že tak jako Ježíš vstaneme z mrtvých, naše tělo obživne a pak vstoupíme na nebesa. Jestli jsem to pochopil správně, fyzické tělo na nebesa nevstoupí, to by tam nemohlo existovat, ale bude to nějaké jiné nefyzické tělo anebo duše, která procitla ze spánku. Rovněž soudní stolice Boží nebude zasedat na zemi, ale na nebesích. Ať už tedy bylo naše fyzické tělo pochováno do země nebo spáleno, bude na krátkou dobu zhmotněno a pak odhmotněno, ve kterémžto stavu setrvá na věky.

Zatím jsem neslyšel, že by byl někdo od dob Kristových vstoupil na nebesa. To proto, že Soudný den zřejmě ještě nenastal. Kdy se tak stane, není známo.

Podle nauky o převtělování probíhá Soudný den neustále. Zákonem odměny a odplaty, čili karmy, se k nám vrací vše dobré i špatné, co jsme kdy učinili. Tímto procesem se učíme, zlepšujeme svou povahu a nakonec dospějeme k dokonalosti, jakou měl Ježíš, Buddha a jiní velcí učitelé. Pak ukončíme cykly převtělování, čili vstoupíme na nebesa, a náš vývoj bude pokračovat mimo fyzický svět dál.

Denně někdo z lidí na této planetě ukončuje své cykly převtělování a natrvalo odchází. Čili se natrvalo odtělí. Věčné zatracení žádné není. Naše planeta existuje 4,6 miliardy let a odsoudit někoho k věčnému zatracení nebo k věčné blaženosti pro jeden jediný lidský život by nebylo spravedlivé.

Pokud se někdo dopustil jakéhokoli ublížení, které dosud neodčinil a ani mu nebylo odpuštěno, musí se na Zemi zrodit znovu a znovu. To proto, že tato planeta je jedním z očistců. Jak říká evangelium podle Matouše 5,26: „Tuto planetu neopustíte, dokud poslední halěř nezaplatíte.“

Odtělování probíhá u každého jinak

Ať již opouštíme tělo při usínání nebo některém druhu odtělení, vždy záleží na tom, v jakém duševním rozpoložení k tomu dochází. Jestliže usínáme rozčileni, deprimováni, se strachem. Jestliže se nad něčím trápíme, jestliže jsme se před tím pohádali nebo se dívali v televizi na nějaké násilnosti nebo krutosti, převezme si naše duše nebo astrál tyto hrubé vibrace s sebou mimo tělo a zmitáme se v nich celou noc. Probudíme se pak ráno nevyspalí, jako zmlácení, podráždění a agresivní. Jedeme-li do práce hromadným dopravním prostředkem, cítíme otrávenou auru ostatních. V práci teprve za hodinu nebo dvě se této tísnivé nálady zbavíme.

Jestliže k tomu dojde při dlouhodobém odtělení, je situace ještě horší. Můžeme se pak v těchto ničivých vibracích pohybovat desetiletí. Když jsme přesvědčeni, že život je jenom jeden a smrtí všechno končí, budeme umírat v zoufalství, beznaději, strachu. Budeme mít pocit, že všechno, co jsme v životě vykonali, pro co jsme pracovali nebo se dokonce obětovali, bylo marné. Až budete někdy v nemocnici, pozorujte pacienty, kteří umírají nebo si myslí, že zemřou. Jak se pokouší ovládnout ohromné návaly smutku, jak zadržují slzy, s vědomím, že ať pláče nebo nepláče, stejně to na věci nic nezmění. Za života patrně sebevědomě prohlašovali, že nevěří ničemu, na co si nemohou sáhnout. Neuvědomili si, že právě toto přesvědčení je na smrtelné posteli zažene do slepé uličky. Ohromné vlny zoufalství znovu a znovu jimi otrásají, až je zcela vyčerpají, fyzicky i nervově, a oni často umírají nikoli na nějakou nemoc, ale naprostým vyčerpáním, tím, že jim v mozku praskne nějaká cévka nebo že v sobě zničí poslední stopy imunity a schopnosti regenerace.

Mezi oběma válkami žil v Londýně lékař Dr. Carl Wickland, který se zabýval stavy po klinické smrti a posedlostí. Jeho rozsáhlý výzkum mu umožňovala jeho žena, která byla médiem. S její pomocí prozkoumal osudy tisíců lidí, kteří se odtělili, a vydal o tom knihu

Thirty Years Among the Dead (Třicet let mezi mrtvými). O tom, co zažívají lidé bojíci se smrti v přesvědčení, že je život jenom jeden, píše [43]:

„Tito lidé vstupují do druhého světa obklopeni temnotou. V depresi, agonii, zoufalství. Někdy dochází na dlouhou dobu k bezvědomí nebo se potácejí jakoby v mlze, hledí do země, bloudí jakoby v pomateném stavu, nevnímají nic z okolí. Je to mučivý, strastiplný stav, kde se nikde neobjevuje ani světélko naděje.“

Pacienti Dr. Moodyho často hovořili o tom, že po své klinické smrti takové bytosti viděli, bytosti, které se pohybovaly v kalné atmosféře, otupělé a netečné, jakoby v mrákotách nebo polosnu. Bylo zřejmé, že tito mrtví jsou připoutáni k fyzickému světu, kdežto ti, o kterých Dr. Moody vypravuje, okamžitě po odchodu z tohoto světa pohleděli vzhůru, stoupali ke stropu nebo k nebi do oslňující záře; takže bychom mohli toto prozářené okolí nazvat nebem a to druhé očistcem.

Pacienti, kteří prošli klinickou smrtí a byli znovuoživeni, vypravují o těchto nešťastných jedincích, že se vláčejí sem a tam, hlavu hluboko skloněnou, jejich tváře prozrazují smutek a zoufalství. Potácejí se, jako by šlo o skupinu trestanců s těžkými řetězy na ruce a nohy. Působí vychrtle, otupěle, šedivě. Vypadalo to, jako by měli taktó bloudit do nekonečna, aniž by věděli, kam mají jít, koho by měli vyhledat, po čem by se mohli ohlížet. Nikdo z nich ani nezvedl hlavu, aby se rozhlédl, aby si prohlédl okolí, aby hledal nějaké řešení svého stavu. V celém jejich chování panovala tato absolutní, deprimující beznadějnost. Zdálo se, že jsou stále v pohybu, že si ani nesednou, neschopni se uvolnit nebo se rozhodnout. Chvilí šli určitým směrem, pak se obrátili jinam, několik kroků poodešli a vrátili se, bezradní, jako by něco hledali a nevěděli, co.

Jak se takovému stavu vyhnout? V roce 749 po Kr. přišel do Tibetu indický jógin Padma Sambhava se svou ženou jóginkou. Tibeťané ho nazývali Rinpoče. Přinesl tam buddhismus, který se v Tibetu vyvíjel odděleně od buddhismu indického a je znám pod jménem lamaismus. Zavedl tam také indický jazyk a písmo páli, do kterého převedl některé staré tibetské prameny a nauky, které se dochovaly jen ústním podáním.

Nejznámější takovou písemnou památkou je Tibetská kniha mrtvých [37]. Obsahuje návod, jak se po opuštění těla můžeme vyhnout onomu trýznivému stavu, který v křesťanství nazýváme očistcem. Tato kniha se ve svém originále nazývá Bardo Thedol.

Bardo znamená posmrtný život, tedy život mezi smrtí a novým vtělením. Bardo Thedol znamená doslova: Osвобоzení pomocí slyšení v posmrtném stavu. Tibetané totiž tvrdí, že člověk po smrti slyší vše, co mu říkáme, po 49 dnů, a chápe to daleko lépe, než dokud žil v těle. Bardo Thedol je adresován těm umírajícím a zemřelým, kteří se z nějakého důvodu nedostali do oslňující záře, do světla, které by je zahrnulo útěchou a sympatií. Nýbrž těm, kdo se dostali do tmavého tunelu, kterým bloudí, ustrašeni, nejisti svou budoucností, kde na ně „útočí hněvivá božstva a zjevují se hrůzu nahánějící pekelné bytosti“. Všechny tyto zjevy nejsou skutečné. Jsou pouze ztělesněním jejich vlastního strachu, jejich vlastních pocitů viny.

Bardo Thedol tvrdí, že se někteří lidé dostávají do tohoto stavu díky své vlastní celoživotní pýše, prudkému hněvu, strachu, nepřítomnosti jakéhokoli duchovna, připoutanosti ke světským věcem, žárlivosti, velké netečnosti, životu v klamu, neznalosti pravdy o životě, lenosti, vášnivosti, zahálčivosti, žádostivosti světských radovánek, věrolomnosti, nedodržení slova, roztržitosti, nesoustředěnosti, smyslnosti, nezájmu o duchovní cesty, lpění na majetku.

Jsou to tedy lidé, jejichž vědomím procházely po většinu života hrubší vibrace tří nejspodnějších čaker. Kde se neobjevila ani jiskřička nějaké duchovnosti. To nemusí znamenat, že by tito lidé nemohli být stoupenci nějakého náboženství. Existují lidé, kteří o sobě tvrdí, že nejsou věřící, ale přesto mají vyhraněnou lásku k přírodě, ke květinám, ke zvířatům, k lidem. Nebo jsou třeba milovníky duchovní hudby nebo si vybrali zaměstnání, kde mohou pomáhat lidem. Naproti tomu existují jiní, kteří jsou horlivými stoupenci nějaké věrouky a s velkým zaujetím toto učení šíří, aniž by ve skutečnosti pochopili podstatu toho, co hlásají.

Co nám tedy tato kniha radí? U umírajícího by měl sedět kněz nebo přítel nebo člen rodiny, který má vztah k Bohu, a nabádat ho, aby si vzpomněl na jakýkoli duchovní zážitek, který mohl během života mít. Mohl ho mít při návštěvě chrámů, při klanění se jejich božstvům, když četl nebo slyšel nějaký posvátný text, nebo když se setkal s osobou, ze které svatost vyzařovala. Ten zážitek mohl také mít při pohledu na krásu přírody, pokud je k ní vnímavý, nebo během modlitby nebo meditace. Velkou příležitostí k tomu, abychom pocítili přítomnost Boží, je návštěva poutního místa, kde velké množství věřících vytvoří atmosféru svatosti. Vzpomínka na takovou událost způsobí, že v sobě opět pocítíme onu Milost

a to nám umožní vyhnout se „hněvivým božstvům“ a dostat se do té záře, která přináší spásu.

Co udělat, když jste v životě žádný duchovní zážitek neměli? Nemodlili jste se nebo vám modlitba nic nepřinesla? Pak aspoň myslete – při usínání nebo při odchodu z těla – na nějaký dobrý čin, který vám dal pocit uspokojení. Na laskavost, kterou vám někdo prokázal a vy jste ji opětovali. Na lidskou snahu po vzájemném porozumění. Na svou ochotu vyjít někomu v dobrém vstříc. Na dobrotu, která stála v pozadí vašeho jednání ať již s kýmkoli. Na pocit sounáležitosti se vším stvořeným, pokud jste jej někdy měli.

To ovšem předpokládá, abyste při odtělování měli jasnou mysl. Tu nemůžete mít při velkých bolestech. V tom případě je třeba, aby vám někdo dal utišující léky.

Odtělení při náhlé smrti

Z toho všeho byste mohli mít dojem, že není většího neštěstí než zemřít náhle, kdy nemáte možnost uvést svou mysl do míru sami se sebou a se světem. Křesťané se přece modlí: „Od náhlé smrti chraň nás, ó Pane!“

Lidé, kteří byli znovuoživeni, říkají ale něco jiného. Poslechněte si jednu ze zpráv, které nám zanechal Dr. David Wheeler ve své knize *The Way to the Other Shore* (Cesta na druhou stranu) [42] o takovém případě.

„Pacientovi na cestě domů selhalo srdce a na ulici se zhroutil. Když ho přivezli do nemocnice, byl v bezvědomí. Na stanici intenzivní péče ho přivedli k vědomí a zdálo se, že se cítí dobře. Odvezli ho proto do normálního nemocničního pokoje. Při kontrole sestrou v půl jedenácté v noci byl v pořádku, ale o deset minut později ho našli mrtvého na podlaze. Jeho tělo mělo tmavé skvrny, protože krev již neproudila. Začala se srážet na spodních částech těla. Nebyli by se pustili do oživovacích pokusů, jak později lékař vypravoval, kdyby tam nebyla přítomna jeho dcera, která na tom trvala.

K překvapení lékařů byl pacient znovu oživen. Ale vůbec se z toho netěšil. S naléhavostí žádal všechny přítomné, kdyby opět odešel, aby ho laskavě nechali na pokoji. Později, když se zotavil, vyprávěl o své smrti takto:

„Nalézal jsem se v nejúžasnějším místě, které si lze vůbec představit. Bylo větší a krásnější než cokoli jsem v životě viděl. Přistál jsem jako padákem na zelené louce, kde všechno bujně kvetlo, v dálce byly lesy a krajina a barvy měly takový půvab, že to nelze srovnat s ničím na zemi. Slyšel jsem slabý hlas, který mne volal. Byl to můj otec, který zemřel před 10 lety. Přišel ke mně a říkal, abych neměl strach a nedělal si žádné starosti, že přišel, aby mi na této cestě pomohl.

Náhle jsem zaslechl nějaký smích. Když jsem pátral tím směrem, uviděl jsem mezi pahorky krásné ploché místo, kde si hrála spousta dětí. Ty děti mi připadaly nějaké známé. Šel jsem blíže a zjistil jsem, že to místo se nápadně podobá parku, kterému jsme říkali Steeplechase Park ve městě Coney Island, kde jsem vyrůstal. A ty děti, to byli mí kamarádi, se kterými jsem si kdysi hrával. Je tomu už 60 let. A uviděl jsem sám sebe jako malého chlapce... Vzpomínka na onen svět je nejkrásnější vzpomínkou, kterou jsem dosud v životě měl.“

Ještě markantnější případ náhlé smrti popisuje profesor antropologie a sociologie na univerzitě v Torontu, Dr. Ian Currie ve své knize *You Cannot Die* (Nemůžeš zemřít) [7]. Společnost lovců se sjížděla k jedné farmě, odkud měli vyrazit. Náhle se ozval výstřel a jeden z lovců byl zasažen z brokovnice ze vzdálenosti dvou metrů. Přes všeobecné zděšení ho jeho přátelé ihned naložili do auta a rozjeli se do nemocnice, která byla v dohledu. Někdo jiný tam telefonoval, takže když na místo dorazili, lékař a sestry již stáli u vchodu. Lékař po ohledání zraněného mohl jen konstatovat smrt. Přítomní ale naléhavě požadovali, aby se ho pokusili oživit, že od výstřelu uplynulo jen málo minut. Pacienta tedy odvezli na operační sál a k překvapení všech srdce za chvíli začalo tlouci a obnovil se i dech.

Operace, která následovala, trvala pět hodin, během kterých pacient opět prošel klinickou smrtí a opět byl oživen. Když se zotavil, vypravoval o svých zážitcích, které mu umožnily nahlédnout do toho druhého světa.

„Nikdy v životě jsem nepocítil tolik štěstí. Když jsem zemřel, měl jsem zážitek, který můj život zcela změnil. Cítil jsem, jak ze svého těla stoupám nahoru. Byl jsem zřejmě někde ve volné krajině, venku uprostřed přírody, která byla neuvěřitelně krásná a jiskřila zlatým světlem. Nade mnou se klenulo blankytně modré nebe. Zdálo se, jako bych byl veden nějakým světélkujícím obláčkem

nebo mlhou, která se pohybovala v mé blízkosti. Cítil jsem radost a lehkost, jakou jsem předtím nepoznal. Tento pocit hlubokého štěstí mne ani na chvíli neopouštěl. Je to něco, čím jsem si zcela jist a co bych rád sdělil všem, kdo mne chtějí poslouchat. Už nikdy nebudu mít strach ze smrti. Po této zkušenosti truchlení pozůstalých je naprostým omylem. Co jsem prožíval, bylo prostě neuvěřitelné a změnilo celý můj způsob myšlení. Maně jsem si připomněl žalm 23:

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek.
Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách,
vodí mne na klidná místa u vod,
duši mou občerstvuje,
stezkou spravedlnosti vede
pro své jméno.
I když půjdu roklí šeré smrti,
nebudu se bát ničeho zlého,
vždyť se mnou jsi Ty.

Není třeba bát se jakéhokoli neštěstí. Místo, kam přijdeme, je lepší, než tento svět. Je to tak nádherné místo, že lepší si nelze vůbec představit.“

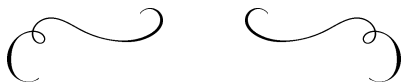
Odtělení úmyslné

Moje dětství a mládí se vyvíjely způsobem dosti zlým. Rok po maturitě jsem se ocitl v bombardovaném Berlíně a půl roku se zabýval sebevraždou jako jediným východiskem z poměrů, ve kterých jsem se nalézal.

Protože řešení ve vnějším světě nebylo, pokoušel jsem se nalézt východisko uvnitř – meditací. Sklon k ponoření se do sebe jsem si přinesl s sebou zřejmě již při narození.

Při jedné hluboké meditaci jsem se dostal k místu, odkud vědomí odchází z těla, a vydal se tou cestou. Strach jsem neměl, spíše byl zvědavý. Zarazil mne ale hlas, který přicházel zevnitř. Řekl: „Nedělej to.“ A tak jsem se vrátil. Dvacet let později jsem se dočetl, že Svámí Vivékánanda tento jógický postup znal a na konci svého života použil. Stalo se tak zřejmě se souhlasem toho vnitřního hlasu [55].

Pokud byste někdy měli sebevražedné úmysly, rozmyslete si to. Statisíce odtělených lidí čeká na lidský zárodek a někdo jej pak zničí. To nemůže být bez následků. Výpovědi znovuoživených sebevrahů jsou hrůzné. Takový člověk se prý rodí několik životů do zmrzačeného nebo jinak poznamenaného těla, aby si naučil vážit, když dostane tělo v poměrně dobrém stavu. Dr. Moody [19, 20], Gabriele Wittek [58], PhDr. F. Lenz [53] a jiní zaznamenali řadu takových případů. Výjimek je málo [54]. Mezi ně patří sebevraždy malých dětí [53].

DUCHOVNÍ ZÁŽITEK PŘI MDLOBÁCH

U krátkodobého odtělení jsme viděli, že u pilota to vyvolalo bujaré veselí a u člověka v pyramidě hrůzu. Co je příčinou tohoto rozdílu? Jak ten v pyramidě, tak ten pilot to zřejmě nikdy dříve nezažili, ani o tom nečetli ani neslyšeli. Přesto ale ten pilot jako by byl na to vnitřně připraven. Patrně proto, že se mu taková příhoda stala v některém minulém životě a má v podvědomí (nadvědomí) zakódováno, že bez problémů může existovat i mimo tělo. Měl to tam zakódováno už když se narodil.

Před mnoha lety jsem se ocitl v nemocnici po záchvatu žlučníku. Šel jsem na záchod. Byla tam nejdříve předsíň s policemi plnými nádob s močí. Prováděli nějaké zkoušky. A pak mísa a po jejích stranách na zdi upevněná madla, aby člověk zesláblý nemocí mohl pomocí rukou si sednout a opět vstát.

Bylo horko a velký zápach z těch nádob. Začalo se mi dělat špatně, ale řekl jsem si, neboť přece bábovka, chvíli to vydržíš. Stál jsem u mísy a náhle jako by se stěna přede mnou začala vlnit. A cítil jsem se velmi lehký. Jako bych rostl. Podíval jsem se nad sebe a tam byla ohromná záře úplně v dosahu rukou. Ta záře byla plná blaženosti, útěchy. Zaplavila mne blahodárnou silou. Napadlo mne podívat se dolů. Kus pode mnou jsem uviděl své tělo, opřené o stěnu, jak se šine k zemi. Jestliže je nechám padnout, rozbijí si o mísu hlavu. Rychle jsem se vrátil.

Od té doby se těším na chvíli, kdy budu ze svého těla odcházet natrvalo. Ta záře tam jistě na mne bude čekat.

DUCHOVNÍ ZÁŽITEK PŘI MEDITACI

Když mi bylo asi sedm let, byl jsem jednou sám doma. Bylo ticho a stmívalo se. Napadlo mne, kde je asi moje vědomí. Usoudil jsem, že někde za očima. A tak jsem to vědomí tlačil směrem dolů, při výdechu, při nádechu, znovu a znovu. Bylo to určité úsilí. Po chvíli jsem měl pocit, že toho úsilí bylo dost a uvolnil jsem se. Asi tak, jako když jste u moře, položíte se naznak na vodu, která vás nese, a vzdouvá se nahoru a dolů. Uvolnil jsem se dokonale fyzicky i duševně. A tu se někde objevila vlna, prozářená a teplá, která mne celého zahalila, obejmula, nesla. Bylo v tom odpočnutí, hluboká harmonie, mír, útěcha, blaženost, spása. Dodnes na to vzpomínám.

O čtyřicet let později se mi dostala do rukou kniha od Dr. Paula Bruntona s názvem *Hledání Nadjá* [2]. Byl tam popis, jak svou mysl můžeme odtáhnout od vnějšího světa a obrátit do vlastního nitra, hlouběji a hlouběji. Dr. Brunton to přirovnává k potápěči, který lodkou dojede na místo, kde se chce potápět. Pak se ponoří do vody a s úsilím se ponořuje hlouběji a hlouběji, až se dostane na dno. Tam chvíli hledá, až konečně nalezne škebli a v ní perlu, která ozáří celou podmořskou říši.

Uplynulo několik dalších desetiletí a u knihkupců se objevila knížka o Silvově metodě [32]. Jak počítáme od stovky nazpátek k nule, 99, 98, 97..., a při každém čísle jako bychom klesali v našem vědomí hlouběji a hlouběji, až se dostaneme do tišiny, vzdálené světskému shonu, a tam zažijeme spásnou záři, která nám dá nekonečnou útěchu a blaženství.

Jak vidíte, jsou to různé způsoby, jak lze popsat jednu a tutéž zkušenost.

Tim, že často držím svou mysl v tišině, jsem schopen zachytit myšlenky druhých, zvláště když se tyto myšlenky týkají mne.

Jednou jsem si dal např. opravit vysavač a po týdnu jej vyzvedl a zaplatil. Doma jsem si všiml, že je na něm přilepen lístek s číslem opravy, který jsem chtěl strhnout. Když jsem se na to místo podíval, cítil jsem, že opravář se smál. Ten smích byl zakódován v tom plechu. Co je tady k smíchu, jsem si myslil. Kryt byl připevněn několika šroubky. Když jsem jej sejmul, našel jsem pod ním konce šňůry a kontakty elektrického obvodu vysavače. Konce byly připevněny opět šroubky. Pochopil jsem, že jeden šroubek se uvolnil, fáze neměla kontakt s vysavačem, který proto nefungoval. Opravář byl tedy s opravou hotov za méně než minutu.

Tato schopnost se mi často hodila. Dostanu třeba poštu, několik obálek ještě neotevřených, a když je procházím, cítím, že v té jedné je nějaká zlomyslnost, nebo že ten člověk vědomě píše něco, co není pravda.

Má to ale také své nevýhody. Jedu třeba někam na návštěvu, kde musím přespat. Přidělí mi postel. Když do ní ulehnu, cítím duševní rozpoložení člověka, který tam spal přede mnou. Mohl to být neklid, obavy, deprese, mohou to být také nějaké sexuální potřeby. Existují mantra, kterými je možno postel vyčistit. Ale mantra předpokládají soustředění a odpočínutou mysl, kterou obyčejně večer již nemám. A tak mi naše dcera před lety koupila lehkou a skladnou soupravu ložního prádla, kterou vozím s sebou. Je prostoupena pohodou našeho domova a vůní po mýdlech, která žena do prádla dává. To mi přece jen trochu pomůže.

Před lety jsem dostal žlučnickový záchvat a musil jsem do nemocnice. Přidělili mi postel. Těžko mohu popsat pocity, které jsem v té posteli několik hodin měl. Něco tak beznadějného, otupělého, tíživého a absolutně negativního jsem nikdy nezažil. Byla to absolutní temnota. Druhý den mi soused řekl, že tři hodiny před mým příchodem na té posteli zemřel nějaký alkoholik.

Já a moje žena se celý život zabýváme duchovními otázkami a měli jsme mnoho zážitků. Občas někdo přijede z našich přátel, abychom se podělili o nové zkušenosti, a tu ubytujeme návštěvníky do pokojíků v prvním patře. Jednou taková návštěva opět odjela a z nějakého důvodu jsem nemohl jednu noc spát ve své vlastní posteli, ale musil jsem přespat v pokoji pro návštěvníky. Nedovedu popsat, co se tu noc se mnou dělo. Já jsem nebyl přikryt peřinou, ale obláčkem sestávajícím z velkého množství zářivých hvězdiček. Připadalo mi, jako bych se v té svatosti celou noc koupal. Ráno jsem zjistil, že mám zcela jiný hlas a že se dívám na svět jinak, než dříve.

Když jsem za války pracoval v Berlíně, chodil jsem se koupat do městských lázní. Mohl jsem tam vidět, jak si někteří lidé za několik desítek feniků půjčovali rohožku do vany. Rohožka byla zhotovena z hadice s množstvím otvorů a připojovala se ke kohoutku ve zdi. Pod mírným tlakem tam vnikal vzduch, který opět odcházel těmi otvory. Byla to levná náhražka uhličité koupele. Bublínky šimraly člověka po těle, takže se k nim automaticky upínala pozornost a to mu přinášelo uklidnění. Unikl tíživým myšlenkám, pocitům. Půjčovali si ji vojáci vracející se z fronty na dovolenou a Berličané nervově na dně z náletů.

Proč nás osvěží pobyt u moře? Krajina je jiná, než u nás, rovněž květena, oblečení. Upoutá to náš zrak. Vůně neznámých květů a nových jídel upoutá náš čich. Jiný jazyk, jiné písně upoutají náš sluch. Jiné jídlo naše chuťové buňky. Tím vším je upoutána naše vnější pozornost a unikneme problémům, které jsme zanechali doma.

Uhodnete sami, co upoutá náš zrak, čich, sluch v kostele. Varhanní hudba nás uklidní, bohoslužba povznese, liturgický přednes kněze vyvolá naši usebranost. Je to stále stejný princip.

Hatha-jóga dosahuje uklidnění mysli pozicemi těla čili ásanami. Nejjednodušší pozicí je pozice mrtvolý. Lehnete si co nejpohodlněji. Uvolníte svalstvo v pravé noze, pak v levé, pak v pravé ruce, pak v levé, pak v břiše, trupu, krku. Nakonec uvolníte svalstvo na temeni hlavy a v obličejí. Jako poslední uvolníte svaly okolo očí a úst. Nenásilnou pozorností hlídáte, zda všechny svaly jsou uvolněny. Tělo zde leží jako mrtvé. Jedinou činností je dech a tlukot srdce. Do dechu nezasahujete, jen jej pasivně pozorujete. Pokud se ve vašem vědomí objeví nějaká myšlenka, nevěnujete se jí. Nerozvíjíte ji. Nenecháte se do ničeho vtáhnout. Rovněž ji ale násilím nepotlačujete. To byste v sobě vytvářeli křeč, a to je opak toho, čeho je třeba dosáhnout. Když se ve vaší mysli objeví jakákoli myšlenka, s lhostejností se od ní odvrátíte. To děláte tak dlouho, až myšlenky samy od sebe odpadnou a vy jen nasloucháte do ticha. Oči můžete mít nejlépe zavřené. Máte-li je otevřené, nereagujete na nic ze svého okolí. Nevěnujete tomu pozornost. Nasloucháte dovnitř, lhostejní, ale bdělí.

Tim, že přivedeme své myšlenky až téměř k zastavení, je jen polovina toho, čeho chceme dosáhnout. Pokud to provedete jen mechanicky, začnete se za chvíli nudit a vaše myšlenky se opět rozběhnou jako vrtohlavé ovce neznámou krajinou. Zde je ještě

nutná atmosféra svatosti, která vám umožní setrvat v tom stavu dlouho, aby byl povznášející, posilující, aby vás naplnil tak, že nebudete mít žádná přání. Můžeme tento stav navodit tím, že si před meditací poslechneme rozjímavou hudbu, obklopíme se obrazy, které v nás vyvolají hlubokou odezvu, přečteme si něco ze svatých písem, které nám přinášejí hluboké uspokojení.

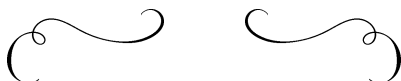
Jsou lidé, kteří takové navození svatosti nepotřebují. Kterí jen tím, že se ztiší, vycití paprsek z Nadjá, z Ducha svatého automaticky.

Slovenský evangelický kněz Ján Maliarik to popisuje slovy [14]:

„Klid je nejvyšší, nejposvátnější, nejbožštější stav duše. Proto vydobýt si především klid, a pak to nekonečné klidno vyplňovat Čistotou, Pravdou, Láskou, Svatostí, Blažeností.

Cesta ke klidu je: absolutní bezžádostivost, absolutní pokora, absolutní trpělivost.

Z centra mé bytosti má být prostor celý vyplněn laskavým vědomím. Nekonečný prostor má být vyplněn mou láskou. Má láska má celý prostor věčně a všemohoucně vyplňovat. Též má čistota, má pravda, má láska, má svatost, má blaženost. Mé vědomí musí být čisté, pravdivé, laskavé, posvátné, blažené a klidné.“

ZÁRODEK BOHA V NÁS

V sedmnáctém století žil ve Španělsku kněz jménem Miguel de Molinos. Měl duchovní zážitky již v dětství a celý život se zabýval duchovní cestou. Nepotřeboval v Bohu věřit. On věděl, že JE. On nejen, že to věděl, ale kdykoli odpoutal pozornost od vnějšího světa a zaměřil se dovnitř, cítil v sobě Přítomnost Boží. O svých duchovních zkušenostech napsal knihu *Duchovní vůdce, který odpoutává duši*. Poprvé vyšla v Římě v r. 1675. Stala se tak oblíbenou, že se rozšířila po celém Středomoří a byla zavedena do škol a klášterů.

Po nějaké době začali jezuité knihu napadat, ačkoli bezprostředně před jejím prvním vydáním ji schválili. Nelibě nesli, že autor popisuje cestu k Bohu bez ohledu na věrouku, kterou hlásali. Neměli zájem, aby někdo zažil Boha nezávisle na církvi. Podle nich bylo možno přiblížit se Bohu jen prostřednictvím katolického kněze. Nepřipouštěli myšlenku, že by mohl být někdo vysvěcen na kněze, aniž by byl kdy Boha skutečně zažil. V průběhu let zjistili, že kniha podlamuje jejich mocenské postavení, narušuje kázeň věřících a jejich poslušnost vůči představitelům církve. Dali ho proto v r. 1685 v Římě zatknout a dva roky sestavovali obžalobu, aby ho mohli odsoudit. Tehdejší papež Innocent XI. byl Molinosův přítel a jeho knihu velmi uznával. Když proti zatčení vznesl námitky, odpověděli jezuitští představitelé, že jeho nesouhlas chápou jako nesouhlas řadového křesťana, ale nikoli papeže.

Když konečně k církevnímu soudu došlo, navrhla obžaloba trest smrti. Při hlasování všichni s tímto trestem souhlasili, až na jednoho. Ten namítl, že Molinos je tak znám a tak oblíben všude v dosahu křesťanství, že jeho odsouzení k smrti vrhne stín na celou církev. Trest byl nakonec změněn na doživotní žalář. Miguel de

Molinos zemřel ve vězení v r. 1696, tedy po dalších devíti letech. Bylo mu 68 let.

Pokud věříte v převtělování a setkali jste se se jménem Dr. Paul Brunton, který napsal asi 30 knih s duchovní tematikou a navštívil naši zemi v r. 1937 a 1948, bude vás zajímat, že Molinos byl jeho předchozím vtělením. Stačí porovnat učení Molinose s knihami Dr. Bruntona.

Knih *Duchovní vůdce...* byla přeložena do češtiny již před válkou [18].

I tyto kapitoly se pokoušejí vysvětlit, že Bůh není jen na nebesích, ale také v nás, přikryt myšlenkami a emocemi každodenního života. Že existuje způsob, jak ten plamínek v sobě objevit a rozdmýchat. Dá se to modlitbou, meditací, rozjímavou hudbou, čtením svatých písem. Nečekejte na svou smrtelnou postel, abyste se „smířili s Bohem“. Dělejte si čistý stůl s Ním denně, když jdete spát.

Nijak vás nezrazuji, abyste se zúčastňovali bohoslužeb. Zažil jsem mše svaté, které byly posvěcující a jistě věřícím pomohly k vyššímu životu. Nezrazuji vás před kterýmkoli duchovním směrem. Bůh vám dal rozum, používejte jej. Vyskytne-li se rozpor mezi rozumem a vírou, něco není v pořádku.

Tak jako se slunce a oblaka nemohou obrážet v hladině jezera, pokud je rozčeřená, tak se i Bůh nemůže zrcadlit ve vaší mysli, dokud se v ní prohánějí myšlenky a emoce.

Velký indický světec Rámakršna šel za Bohem zbožňováním bohyně Kálí. V určité fázi jeho cesty ale musil vzít pomyslný meč a Kálí rozetnout, protože stála mezi ním a Bohem. Stejně tak i modlitba, mantra, učení, představa Ježíše Krista vás přivedou k Bohu blíž. Dokud ale trvají, nemůžete nikdy s Bohem úplně splynout.

Jak řekl velký učitel Dr. Rudolf Steiner [36]: to všechno jsou jen ukazatelé směru. V konečné fázi musíte bohyni Kálí, Ježíše Krista či cokoli jiného opustit, abyste se s Bohem ztotožnili, v Bohu se ztratili. V takovém stavu je pak jakákoli myšlenka či představa, byť sebesvatější, rušivá, svou vibrací příliš hrubá, znehodnocující, čeho má být dosaženo.

Stav mysli, kterého má být dosaženo, vystihuje dobře krátký japonský verš haiku:

UŽASLÉ, NĚMÉ ÚDIVEM,
HLEDÍ DÍTĚ NA LIST
NA ZEM SPADLÝ.
TO DÍTĚ JE BUDDHA.

Pokusme se popsat stav vědomí toho dítěte:

- je naprosto bdělé
- věnuje tomu listu plnou pozornost
- je bez myšlenek tím, že je němé údivem.

Slovo Buddha neoznačuje jen zakladatele buddhismu, ale také tento stav našeho vědomí. Používá se rovněž výraz „buddhické vědomí“ nebo „kristovské vědomí“. Může k němu dojít také např. tím, že se pokoušíme sluchem zachytit nějaký vzdálený zvuk.

To je stav, ve kterém se otevíráme duchovnímu zážitku.

ČAKRA A ZÁRODEK BOHA V NÁS

Možná, že jste slyšeli, že podle různých ezoterních nauk máme podél páteře sedm energetických ohnisek, čakr. Už staří Indové tato čakra zobrazovali jako lotosový květ o různém počtu okvětních plátků.

Nejnižší čakra, kostrčové, zobrazovali s čtyřmi plátky, břišní se šesti, sluneční pleteně s deseti, srdeční s dvanácti, hrdelní s šestnácti, čelní čili třetího oka s devadesáti šesti a nejvyšší, korunové, těsně nad temenem hlavy, s devětsetšedesátidvěma.

Tato čakra jsou spojena něčím jako kabelem, říká se mu křišťálový provazec. Každé čakra má tedy jinou vibraci a jejich sloupec je vlastně transformátorem energie.

Kostrčové čakra se rozkmitává při zlosti, vzteku, nenávisti, žárlivosti, pomstychtivosti. Těmto emocím říkáme souhrnně negativní emoce destruktivní.

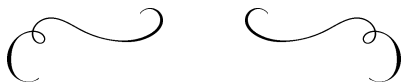
Břišní čakra se rozkmitává při rozmrzelosti, pochybnostech, strachu, nejistotě, smutku, depresi, pocitu neštěstí, opuštěnosti aj. Říkáme jim souhrnně negativní emoce nedestruktivní.

Čakra sluneční pleteně se rozkmitává při pocitech sebedůvěry a sebe-nedůvěry, sebejistoty, při toužení, když máme přání, když něco chceme.

Tato tři čakra představují naše nižší lidské já, naše ego. Pokud některé z těchto tří čakr vibruje, nemůžeme mít duchovní zážitky.

Po jedné mé přednášce se přihlásila paní středního věku, která nevypadala právě šťastně. Říkala, že dříve měla řadu duchovních zážitků, věnovala se duchovní cestě. Její život se ale nevyvíjel právě šťastně. Zůstala sama. A tak vždy znovu a znovu vzpomíná na zážitky, které měla, a stále strašně po Bohu touží. Touží po Něm denně a denně se k Němu modlí. Ale Bůh jako by ji neslyšel.

Pokusil jsem se jí vysvětlit, že právě touha, kterou má, je překážkou, aby Boha zažila. Je třeba se aspoň na dobu meditace nebo modlitby vzdát všeho, i touhy, přání, vzdát se veškerého chtění. Je pravda, že jestliže takto před Boha předstupujeme, že si připadáme jako žebrák, protože se vlastně aspoň na tu chvíli vzdáváme všeho, co pro nás mělo význam. Ale ne na dlouho. Až budeme zahrnuti tou ohromnou září, vynahradí nám všechno stonásobně. Podle slov bible: „Hleďte nejdříve království nebeské a vše ostatní vám bude přidáno.“ (Matouš 6,33)

NECHTE BOHA ŘEŠIT PROBLÉMY ZA VÁS

Staré české přísloví praví: Když je bída největší, bývá pomoc nejbližší.

Vivékánanda, největší žák Rámakršnův, řekl, že k prvnímu duchovnímu zážitku v životě člověka dochází zpravidla v situaci, kdy jsme na konci svých fyzických i duševních sil.

Proč? Dokud jsme v pořádku, bojujeme, podnikáme, snažíme se. V takovém duševním rozpoložení sotva uslyšíme Boží hlas uvnitř nás. Rovněž ne, když se vztekáme, jsme žárliví, utápíme se v slzách, závidíme, jsme chamtiví. Ale jen tehdy, když toho všeho zanecháme. Když zjistíme, že po týdnech, měsících nebo dokonce letech jsme podnikli všechno, co se dalo, a bezvýsledně. Přestaneme se snažit, přestaneme usilovat. Můžeme to vyjádřit slovy, že jsme se odevzdali do rukou osudu. Nebo, pokud víme něco o bibli, řekneme: „Ne má, ale Tvá vůle se staň.“ Nastane okamžik klidu, naprostého uvolnění, a teprve tehdy se může Bůh projevit. A můžete si být jisti, že právě v takový okamžik se dějí zázraky.

Jeden automechanik sloužil na vojně v době, kdy jsme byli okupováni Německem, a rozhodl se, že uteče. Přes Polsko se dostal do Francie, kde ho přeškolili na leteckého mechanika. Vystřídal několik letišť, až i z Francie musil utéci, když se blížila fronta. Podařilo se mu dostat se na loď, která ho odvezla do Anglie. Brzy na to začala bitva o Anglii, takže jako letecký mechanik měl stále plné ruce práce.

Ačkoli sloužil tak dlouhou dobu, ačkoli byl pečlivý, ukázněný a u svých kamarádů oblíbený, byl stále jen vojínem. To proto, že koktal. Koktal od dětství. Dělal mu potíž říci, co chce.

Ze začátku mu to nevadilo, protože událostí bylo tolik, že na nějaké bolestivost nebyl čas. Ale během doby ho to začalo tížit. Těch několik volných hodin týdně, které pozemní personál dostával, strávil

i on v nedaleké tančírně jako všichni ostatní. Byl to velký sál, kde na jedné straně byly stolky pro muže a na opačném konci stolky pro ženy. Ženy byly vesměs „wrenky“, tj. ženský pomocný personál, ať již z kanceláří, nemocnice, telefonistky, operátorky. Uprostřed se tancovalo. On netancoval. Seděl sám u stolu a ucucával pivo, poslouchal hudbu a díval se na ostatní. Žádná dívka s ním nešla tancovat, nejen proto, že neuměl anglicky, ale že strašně koktal. A tak byl jenom divákem. Byl divákem i tehdy, když někteří z jeho kamarádů se s nějakou Angličankou oženili a na letišti měli svatbu. Často při takových svatbách byl jako svědek i tehdejší ministr zahraničí Jan Masaryk.

Situace vyústila v to, že náš mechanik začal pít. Ze začátku jen aby si zlepšil náladu, ale později tak, že se i poněkud motal, když měl službu. Jeho kamarádi na to hleděli s hrůzou, když měl opravovat letecký motor, a domlouvali mu. Ale nepomáhalo to. Dospělo to tak daleko, že si toho všimli i nadřízení a pohrozili mu, že ho z letiště vyhodí.

To jím otrásl. Nikoho v celé Anglii neznal, jenom český personál letiště, několik pilotů, několik velitelů. Kdyby měl odejít jinam, byl by úplně ztracen. Nejen, že téměř neuměl anglicky, ale on vlastně neuměl ani česky.

Čtě nechtě šel do sebe. Uvědomil si, že to vše způsobilo jeho sebelitování. Co by se s tím dalo dělat? Jak dosáhnout, aby nekoktal? Už si představoval, jak plynule hovoří, jak dostává jednu „frčku“ za druhou, jak s ním dívky tancují. Nějaký hlas uvnitř měl pochybnosti. Budeš povýšen, jsi dobrý mechanik. Co se stane pak? Odvedí tě jako palubního mechanika do nějakého bombardéru? Půjdeš na výcvik a staneš se pilotem? Bude to životní výhra? Nebude! Protože jenom během Bitvy o Anglii zahynulo 50 % pilotů stíhaček a 95 % osádek bombardérů. Být povýšen byla volná vstupenka na hřbitov, k věčnému odpočinutí. Kdyby ale zůstal u pozemního personálu, bylo téměř jisté, že válku ve zdraví přečká a vrátí se domů. To by byla ohromná náhoda, aby se mu na letišti něco stalo.

A tak se smířil se svým osudem. Nebyl věřící, neříkal si: „Ne má, ale Tvá vůle se staň.“ Ale zaujal vnitřní stanovisko, které bylo s biblickým výrokem totožné. Přestal se litovat, zašel opět do tančírny, ucucával pivo a poslouchal hudbu. K jakému zázraku došlo?

Když tam tak seděl podruhé nebo potřetí, všiml si, že v sále naproti sedí jedna wrenka a netančí. To bylo něco, co se nikdy

nestalo. Mužů bylo vždy více než děvčat a ti, na které žádná tanečnice nezbyla, seděli u baru a pocucávali ze svých skleniček, než budou zase vystřídáni.

Usoudil, že wrenka přišla pozdě a že tedy čeká na příští tanec. Ale tanec skončil, začal nový, a ona stále ještě seděla. Vrtalo mu to hlavou. Nakonec usoudil, že asi kulhá nebo něco a že se přišla jen podívat. A tak si jí už nevšimal.

Za hodinu se začali všichni zvedat, aby byli včas nazpátek v kasárnách. A tu si všiml, že ta wrenka vzala kabelku a s ostatními děvčaty odcházela. Šla úplně normálně. A zezadu nevypadala vůbec špatně. Zarazilo ho to, ale nebyl čas na úvahy. Vracel se na letiště.

V příštích dnech byly plné ruce práce. Boje zuřily všude okolo, některá letadla byla sestřelena, někteří piloti zahynuli, jiné posádky byly nezvěstné. Na wrenku úplně zapomněl.

A tak po týdnů opět seděl v té tančírni, pozoroval taneční páry. A tu se objevila i „jeho“ wrenka. Pověsila plášť, dala na stůl kabelku, sedla si. Začala hudba, všichni šli tančit. Jenom ona ne. Tanec skončil, začal druhý, a ona stále ještě seděla.

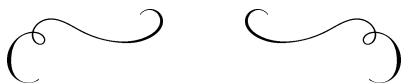
Rozhodl se, že tomu přijde na kloub. Obešel sál a přešel kolem jejího stolu. Podíval se na ni. Byla tak ošklivá, že se mu začaly trást kolena. Měla koňské zuby a koňský obličej a byla degenerovaná. Naše dnešní generace už ani neví, co to je být degenerovaný. Členové šlechtických rodů se po staletí vdávali a ženili mezi sebou a to způsobilo, že jejich děti se staly fyzicky i duševně méněcennými. Anglie sama jako ostrovní říše nebyla nikdy dobytá, když neuvažujeme bitvu u Hastingsu 1060, kdy ji dobyli Normané. Tím se anglická krev téměř nikdy nemohla mísit s jinou krví a to má za následek, že většina Angličanů má ve třiceti letech třetí zuby a nedoslýchá.

Mechanik se vrátil ke svému stolku a usrkl piva, aby se vzpamatoval. Pak se nad tím zamyslel. Jaký já jsem hezoun! Kolik děvčat po mně touží! Není hezká. No tak co? Vždyť je to třeba hodná holka. Rázně vstal a šel jí požádat o tanec. Tančili spolu stále a všichni jim fandili.

Kdykoli měli volno, sešli se v tančírni, a tak uplynulo několik měsíců. Pak mu nadřízený oznámil, že dostane týden volno. I jí se podařilo dostat volno v témže týdnu. Pozvala ho k rodičům. Dali si schůzku ráno u tančírny. Čekala na něho. Za rohem stálo auto, Rolls Royce se šoférem. Propletli se řadou ulic, vyjeli na

dálnici a velkou rychlostí ujížděli na sever. Ptal se, kam jedou, ale mávla rukou, že uvidí. Hlavně, že mají s sebou sendviče a čaj. K večeru někde ve Skotsku projeli velkou ozdobnou branou do parku a v krátkosti zastavili u zámečku, u kruhového schodiště. Butler sestupoval k nim dolů, aby slečně pomohl, ale ta již vběhla dovnitř a šla do prvního poschodí. Butler se s uctivostí přiblížil k mechanikovi, protože měl na výložkách napsáno Czechoslovakia, a natáhl k němu ruku. Mechanik nechápal, co by mohl chtít. Butler přišel ještě blíž a vzal mu z ruky brigadýrku. Mechanik mu ji vytrhl zpět v představě, že mu ji chce ukrást. Pro mnoho děvčat to byla trofej. A rozběhl se za Angličankou do domu.

Přeskočme několik let. Válka skončila. Ti dva se vzali. Bydlili v zámečku, ona vychovávala dvě děti, tentokrát již ne degenerované. On spravoval několik zámeckých aut, elektriku a vodovody v domě, a když neměl co dělat, vzal pušku a šel do lesa a k jezerům střílet kachny. Občas ho navštívili kamarádi, kteří se rovněž v Anglii usídlili. Říkali mu Lord Pepík.

BEZ POKORY V SRDCI NEMŮŽETE BOHA ZAŽÍT

Vr. 1951 vyšla v New Yorku kniha *A Man Called Peter* (Muž jménem Petr) [15]. Je to příběh nejslavnějšího faráře Spojených států. Napsala jej jeho žena. Petr byl farářem v kostele, který sousedí s americkým senátem. Senát zahajuje své sezení vždy modlitbou a mimoto má každý před zasedáním možnost jít do kostela. Ale senátoři mají spoustu jiných starostí, a tak kostel zel zpravidla prázdnotou. Až tam nastoupil Petr, plným jménem Peter Marshall. Jeho promluvy byly tak zajímavé a strhující, že mnoho senátorů si je přicházelo poslechnout, a později i byly vysílány rozhlasem.

A tu se stalo, že jeho žena onemocněla. Byla upoutána na lůžko a domácnost vedla hospodyně, kterou narychlo sehnali. Žena ale ležela měsíc po měsíci, rok, dva roky. Domácnost chátrala, polovina nádobí byla rozbitá, děti vyrůstaly bez dostatečného dozoru. Její muž se snažil nalézt nejlepšího možného lékaře. Někteří odborníci dokonce se přihlásili sami, když vešlo ve známost, že žena nejoblíbenějšího faráře je nemocná. Ale žádné léčení nepomáhalo, její stav se nelepšil.

* * *

A tu jí někdo zaslal výstřížek z novin. Bylo tam napsáno, jak jedna zdravotní sestra v Německu nebyla spokojena se svým osudem. Pracovně se jí vedlo dobře. Byla velmi schopná a lidé si jí na pracovišti vážili. Horší to bylo v soukromém životě. Nepodařilo se jí nalézt partnera. Možná proto, že nebyla příliš hezká.

Po letech váhání se rozhodla, že odjede do Afriky a bude tam ošetřovat černochoy. Ne ale v nějaké nemocnici nebo uprostřed bělošské kolonie, ale naopak v džungli uprostřed černochů. A to také udělala.

Měsíce a měsíce ošetřovala raněné a nemocné a černoši si jí vážili. Byla se svým životem docela spokojena, bylo to nakonec velké dobrodružství.

Pak se ale stalo, že sama onemocněla. Nebyla schopna svou nemoc definovat a nalézt vhodné léčení. Ležela téměř bezvládně na lůžku v chýši z bambusu a černoši jí nosili banány a jiné jídlo.

Ta sestra byla dost pobožná a tak se denně modlila a prosila Boha, aby ji uzdravil. Modlila se Otčenáš a Zdravas Maria a jiné modlitby, které znala. Modlila se pravidelně denně aspoň hodinu. Mezi modlitbami se v duchu ptala Nejvyššího: „Proč? Proč jsem nemocná, když jsem přišla do takové divočiny dělat samaritánskou práci a když ji dělám celkem dobře?“ Ptala se Boha znovu a znovu, ale odpověď nepřicházela.

Utíkaly dny a měsíce a její stav se neměnil. Nakonec uteklo osm let, aniž by došlo k nějakému zlepšení. Neměla žádnou možnost dát zprávu nejbližší bělošské osadě nebo nemocnici. Telefon neexistoval, poblíž nevedla žádná pravidelná trasa automobilů nebo karavan. Kdyby byla schopna chůze, dostihla by po několika dnech evropskou osadu. Černoši by ji mohli doprovázet. Ale bez ní jít nemohli. Kdyby vstoupili na území jiného kmene, mohli by být zabiti. A tak neexistovalo žádné řešení, jak jí pomoci.

Jednoho dne začala počítat, kolikrát se již modlila. Vyšlo jí, že se modlila asi třítisíckrát. Tři tisíce hodin modliteb! A Bůh pro ni nepohnul prstem. Neoblomnost Boha ji zlomila. Ona věřila, že Bůh existuje. Zřejmě dělá něco špatně. Asi se špatně modlí. Přestala se proto modlit jako dosud a sestavila si sama krátkou modlitbu. Ta zněla asi takto: „Milovaný Bože, tak tedy dobře, já se vzdávám. Jestliže si myslíš, že bych zde měla ležet další roky a nakonec v této bambusové chýši zemřít, já to přijímám. Odevzdávám se zcela do Tvých rukou. Jsem služebnice Páně, staniž se mi podle slova Tvého. Ne má, ale Tvá vůle se staň.“

Pomodlila se takto několikrát, z hloubi svého srdce, s pokorou. Měla pak dojem, že se jí ulehčilo. Zavládl v ní hluboký mír, jaký dlouho nepoznala. Cítila dokonalé uvolnění na těle i duchu. Skoro, jako by se znovu narodila. Po několika dnech se dokázala na lůžku posadit a po dalších dnech udělat několik kroků. Její stav se očividně zlepšil. Byla tím přímo ohromena.

S úžasem si kladla otázku: Jak je možné, že tolik modliteb, které se naučila doma, jí nepomohlo, a jedna jediná učinila takový zázrak? Přemýšlela o tom, až na to přišla. Ona se sice denně modlila

a prosila Boha o uzdravení, přitom ale chtěla Boha přinutit, aby udělal, co ona chce. Nepomyslela na to, že Bůh může mít důvod říci NE! Konečně na to přišla, v čem byla chyba. Modlila se, ale přitom si myslela: „Jak ohromnou oběť přináším těm černošům. Jak nesobecká jsem. Jak jsem důležitá. Jak velké dobro denně konám. Jak si mne černoši váží. Bůh jistě musí být unesen tím, co dělám, a až budu zemi opouštět, zástupy andělů mne budou vítat a opěvovat mne ve svých písních a budu s nimi stoupat přímo do nebe.“ Jinými slovy: ona se nafoukla nad svou vlastní službou bližním. Z jejích modliteb se vytratila poslední stopa pokory. A tak ji Bůh přivedl k tomuto poznání.

* * *

Vraťme se nyní k ženě slavného faráře Petra. Když si příhodu ženy v džungli přečetla, zjistila, že to, co dělá, jak ona se ke své nemoci staví, je vlastně totéž. Celou dobu své nemoci v duchu Bohu vyčítala, jak to, že jí nepomůže, když její muž má tak odpovědné místo, když k němu vzhlíží tolik lidí, a když ona by mu tak ráda v jeho práci pomáhala. A zatím tady leží a musí se nechat ošetřovat. A tak Prozřetelnost na ni seslala nemoc, aby ji poučila.

Vzala si poučení k srdci. Smířila se s nemocí, smířila se s Bohem, uznala výchovnou sílu své bezmocnosti a našla v sobě mír. Od té chvíle se její stav začal lepšit, i když to trvalo mnoho, mnoho měsíců, než byla opět zcela zdravá a mohla se ujmout svých povinností.

ODPUSTIT SOBĚ A JINÝM – PŘEDPOKLAD DUCHOVNÍHO ZÁŽITKU

Uprostřed New Yorku, mezi mrakodrapy, stojí malý kostelík starý 150 let. Američané jej uctívají asi tak jako my uctíváme kostel sv. Jiří z 9. stol. na Hradčanech.

Samozřejmě, že na tak význačném místě nemůže být farářem jen tak někdo. A tak po dlouhou dobu spravoval tuto farnost Norman Vincent Peale, známý svým velkým porozuměním pro lidské problémy. Po celoživotních zkušenostech napsal o tom knihu *Positive Imagining* (Pozitivní představivost), která vyšla v USA v r. 1983 a byla přeložena do několika cizích jazyků [26].

Dovolte, abych z ní ocitoval jeden krátký příběh.

* * *

N. V. Peale byl jednou povolán do nemocnice k nějaké pacientce. Tato žena měla těžký život a potkalo ji mnoho nepěkného. Určití lidé se k ní zachovali velmi ošklivě. Obelhali ji a podvedli. Téměř ji zničili a ona je za to nenáviděla. Tato nenávist zachvacovala všechny její myšlenky. To způsobovalo, že většina jejích myšlenek byla černá jako havran. A taková dlouhodobá nenávistná křeč, neustálé vracení se k představám zla, zášti, pomsty, zloby, ublíženosti, drásající nespravedlnosti, to vše musilo nejen poznamenat rysy jejího obličeje, nejen ji musilo dlouhodobě vyčerpávat nervově, ale musilo se zákonitě projevit i na jejím zdraví. A to se právě dalo. Ta žena vyprávěla faráři, že většinu svého času tráví v nemocnici. Že je na konci svých sil a nikde nevidí východisko, nikde nevidí řešení.

Farář se jí pokoušel domluvit. Chtěl na ní, aby těm lidem odpustila, ať se na ní dopustili jakéhokoli bezpráví. Ale neměl v tom mnoho úspěchu. Řekla mu, že za to za všechno jim odpustit nemůže. Její vztek a nenávist tak silně ovládaly její nitro, že se zdálo, že se

nedají nijak odstranit. I když jí farář vysvětlil, že její duševní stav je patrně příčinou toho, že již tak dlouho leží v nemocnici, zdálo se, že je neschopná se těchto představ vzdát. Vždy znovu a znovu se rozčílila, dostávala záchvaty vzteku, znovu mu vysvětlovala, že její zloba je oprávněná, že by nikdo nemohl jednat jinak v její situaci. Že během let se toho tolik nahromadilo, čím jí ublížili, že se to přece nedá už nijak smazat. A na námitku, že se tím sama ničí, se odmlčela a zdálo se, že hledá odpověď. Ale nakonec se opět vrátila ke své zlobě.

Farář ji navštívil několikrát a stále hledal řešení. A stále marně. Až jednou procházel ulicemi a nahlížel do výkladních skříní. Hledal dárky k vánocům pro své děti. A v jedné takové hračkárně uviděl malý kbelík na uhlí s malou lopatkou. Kbelík byl plný uhlí. Byly to malé kostečky dřeva nabarvené na černo. Zahleděl se na něj a dostal nápad. Koupil jej a běžel hned do nemocnice k té ženě. „Mám pro vás dárek k vánocům,“ řekl. „Ale není to jen dárek. Já vám k tomu něco nařídím. Jestliže mne neposlechnete, tak vám nemohu pomoci. Ale měla byste mne poslechnout. Jde přece o vaše zdraví. Jde o to, abyste opět mohla jít domů. A nejen to. Abyste šla s lehkým srdcem, aby ty všechny zlé představy vás opustily a vy jste byla svobodná. Já chápu, že ty lidi nenávidíte. Ale nenávidět je jako bumerang. Vrátí se k vám a napadne vás. A právě to již leta děláte. Co kdybyste se pokusila to tentokrát udělat jinak? Nestojí to za pokus?”

Vzpomeňte si na jednu jednotlivou věc, jen jednu příhodu, třeba úplně nepatrnou, kdy vám ti lidé ublížili. Naberte na lopatku jeden kousek toho uhlí a představujte si, že tak černé, jako je ten kousek uhlí, tak černé bylo to, co vám provedli. A tak tvrdé, jak je toto uhlí, tak tvrdé bylo srdce těch lidí. A pak ten kus uhlí hodte pod postel, tak, abyste na něj neviděla. A současně odvrhněte od sebe tu jednotlivou vzpomínku na tu událost. Odvrhněte ji od sebe jako kus jedu, kus zla, kus nespravedlnosti. Myslete na to, že tuto vzpomínku vymazáváte ze své paměti a že se k ní už nebudete vracet. Dejte si na to celý den. Zakažte si na to myslet.

A když jste se v tom utvrdila, další den, najděte jinou takovou malou událost a udělejte s ní totéž. Dělejte to denně. Vyhazujte ze svého vědomí jednu malou věc po druhé. A i kdyby to byly události jen nepatrné, ucítíte sama, jak se vám ulehčí. Jak vaše mysl, měsíce a měsíce černá a tmavá tím vším ošklivým, se vám začne vyjasňovat. Celý svět se začne vyjasňovat. A jsem si jist,

že postupně i vaše tělo se začne zotavovat, že i to tělo přijme s ulehčením každý takový váš krok.“

Žena vzala tu hračku do ruky, usmála se a řekla: „To má být zřejmě nějaký vtip. Jak by mi mohlo tohle pomoci?“ Kbelík s lopatkou si prohlížela, uvažovala nad tím, a pak řekla, že to tedy zkusí.

„Výborně,“ řekl farář. „A až ve kbeličku už žádné uhlí nebudete mít, požádejte sestru, aby vám je sesbírala pod postelí a začnete znovu, od začátku. Přijdu se na vás podívat.“

Během dnů a týdnů bylo stále více zřejmé, že se tento pokus povedl. Ve tváři ženy se více a více jevílo ulehčení, křečovitost jejího pohledu mizela, dostávala jinou barvu. A ruku v ruce s tím se zotavovala, až mohla být z nemocnice propuštěna. Stala se z ní zdravá, silná žena, která se vědomě dala cestou křesťanství, která dovedla pohledět na svoji minulost bez nenávisti a zloby. A na konci tohoto dlouhého procesu přišla navštívit faráře a dala mu ten kyblík a lopatku s poznámkou, že je již nepotřebuje. A farář si je uschoval jako symbol léčivé síly umění odpouštět.

* * *

Norman V. Peale poukazuje tedy na to, že odpuštění je velkým psychickým ulehčením a předpokladem uzdravení. Zajímavé, že neříká něco více vzhledem k našemu prožitku Boha. Pokud totiž nenávidíme, nemůžeme Boha zažít. Nenávist je tak hrubá vibrace, že spásný paprsek Ducha svatého do nás nepustí.

Ale nejen je důležité odpustit někomu cizímu, ale i sobě samému.

Jeden z mých kolegů utekl v r. 1968 do Švýcar i s rodinou. Dovedl dost německy a trochu francouzsky, ale ne tak, aby mohl zaujmout nějaké lepší místo. A tak byl ze začátku kopáčem. Po roce se uchytil jako korektor v tiskárně.

Jeho žena pracovala rovněž, ale po nějaké době onemocněla a nakonec zemřela v nějakém horském sanatoriu. Žili v té době v městě Winterthur a on ji tam dal převést a pochovat.

Jestliže dva lidé spolu leta žijí a nakonec jeden z nich odejde, je to pro pozůstalého velká psychická zátěž, bez ohledu na to, zda jejich manželství bylo ideální nebo méně ideální. Trvá to často dva roky, než si ovdovělá osoba zvykne, než se vnitřně přizpůsobí této změně a začne žít svůj vlastní další život. Během této doby, kterou můžeme klidně nazvat dobou vysoce stresovou, velmi často

onemocní cukrovkou, což je jedna z nemocí majících psychické příčiny.

A tak i můj kolega znovu a znovu psal, jak třikrát denně chodí na hřbitov, nosí tam květiny, a i doma má na několika místech fotografie své ženy s rozsvícenou svíčkou. Bylo vidět, že měl potřebu se nad těmi dopisy vybrečet.

Na tom by ještě nic nebylo. Horší bylo, že mi takto psal rok, dva, tři, čtyři. To už jsem si říkal, že zde není něco v pořádku. A tak jsem ho po pěti letech na několik dnů navštívil, abych zjistil, co se s ním vlastně děje. Dělo se to, co celá leta: Chodil třikrát denně na hřbitov a měl doma fotografie své ženy s rozsvícenou svíčkou.

Občas ho navštívilo několik Čechů, kteří v tom městě rovněž žili, a jedna Švýcarka, se kterou se přátelil. Při jedné takové návštěvě, kde byli i ti Češi, i ta Švýcarka, mne zarazilo, jakým způsobem s ní jednal. Ona třeba něco řekla a on, že tím de facto něco zakrývá, že je za tím špatný úmysl nebo lež atp. Že je neupřímná nebo falešná nebo chamtivá.

Když Švýcarka odešla a on nebyl zrovna v pokoji, ptali se mě krajané, zda jsem si všiml, jak strašným způsobem s ní jedná a že ji obdivují, že s ním vůbec vydrží.

I mně to vrtalo hlavou. A tak jsem se v příštích dnech vyptával na jeho dětství, jeho rodinu. Postupně se ukázala příčina jeho jednání. Jeho otec jednal s jeho matkou stejným způsobem. Jeho matka to už ani nevnímala. Věděla, že to jsou takové řečičky, za kterými není odpor vůči ní, ani nedůvěra, ani neláska. Byl dobrým manželem i otcem, ale tohleto byly jeho hloupé průpovědky, ke kterým během doby nepřikládala žádný význam a které vždy automaticky přeslechla.

Jeho zemřelá žena to pochopila a ignorovala právě tak, a dokonce i ta Švýcarka. Byl ale jeden člověk, který se s tím nemohl vyrovnat. A to byl on sám. On věděl, že něco dělá špatně, ale nedovedl to definovat. Nevěděl, proč to dělá a nevěděl, jak to odstranit.

A tak, poslední den před mým odjezdem, jsem se mu pokusil vysvětlit, jak děti napodobují své rodiče, aniž si to uvědomí. Napodobují jejich pohyby, postoje, slovní obraty, tón řeči, jejich ctnosti i nectnosti. Kdyby se do detailu rozpomenul, jak jednal jeho otec s jeho matkou, a uvědomil si, že to po něm kopíruje a že je to špatně, zmizelo by to.

Po třech týdnech jsem od něj zase dostal dopis. Jeho tón byl

zcela jiný, než předtím. Dýchala z něj radost ze života, optimismus. Bylo zřejmé, že se své nectnosti zbavil.

Co to bylo, co mu celá ta poslední leta dělalo těžkosti? Byl to podvědomý pocit viny.

Po roce zemřel.

Jestliže žijete v takové situaci a nikdy se neuvolníte, nikdy ve vás nezavládne mír aspoň na dobu modlitby, meditace, nemůžete očekávat, že do vás vnikne ta spásná božská záře.

* * *

Lidé si někdy stěžují, že jim někdo ubližuje nebo že mají zlý osud. Pokud ale znají zákon karmy, měli by vědět, že všechno, co k nám přichází zvenčí, jsme si vytvořili v minulosti svými postoji a činy sami. Zlo nebo ubližování, které na nás dopadají, jsou energiemi, které jsme my sami kdysi vyslali vůči nějakému jednotlivci nebo skupině osob. Člověk, který nám ubližuje, se z neznalosti dopustil té chyby, že tuto naši energii přijal a nás jí napadá. Doplatí na to. Není tedy vlastně naším nepřitelem, ale ve značné míře naší obětí.

Situace, ve které se nalzáme, je výsledkem způsobu, jakým jsme se stavěli ke svému okolí kdysi. Jsme tedy vlastně něčím jako dramaturgem, který si současnou situaci vymyslel, naplánoval, aniž by si to uvědomil. Jsme herci a naším úkolem je zahrát svou úlohu co nejlépe. Jestliže na zlo reagujeme zlem, vytváříme si špatnou situaci do budoucna. A to se bude opakovat tak dlouho, dokud nepochopíme, že sami jako šedá eminence stojíme v pozadí toho všeho, co se děje. Jestliže tedy hrajeme nějakou úlohu na jevišti života, neměli bychom se pyšnit, když vystupujeme jako někdo vážený nebo mocný. Neměli bychom být nešťastni, když hrajeme úlohu žebráka, otroka nebo někoho smrtelně nemocného. Je to přechodná role v dlouhém řetězu životů. Měli bychom se zamyslet, jakou příležitost a možnost nám situace dává a udělat z toho to nejlepší, co je možno.

Pokora v sobě zahrnuje přijímání ústrků bez protestu. Výsledkem toho bude, že nikomu nebudeme nic zazlívát, ať jednotlivci nebo osudu. A když nezazlíváme, otázka odpouštění odpadá.

Pokud někdo měl alespoň jeden duchovní zážitek, ví, že ten zárodek Boha v nás nemůže být ničím zvenčí ovlivněn. Září, ať jsme v jakékoli situaci, ať jsme v nebi nebo pekle. Ublíženo může být jen naše ego. A právě tím, že je ego ubližováno, jsme přinuceni toho Boha hledat. Ublíživání je tedy vlastně pro nás požehnáním.

Jinak bychom se nenamáhali se nad sebou zamyslet. Dříve nebo později nalezneme postoj, při kterém nebudeme reagovat negativně a dojdeme míru. Bude to ohromné ulehčení. Tím se náš život velmi zjednoduší. Není to ovšem lehké. Možná, že nám pomohou slova, která pronesl Ježíš na kříži: „Pane, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Odpusť i mně samému, kterému je zatěžko nést následky svých činů. Odpusť mi, že jsem kdysi vyvinul síly, které tuto situaci vytvořily. Odpusť i tomu, kdo mi ubližuje. Do určité míry jsem ho svedl a karma na něj dopadne tak, jak nyní dopadá na mne.

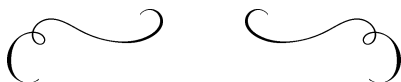
Jestliže existuje karma, pak vše, co se nám děje, je správně. Když to pochopíme, je to velký krok dopředu v našem vývoji. Problém odpouštění se pak vůbec nevyskytne.

DUCHOVNÍ ZÁŽITKY VYVOLANÉ HOLOTROPNÍM DÝCHÁNÍM

Co je holotropní dýchání a k jakým duchovním zážitkům někdy dochází popisuje Dr. Stanislav Grof ve své knize *Dobrodružství sebeobjevování* [49].

DUCHOVNÍ ZÁŽITEK SPLYNUTÍM SE VŠÍM STVOŘENÝM

Smysly nás informují, že jsme obklopeni věcmi, rostlinami, živočichy. Všechno v projeveném světě má svůj tvar, velikost, barvu, tvrdost, hmotnost atd.

Fyzika ale říká, že to je jen zdání. Hmota, ať jakákoli, sestává z molekul a molekula z atomů. Atom má jádro a elektrony kolem něj obíhající. Hmotnost atomu, vyjádřeno v kilogramech, je žádná celá, pak 27 nul a pak nějaké číslo. Kdybychom jádro atomu zvětšili do velikosti dvoupatrového domu, byl by elektron velký jako fotbalový míč a obíhal by – pokud by šlo např. o atom vodíku – po trase Sahara – Kavkaz – Ural – Arktický oceán – Atlantický oceán – Sahara. Elektrony obíhají jádro v několika vrstvách, takže se atom, co se týče vnitřního uspořádání, podobá cibuli.

Atom je tedy téměř tak prázdný, jako mezihvězdný prostor. Zdání ucelené hmoty je dáno tím, že elektrony obíhají takovou rychlostí, že v každém okamžiku jsou na kterémkoli místě své dráhy. Za tisícinu vteřiny oběhnou prý jádro 10 000krát. Vztah těchto poznatků k duchovním otázkám probírá výstižně knížka M. Mihulové a M. Svobody *Skryté dimenze života* [17].

Jestliže tedy je hmota něčím, co téměř neexistuje a pouze se nám tak jeví, je naopak energie v atomu ukrytá tak ohromná, že to přesahuje naši představivost. Atomový výbuch vzniká štěpením jádra uranu. To neznamená, že tato neuvěřitelná síla je ukryta jen v atomu uranu, nýbrž v jakémkoli atomu. Jen s tím rozdílem, že lidstvo ještě nepřišlo na způsob, jak tuto energii uvolnit. Jediný gram jakékoli hmoty obsahuje tolik energie, že by byla schopna vyzdvihnout vlak o 500 naložených vagonech do výšky několika set kilometrů. Síla, kterou jádro atomu k sobě poutá elektrony, není silou přitažlivou, protože jeho hmotnost je příliš malá na tak nepatrné elektrony rotující ve velké vzdálenosti. Je to nějaká

jiná síla. Síla, která pohání elektrony na jejich dráze není silou odstředivou, protože jejich dráha a rychlost se opět vymykají našim znalostem o odstředivé síle. Je to opět nějaká jiná síla. Pak je tady nějaká další síla, která drží atomy pohromadě, aby vytvořily molekulu. Máme přitom přes sto druhů atomů.

Jsme tedy obklopeni velkým množstvím energií, silových polí a vibrací, které působí na naše tělo, které samo o sobě je rovněž ohromným souborem polí a vibrací. Přitom toto tělo samo opět vibrace vytváří tím, že nám tluče srdce, dýcháme, pohybujeme se, vydáváme zvuky. Vibrace rovněž vytváří náš mozek a nervová soustava, tedy myšlenky, emoce. Vibrace takto vytvářené je možno sledovat na elektroencefalografu, který má každá nemocnice.

Nesčetné druhy vibrací vznikají v přírodě samovolně nebo je záměrně vytváří člověk. Pokud bychom se chtěli omezit na vibrace námi měřitelné, tedy počty kmitů za vteřinu čili Hertzy, mohli bychom takto sestavit jejich tabulku:

Přehled vibrací

přibližný počet kmitů za vteřinu	odpovídá ergům kvantové energie	projev
1 až 50	66×10^{-28} až -27	hmat
16 až 20 000	66×10^{-27} až -25	slyšitelný zvuk
10 000 až 100 milionů	66×10^{-24} až -20	rádiové vlny
kolem 1 bilionu	66×10^{-20} až -16	radar, mikrovlny
1 až 100 bilionů čili 10^{12} až 10^{14}	66×10^{-16} až -14	infračervené paprsky
100 až 1 000 bilionů čili 10^{14} až 10^{15}	66×10^{-14} až -13	viditelné světlo, city, myšlenky, povaha, astrální modrá
1 000 bilionů až téměř trilion čili 10^{15} až 10^{18}	66×10^{-13} až -11	ultrafialové paprsky
téměř trilion až 10 trilionů čili 10^{17} až 10^{19}	66×10^{-11} až -9	paprsky X (Rentgen)

10 trilionů až téměř 1 kvadrilion čili 10^{18} až 10^{23}	66×10^{-10} až $^{-5}$	paprsky gama
10^{20} a výše	66×10^{-8} a výše	elektrony
10^{23} a výše	66×10^{-5} a výše	kosmické fotony
?	?	zárodek Boha v nás, duch, Nadjá, átman
?	?	Duše vesmíru, Bůh

Vysvětlivky:

- Používání mocnin:

10^{14} (deset na čtrnáctou) = 1 a 14 nul = 100 000 000 000 000 = 100 bilionů

- Pod 16 kmitů a nad 20 000 kmitů je neslyšitelný zvuk, infra a ultrazvuk. Používá se v lékařství a vojenství (ultrazvuková puška).

- Infračervené paprsky jsou elektromagnetické vlny, které jsou nositelem tepla. Tyto neviditelné paprsky vysílají všechny zdroje tepla, též motory, topné žárovky, lidské tělo. Používají se ve spec. fotografii, vojenství, výzkumu. Ultrafialové paprsky způsobují zhnědnutí kůže při opalování a používají se též ve fotografii. Mají dezinfekční účinek.

- Paprsky gama jsou elektromagnetické vlny, které vznikají při rozpadu atomů (radioaktivita). Používají se v lékařství.

- Elektrony jsou základní částičky hmoty, které ale za určitých okolností jeví vlastnosti elektromagnetické vlny, odpovídající příslušnému kmitočtu.

- Kosmické fotony jsou elektromagnetické vlny neznámého původu, které dopadají na naši zem ze všech směrů.

- V rozsahu viditelného světla se rovněž nalézají vibrace, které vytváří duševní život lidí. Tím se myslí city, myšlenky, povaha (astrální, mentální a éterické „tělo“). Vibrace těchto tří těl se navzájem zčásti překrývají a jejich rozsah se u různých lidí poněkud liší. Sem patří i mimosmyslové vnímání. (*Tento odstavec je z amer. časopisu Keepers of the Flame Lessons, č. 23, 1967.*)

Jaký vztah má toto vše k duchovnímu zážitku?

Jako kluk jsem nastavoval slunci tvář a otevřené dlaně. Dovedl jsem do sebe nasávat sílu ze slunce. Setkal jsem se opakovaně

s lidmi, kteří tvrdili, že dovedou v lese obejmout strom a přijímat jeho sílu [51]. Jiní opět ve skalách si zuli boty a punčochy a vtažovali nohama do sebe energii ze skály, na které stáli. Lékaři léčí některé pacienty fyzicky nebo mentálně narušené tím, že je nechávají jezdit na koni. Ti lidé přijímají z koně část jeho klidné aury tím, že se ho dotknou.

Když jsem o těchto silách četl v poutavé knížce ing. Michala Burdy *Vesmír v nás* [3], uvědomil jsem si, že vlastně můžeme čerpat sílu z čehokoli v našem okolí, protože všechno je souborem nepřehledného množství různých energií. Seděl jsem zrovna na schodech vedoucích ke vchodu panelového domu na sídlišti Nisa v našem městě. Jednotlivé domy jsou tam propojeny betonovými chodničky a já začal nasávat do sebe sílu z těch chodniček. Zjistil jsem, že to funguje. Stačí se jen ztotožnit s tou hmotou v našem okolí, na kterou se zaměříme, a zjistíme, že nějakým zvláštním způsobem jsme s ní vnitřně propojeni. Můžeme z ní čerpat sílu, ale můžeme naopak sílu i vysílat, např. k rostlinám nebo zvířatům nebo i k člověku. Tímto způsobem můžeme např. urychlit klíčení semen, růst sazenic, hojení ran, mizení nádorů, postup leukemie, množení kvasinek a mnohé jiné, jak američtí lékaři Dr. Larry Dossey, Dr. Carl Simonton, Australan Dr. Ainslie Meares a řada dalších zjistili během svých mnohaletých výzkumů [9, 34, 16].

Psychiatr MUDr. Daniel J. Benor se např. zaměřil na vliv pouhé lidské pozornosti na plísně, kvasinky a bakterie v laboratorních podmínkách. Např. 10 lidí se pokoušelo zpomalit nebo zastavit růst plísnových kultur vědomým záměrem, tím, že se na ně soustředili po dobu 15 minut ze vzdálenosti 1,5 m. Kultury pak byly dány do zkumavek na několik hodin. Z celkového počtu 194 zkumavek se u 151 projevil zpomalený růst oproti kontrolním zkumavkám.

Z těchto poznatků čerpal James Redfield ve své slavné knize *Celestinské proctví* [27]. Účastníci pokusu zahrnuli sazenice svou dobrotou, laskavostí. Myslili přitom na to, co potřebují ke svému růstu – půdu, živiny, sluneční svit, vlhkost. Věnovali jim svou pozornost několikrát denně, sedli si k nim na několik minut a soustředili se na ně. Vnímali jejich krásu, uvědomovali si jejich jedinečnost a fyzickou přítomnost. Měli k nim úctu a obdiv. Jsou přece jedním ze zázraků přírody, kdy z nepatrného semínka vyroste velká užitečná rostlina. Výsledkem takového postupu bylo, že rostliny rostly

rychleji než sazenice kontrolní, byly silnější, bez odumřelých listů, bez viditelného poškození hmyzem, a vypadaly výjimečně zdravě a měly vyšší výživnou hodnotu.

* * *

Namítnete, že takto můžeme ovlivnit jen přírodu živou, tedy rostliny a živočichy, případně jejich části nebo funkce, ale nikoli přírodu „neživou“. Budete mít pochybnosti, zda můžeme skutečně čerpat sílu z „mrtvé“ hmoty, když ji sami nedovedeme ovlivnit silou svých myšlenek.

Byl jsem přítomen pokusu, který tyto pochybnosti vyvrátil. Stalo se to před lety v lázních Sedmihorky, kde přednášel pan Jung. Je to nedaleko Kozákova, kde snadno v kopcích najdete nějaký polodrahokam. Sebrali jsme tam dva kamínky vypadající jako křemen. Po jejich rozbití se ukázalo, že jeden z nich byl uvnitř mléčně zbarven, druhý měl po okraji fialový nádech. Pan Jung je chvíli držel v rukách a zaměřil se na ně. Pak se ukázalo, že jak mléčný nádech, tak fialový okraj zmizely a oba kameny byly uvnitř průsvitně čiré. Pan Jung tím chtěl dokázat, že neexistuje hmota, která by byla „neživá“.

Zamyslíte-li se nad tím, užasnete, jaký ohromný vliv na okolní svět a na náš osud má naše myšlení, náš postoj ke světu, to, zda jsme všímaví, zda jsme pozorní.

* * *

Většina lidí se k přírodě staví právě opačně. Ve své uspěchanosti sotva věnují pozornost okolí. Pokládají za samozřejmé, že slunce zapadá, roste tráva, že si mohou zajít nakoupit do samoobsluhy. Jako diváci televize by ale měli vědět, kde všude jsou záplavy, výbuchy sopek, zemětřesení, které postihují statisíce lidí. Sotva uvidíte západ slunce po výbuchu sopky, sotva trávu, když záplavy zničí tisíce kilometrů půdy. Může se vám stát, že nejbližší obchod bude dvě stě kilometrů daleko a žádná možnost se k němu dostat.

Osud mi nedopřál zažít nějakou velkou přírodní katastrofu, aby mne naučil vážit si toho, co mám. Dopřál mi ale zažít dobývání Berlína Rudou armádou v dubnu a květnu 1945. Po tři týdny nešel elektrický proud, nešel rozhlas, nebyly noviny, neexistovala jakákoli doprava, tedy ani ne zásobování. Byli jsme naprosto bez zpráv, co se děje kus od nás. Někde tekla voda, někde ne. V rozvalinách a sklepích tam žily ještě dva miliony lidí. To velkoměsto se tak

stalo ohromným vězením, ze kterého nebylo kam utéci. Po několika dnech takového stavu se lidé vyhrnuli do ulic a vyrabovali obchody, restaurace, skladiště, továrny, ve snaze nalézt něco k jídlu. S kapesními noži a sekýrkami vnikli do jatek, kde se mezi zdechlinami ještě sem tam nalézal živý kus. Nevím, kolik chybělo, aby se lidé kvůli jídlu začali vzájemně přepadat. Všude leželi mrtví – na cestách, v zahradách, po polích. Nebylo čím je odvážet, nebylo kam. Tak jsme začali kopat hromadné hroby, kde se dalo, aspoň 12 metrů od studní.

V těch podmínkách jste se mohli naučit vážit si každého nového rána, kdy jste byli ještě na živu. Každého večera, kdy jste měli kam hlavu složit. Tvrdé chlebové kůrky, hrnku pitné vody. Uprostřed té zkázy jste ale intenzivně vnímali krásu přírody, půvab květin, zpěv ptáků nad lány se stovkami padlých. V předměstí Spandau, kde jsem tehdy žil, to byl masakr zbytků německé armády.

Přezíravost k přírodě, postoj nadřazenosti k ní nám byl patrně vštípen rodiči a prarodiči. A ti byli zase ovlivněni náboženstvím, které v minulosti hrálo velkou roli ve společnosti. První kniha Mojžíšova 1,26 totiž říká: „Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a celou zemí, i nad každým plazem... Plodte a množte se a naplňte zemi. Podmaňte si ji a panujte...Dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody...“

Není pak divu, že se lidé k přírodě staví jako vládci, majitelé, k tomu nerozumní, protože zemi často ničí, místo aby o ni pečovali. Budete-li se od přírody oddělovat nebo dokonce nadřazovat, nikdy s přírodou vnitřně nesplynete a nezažijete toho Boha, který je za vším projeveným, protože to stvořil.

Je tomu řada let, co jsem trhal ovoce a zlomil se pode mnou žebřík. Spadl jsem do záhonu a zlomil si dva krční obratle. To mne vyřadilo z práce na čtvrt roku. Z toho jsem měsíc ležel v nemocnici, téměř nepohnutě. Měl jsem tak možnost zamyslet se sám nad sebou. Uvědomil jsem si např., že zahrádka před naším domem, o kterou se stará moje žena, je nejkrásnější široko daleko. Že vůbec neoceňuji půvab krokusů, narcisů, lobelek. Nejvíce jsem vzpomínal na řeřichy pro jejich krásné zbarvení, a požádal ženu, aby mi jich do nemocnice několik přinesla. Od té doby více vnímám přírodu, která obklopuje náš domek stojící na samotě s velkým výhledem, lesy, louky, oblaka. Dává mi to větší pocit naplnění, než cokoli jiného. A tak jsem začal vnímat i sám sebe jako součást toho

ohromného koloběhu energií, které tvoří projevený svět, a přineslo mi to harmonii, mír a pocit, jaký máme při vykonaném dobrém činu.

To vše mělo za následek, že jsem intenzivně vnímal fyzickou přítomnost všeho v mém dosahu, i vrcholky stromů na obzoru. Že se velmi zesílila má schopnost vnímat krásu všeho. Že tím, že jsem měl úctu ke všemu stvořenému, velmi zesílila i má úcta k sobě samému.

Zkuste to také. Čím větší obdiv a uznání pocítíte k jakékoli formě projeveného života, tím více se přiblížíte k Bohu, který to stvořil. Tím více budete vnímat sami sebe jako Jeho dílo a ucítíte Jeho přítomnost v sobě, kdykoli se ztišíte a obrátíte svou pozornost dovnitř.

DUCHOVNÍ ZÁŽITEK NA POŽÁDÁNÍ

Jestliže tedy přijmete názor, že vesmír nevznikl náhodou, ale že každý atom a molekula vznikly díky nějaké vysoké inteligenci, pak tady musilo být něco nebo někdo, kdo je vytvořil. Některé směry používají název Kosmická inteligence, nebo Duše vesmíru, nebo Nekonečná síla. Většině lidí je nejbližší označení „Bůh“. Zůstaňme tedy při tomto označení.

Jestliže se tedy někdo k přírodě staví přezíravě a bezmyšlenkovitě nebo úmyslně ji ničí, staví se proti Božím záměrům. Jestliže svými postoji, myšlenkami a činy se do přírody vcífuujeme, pokoušíme se jí neškodit, ale naopak podporujeme svým vlivem její udržování a rozvíjení, pak jednáme v souladu s Božími záměry. My pak se Stvořitelem spolupracujeme. Bůh tím přestává být něčím vzdáleným, nedostižným, nepostižitelným. Je to někdo, s kým jdeme ruku v ruce. Pak nejen, že On je Otec náš, ale my jsme syny a dcerami Božími.

Pokud bychom si pak přáli, abychom Boha zažili, stačí o to požádat. Je to tak, jak stojí v evangeliu podle Matouše 7,7: „Proste a bude vám dáno. Hleďte a naleznete. Tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb? Nebo by mu dal hada, když ho prosí o rybu? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, tím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!“

Až půjdete spát, podržte si v mysli toto přání: „Bože, jestliže existuješ, dovoluji Ti, abys této noci vstoupil do mého vědomí.“ Nebo: „...žádám Tě, nebo prosím Tě, aby ses mi dal poznat.“ Je třeba, abyste s touto myšlenkou usnuli.

MODLITBY A AUTOSUGESCE

Špičkový kardiolog radí: modlete se třikrát denně

Americký lékař Dr. Larry Dossey [9] narazil před mnoha lety na vědeckou studii, která dokazovala silný vliv modliteb na léčení. Až do té doby nikdy neslyšel, že by existovaly klinické výzkumy ověřující léčivou schopnost modliteb, a tak se domníval, že je tato studie ojedinělá. Když však začal vyhledávat literaturu v knihovnách ve snaze zjistit účinnost modlení, zjistil, že existuje mnoho pokusů, ze kterých vyplýval jeho pozitivní vliv na tlak krve, rány, srdeční záchvaty, bolení hlavy, úzkost. V jiných studiích byl opět zkoumán vliv modliteb na vodu, enzymy, bakterie, houby, kvasinky, červené krvinky, semena, sazenice, řasy, larvy molů, myši, kuřata. Mezi procesy, které byly takto ovlivňovány, byly aktivity enzymů, rychlost růstu leukemických bílých krvinek, množství mutací u bakterií, klíčení a rychlost růstu různých semen, činnost buněk, které určují tep, rychlost hojení ran, velikost zhoubných i nezhoubných nádorů, doba, která je nutná, aby se někdo probral z narkózy, elektrický odpor kůže, rychlost rozpadu červených krvinek a množství hemoglobinu v krvi.

Bylo přitom zvláštní, že účinek modlitby nezávisel na tom, zda modlíci se osoba a předmět, který měl být ovlivňován, byly blízko sebe nebo byla mezi nimi značná vzdálenost. K léčení nebo ovlivnění docházelo bez ohledu na vzájemnou vzdálenost. Zdálo se, že nic není schopno zastavit nebo zablokovat účinek modlitby. I když ovlivňovaný předmět byl umístěn do prostoru vyloženého olověnými deskami nebo do nějaké klece, která byla zastíněna vůči všem známým formám elektromagnetické energie, účinek modlitby zůstával stejný. Kdyby k podobným výsledkům dospěli lékaři při výzkumu nových léků nebo nového chirurgického postupu, zcela

jistě by to bylo vyhlášeno do světa jako senzace. Je zvláštní, že výzkum účinků modliteb žádnou senzaci nepůsobil, že lidé na to reagovali s rozpaky a mlčením.

Nedávno byla uveřejněna studie, pečlivě vědecky zpracovaná, kterou navrhl kardiolog Dr. Randolph Byrd, zabývající se spolehlivým vyhodnocováním role Boha při léčení. Jak Dr. Byrd říká, tato myšlenka ho napadla, když se dlouho modlil. Počítač vybral 393 pacientů, kteří pravidelně navštěvovali koronární oddělení san franciské všeobecné nemocnice po dobu 10 měsíců. Byli rozděleni na dvě skupiny: za první skupinu v množství 192 pacientů se doma modlili určení věřící, za druhou skupinu v počtu 201 se nikdo nemodlil.

Studie byla naplánována podle pevných kritérií, obvykle používaných při klinických výzkumech v lékařství. Pacienti byli vybráni zcela náhodně a byly vytvořeny dva druhy ochrany, aby nikdo nemohl výsledek ovlivnit. Ani pacienti, ani sestry, ani lékaři nevěděli, kdo patří ke které skupině. Říká se tomu dvojité slepý pokus. Dr. Byrd, který vše organizoval a který se pokládá za praktického křesťana, přesvědčil ke spolupráci několik náboženských skupin. Tyto skupiny měly za úkol se za určité pacienty modlit.

Každá skupina dostala křestní jméno příslušného pacienta a krátký popis jeho diagnózy a zdravotního stavu. Ten, kdo se modlil, neznal tedy svého pacienta osobně, neznal jeho plné jméno ani adresu. Modlíci se měli modlit třikrát denně a bylo přenecháno jim, jak se modlí. Každý modlíci se modlil za několik pacientů. Za každého pacienta se modlilo pět až sedm lidí.

Průběh léčení u pacientů, za které se někdo modlil, byl podstatně lepší než u druhé skupiny.

Tito pacienti pětkrát méně často potřebovali antibiotika. Pouze tři potřebovali antibiotika, kdežto u druhé skupiny 16.

Třikrát méně často se u nich objevila voda na plicích, tedy plicní edema. Voda v plicích se objevuje při chybné funkci srdce. Voda se objevila u šesti pacientů, u druhé skupiny u osmnácti.

Nikdo z pacientů, za které se někdo modlil, nepotřeboval podporu dýchání, při které zavádíme do průdušnice trubičku napojenou na ventilátor. Z druhé skupiny 12 pacientů potřebovalo tuto podporu dýchání. Lékaři tomu říkají „řízené dýchání“.

I lékaři, kteří byli krajně skeptičtí, musili souhlasit, že výsledky výzkumu Dr. Byrda jsou pozoruhodné. Mezi nimi byl i Dr. William Nolan, který předtím vydal knihu, ve které se pokoušel zbavit

falešného pozlátka vliv víry na léčebný proces. Řekl: „Zdá se, že tato studie obstojí při podrobném zkoumání. Možná, že by lékaři měli začít psát na své recepty: ‚Modlete se třikrát denně.‘“

Dr. Moody nám dokonce zanechal zprávu, jak modlitby zachránily život malé holčičce. Pamatujete se jistě, že ve své první knize *Život po životě* pokládal za okamžik klinické smrti tu chvíli, kdy srdce a dech pacienta se zastavily, kdy jeho krevní tlak klesl tak, že nebyl měřitelný, kdy se na spodní straně těla začaly objevovat posmrtné skvrny a zřítelnice nereagovaly na světlo. Kritikové mu vytkli, že nepsal o elektrické aktivitě mozku. Pokud ta prý existuje, pacient není mrtvý a to, co vypravuje, jsou výplody jeho fantazie.

Tato kritika způsobila, že v řadě států byly zákonné předpisy upraveny v tom smyslu, že za okamžik klinické smrti se pokládá úplné vymizení elektrických impulzů mozku. Ty lze sledovat na elektroencefalografu (EEG), který mají v každé nemocnici.

Další výzkum ale prokázal, že to není pravda. Dr. Moody znovu prošel těch 50 případů klinické smrti, které zahrnul do své první knihy, a zjistil, že řada z nich byla v okamžiku smrti na EEG připojena a tento přístroj nevykazoval žádné elektrické záchvěvy mozku. Přesto po oživení byli schopni vypravovat, co v té době zažili. Nemohly to tedy být halucinace, ale události, ke kterým došlo mimo fyzické tělo, kdy činnost mozku již naprosto ustala. Na druhé straně zjistil případy, kdy pacienti měli zástavu srdce a dechu již několik hodin, takže by se nikdo neodvážil tvrdit, že byli ještě živí. Přesto EEG záchvěvy zaznamenal.

Dr. Moody pokračoval v těchto výzkumech několik let a ve své třetí knize *Světlo po životě* shrnul zážitky asi tisíce pacientů, kteří po klinické smrti byli znovuoživeni. Potvrdil tak správnost svého předešlého výzkumu.

A právě v té třetí knize Dr. Moodyho je popsán případ, který jsem vám chtěl ocitovat. „Malá holčička byla připojena na kyslíkový přístroj, na monitor srdeční činnosti a na EEG. Po nějaké době začal EEG vykazovat nulovou hodnotu. Lékaři byli přesvědčeni, že holčička je mrtvá, a chtěli ostatní přístroje odpojit. Shodou okolností byli přítomni rodiče, kteří odpojení přístrojů naprosto odmítli. Rozhodli se, že se spolu s příbuznými budou střídat u dcerky v modlení. Doufali, že Bůh udělá zázrak a že ona opět obživne. To se skutečně stalo. EEG se po několika hodinách dal opět do pohybu a holčička se uzdravila. Lékař, který o tom vypravoval, se zmínil, že právě dokončila školu, že byla nadaná a naprosto zdravá.“

Z této zkušenosti vyplývá, že by k uzdravení nedošlo, kdyby se byli spoléhali na EEG. Zdá se, že aktivita mozku může být tak slabá, že ji přístroj nezachytí.

Z toho dále vyplývá, že my vůbec nemáme spolehlivý ukazatel, podle kterého by se dalo určit, zda u pacienta smrt nastala nebo ne.

* * *

V čem to spočívá, že modlitba léčí? Ve vibracích. Elektroencefalograf zachycuje elektrické impulzy mozku v rozsahu 0 až 50 kmitů za vteřinu (Hz). Kolem 40 Hz a výše jsou vibrace vyvolávané tím nejhorším, co je v člověku, tj. nenávistí, pomstychtivostí, vztekem, krutostí, agresivitou atd. Jsou to vibrace rozkmitávající kostrčové čakra, jak již vysvětleno. Ve zmíněné knížce *Důkazy o existenci převtělování* je popsán laboratorní pokus, ze kterého vyplývá, že tyto destruktivní vibrace ničí nás samé více než toho, vůči komu byly vyslány.

Nižší počet Hz mají emoce sice negativní, ale ne destruktivní: podezřívání, pochybování, rozmrzelost, strach, smutek, pocit opuštěnosti atd. Ještě nižší vibrace vytváří toužení, tím, že si něco přejeme, něco chceme, pocity sebedůvěry aj. Tyto vibrace rozkmitávají čakra sluneční pleteně.

Tyto tři skupiny vibrací, zachycené elektroencefalografem, mají 14 až 50 Hz a lékaři je označují jako vibrace beta. Žijeme v nich asi po 80 % doby našeho bdělého stavu.

20 % zbývajících doby žijeme ve vibracích alfa, tj. 7 až 14 Hz. Jsou to chvíle zklidnění, soustředění při řešení nějakých úkolů, při odpočinku, když se uvolníme aj.

Vibrace 4 až 7 Hz nazývají lékaři vibracemi theta. Dosahujeme jich v hluboké meditaci, při usínání.

Vibrace 1 až 4 Hz se nazývají vibracemi delta. Dochází k nim v blízkosti klinické smrti.

Vysoké vibrace nás tedy vyčerpávají a ničí, nízké naopak náš organismus vůbec nezatěžují. Umožňují mu, aby se regeneroval, aby zvýšil svou imunitu. Když se dostaneme do stavu, který je prost veškerého úsilí, do stavu bezzámostivosti, do fyzického i duševního uvolnění, jaké většina lidí nikdy nezažila, může dojít k duchovnímu zážitku.

Při něm do nás vniká jemná energie, kterou pocítujeme jako blaženost, nesrovnatelnou s ničím jiným, přinášející útěchu, mír,

harmonii, něco, co nás naprosto naplňuje, uspokojuje. Tato energie může přijít zevnitř, ale také zvenčí, seshora, jako jeden, několik nebo záplava paprsků. Mluvíme pak o paprscích Ducha svatého, nebo paprscích z našeho Nadjá, z nirvány. Může k tomu dojít tím, že se modlíme, pronášíme mantra, meditujeme. Není přitom podstatné, zda se modlíme k Bohu nebo Ježíši nebo svatému Tadeášovi nebo svatému Antoničkovi nebo k Marii atd. Je třeba se modlit tak nebo k tomu, kdo v nás vyvolává největší vnitřní odezvu. Jinověrci se modlí ke svým bohům a není v tom žádný rozdíl.

Pokud jste nevěřící, pokud představa Boha nebo Ježíše vám nic neříká, obraťte se ke svému podvědomí. Americký psycholog Dr. Joseph Murphy vysvětluje ve své knize *The Power of Your Subconscious Mind* (Síla podvědomí) [21], jak ohromné schopnosti a možnosti naše podvědomí má, pokud k němu přistoupíme s důvěrou, úctou a láskou. Pokud někdo v Boha nevěří a chtěl by své přání k němu zaměřit, měl by si Ho představit jako tu nejdokonalejší, nejmocnější, a vševědoucí bytost. Jako nějakou sílu, prostupující vesmírem, která je absolutně při vás, která vám žehná, jakmile máte dobrý úmysl.

Jak vám autosugesce najde vhodného manžela

Ať se tedy obracíme k Bohu a modlíme se, nebo k našemu podvědomí a dáváme si nějakou autosugesci, můžeme ovlivnit své zdraví, svou psychiku. Můžeme ovlivnit i náš osud. Dr. Murphy uvádí tento příklad:

„Jedna ovdovělá žena, nábožensky založená, ve stáří 75 let, žila sama a neměla žádné povinnosti. Chodila proto na různé přednášky. A tak se stalo, že vyslechla rovněž přednášku Dr. Murphyho o schopnostech našeho podvědomí. Dr. Murphy tam vysvětloval, že mnohokrát opakovaná autosugesce ovlivní naše podvědomí a podvědomí ovládá nejen naše zdraví a naši psychiku, ale také okolnosti, ve kterých žijeme. Že naše podvědomí je propojeno s podvědomím jiných lidí bez ohledu na vzdálenost, že naše podvědomí spoluvytváří poměry, ve kterých žijeme, události, které se nás dotýkají a že tedy autosugesci či jak bychom to nazvali, můžeme i ovlivnit své okolí.

Ta žena si řekla, že když tedy autosugesci můžeme ovlivnit podvědomí jiného a své okolí, že by se mohla pokusit zbavit se své samoty. Sestavila si proto takovouto autosugesci:

„V tomto městě žije muž, který mne nutně potřebuje. Jsem za něho šťastně provdána. Je laskavý, milující a nábožensky založený. Jsme pro sebe jako stvoření.“

Tuto autosugesci si opakovala z hloubi srdce a nahlas několikrát denně, ráno, přes den a před usnutím. Současně si představovala sebe a toho muže, jak dobře spolu vycházejí. Dělal to čtrnáct dnů, když jí jeden známý představil před nějakým obchodem lékárníka v důchodu, rovněž vdovce. Seznámili se blíže. Vdova zjistila, že je laskavý, že má pro ni velké pochopení a že je nábožensky založen. Přesně odpovídal popisu, jak to uvedla v autosugesci. Týden nato ji požádal o ruku a odjeli pak spolu na svatební cestu do Evropy. Vdova se tak utvrdila v přesvědčení, že to, co ji svedlo s lékárníkem dohromady, byla inteligence její podvědomé mysli, která pracovala v souladu s Božím plánem, Božím úmyslem.“

Od Boha je nejlépe nic nechtít

Mladý John F. Kennedy měl možnost mluvit každou neděli se svým biskupem. Jeho rodina byla tak bohatá a vlivná, že si zvala pana biskupa na oběd. A tak se ho jednou Kennedy zeptal, zda může na Bohu něco chtít.

Biskup se mu pokusil vysvětlit, že modlitba je k tomu, abychom se Bohu přiblížili, abychom jej v sobě pocítili a to nás posílilo do dalšího života a dalo nám mír a harmonii. Že se lidé obyčejně modlí až potom, když na Bohu něco chtějí, ale to není správné. Ve většině případů nevědí, o co žádají.

Kennedy se zeptal, co tím míní, že nevědí. Odpověď zněla, že si představují všechno to pěkné, co by se stalo, kdyby se jejich přání splnilo. Nepočítají s tím nepěkným.

A pak se biskup zeptal, co by si tedy Kennedy přál. „Chtěl bych se stát prezidentem Spojených států,“ zněla odpověď.

A stal se.

Za tři roky ho zastřelili.

On nevěděl, o co žádá.

* * *

Joseph Weed ve své knize *Moudrost mistrů mystiky* [41] píše o mladém dělníkovi, který začal docházet k rozikrucianům a přijal jejich nauku. Slyšel tam o síle modlitby a o síle dlouho opakovaného přání. Ve svém nerozumu se rozhodl použít tuto zákonitost k získání 5 000 \$. Několik měsíců prováděl vizualizaci, tedy si představoval, že mu někdo tyto peníze dává a opakoval si to a představoval si to do všech detailů. Přitom ale ve skutečnosti nijak nutně peníze nepotřeboval. A tak se stalo, že jednoho dne spadl do stroje, který mu rozdrtil nohu. Naštěstí, když ho pustili z nemocnice, mohl chodit téměř normálně s použitím speciální obuvi, i když celá přední část jeho chodidla byla pryč. Společnost, kde byl zaměstnán, zaplatila za něj účet v nemocnici a dala mu plný plat za dobu, kdy v nemocnici ležel. Z hlediska poměrů v Americe se tedy k němu zachovala vrcholně slušně.

A nejen to. V den, kdy opět nastoupil do práce, si ho k sobě pozval generální ředitel a nabídl mu šek na 5 000 \$ za předpokladu, že podepíše prohlášení, že na společnosti nebude žádat žádné další odškodné.

Dělník si teprve v té chvíli uvědomil, jakou udělal chybu. Že sám nese zodpovědnost za to, co se stalo. A tak svou příhodu vyprávěl ve svém rozikrucianském kroužku, aby tak varoval ostatní. Aby si každý uvědomil, že se opakováním nějaké modlitby nebo přání hromadí energie, nasměrovaná určitým směrem, a jestliže ji nenasměrujeme správně, může se stát, že po nějaké době vyrazí nežádoucím způsobem.

Bůh by mu byl jistě splnil jeho přání bez tragických následků, kdyby byl skutečně peníze potřeboval, to jest, kdyby byla ohrožena jeho výživa nebo výživa jeho rodiny. Zde ale pramenilo jeho přání z chamtivosti čili pohnutek dosti nízkých, a výsledek byl takový, jaký si zaslouhoval.

Až budete Boha o něco žádat, uvědomte si, že Bůh není hlupák.

* * *

Ve městě Landsdale ve státě Pensylvánie sídlí organizace Spindrifit. Již zmíněný lékař Dr. Larry Dossey podává ve své studii *The Science of Prayer* (Modlitba jako věda) [9] zprávu o laboratorních zkouškách, které byly u této organizace prováděny po dobu deseti let a které měly přinést důkaz o vlivu modliteb na růst plísní. A nejen to. Měly zjistit, jaký způsob modlení má nejlepší účinky. Jedním z jejich nejdůležitějších přínosů je zjištění rozdílu mezi nasměrovanými

a nenasměrovanými modlitbami. Ti, kdo používají nasměrovanou modlitbu, mají zcela určitý cíl, představu nebo výsledek, kterého by mělo být dosaženo. Svě úsilí nasměrovávají, pokoušejí se je řídit určitým přesným směrem. Mohou se modlit, aby zmizela rakovina určitého orgánu, aby došlo k nápravě po srdečním infarktu, aby zmizela určitá bolest.

Naproti tomu je nenasměrovaná modlitba přiblížením se Bohu s otevřeným koncem, abychom to tak vyjádřili, to jest, modlící nemá na mysli nějaký specifický účinek. U nenasměrované modlitby se věřící nepokouší říci vesmíru nebo Bohu, co má dělat. Je přesvědčen, že učiní, co je správné.

Spindrift navrhla pokus, při kterém podrobila nasměrované a nenasměrované modlitby zkoušce. Studie sledovala růst plísní na povrchu rýžové živné půdy pro bakterie, kterou bakteriologové a mykologové běžně používají. Plíseň byla oslabena oplachováním v alkoholu, což ji poškodilo a zpomalilo její růst, ale nezničilo. Živná půda s plísní se nalézala na míse a tu rozdělili provázkem na dvě části. Jedna strana na míse byla kontrolní, druhá byla ovlivňována modlitbou. Když bylo použito nasměrované modlitby, aby došlo k rychlejšímu růstu, nic se nestalo. Růst zůstal statický. Když ale byla nasměrovaná modlitba nahrazena nenasměrovanou, při které věřící neměli na mysli nějaký konkrétní výsledek, příslušná strana mísy znásobovala svůj růst a dělala nové koncentrické kruhy, jak rostla.

Pokusy provedené u organizace Spindrift mají velkou důležitost při použití v takových situacích, kdy nevíme přesně, zač bychom se měli modlit. Dejme tomu, že bychom chtěli ovlivnit životní pochody v těle takovým způsobem, abychom podpořili léčebný proces v určitém orgánu. Měli bychom se modlit za zvětšení nebo zmenšení prokrvení toho místa? Měli bychom se modlit za snížení nebo zvýšení počtu určitého druhu krevních buněk? Za zvýšení nebo snížení koncentrace určité chemikálie v krvi? Tyto otázky přivedou do rozpaků specialistu, neřku-li laika. Pokusy u Spindrift nám v tomto směru přinášejí útěchu. Ukazují, že není nutno přesně vědět, co by mělo v těle nastat, aby došlo k uzdravení. Stačí, když se budeme modlit za to, co je nejlepší – tedy ve smyslu bible: „Buď vůle Tvá!“

Pokud máte nějaké zkušenosti s modlením, pochopíte snadno, proč modlitba nenasměrovaná má větší účinek. Modlitba sama nás přiblíží k Bohu. Neumožní nám ale, abychom s Ním splynuli. Protože Bůh nebo Duch svatý nebo nirvána nebo Brahma nebo jak bychom to nazvali, se nenalézají v oblasti myšlení, představ.

Nalézají se za nimi, mimo ně. Některé církve se během bohoslužby modlí a pak zařadí modlitbu beze slov, kdy je v modlitebně úplně ticho. Modlitba věřící k Bohu přiblíží. Ale největší pocit přítomnosti Boží se dostaví ve chvíli, kdy nastane ticho. Proto modlitba, kdy Bohu nevykládáme, co bychom chtěli a co bychom nechtěli, ale odevzdáme se do Jeho rukou s postojem: „Ne má, ale Tvá vůle se staň,“ musí mít větší účinek.

Paní Ludmila J. z našeho unitářského kroužku vycítila velmi přesně, že modlitba, kdy se jen odevzdává do rukou Pána, ji k Němu přibližuje daleko více, než kdyby o něco žadonila. A v tichu pak cítila Jeho přítomnost, která oblažovala její tělo i mysl a způsobovala, že byla vždy tak zdráva a svěží, jak jen možno být. Výraz jejích očí i její celkové vyzařování byly příjemné.

Ona šla ještě dál. Uvědomovala si, že k životu potřebuje velmi málo, má-li Boha po svém boku. Že většinu věcí, které má, vlastně nepotřebuje, že by je mohla klidně postrádat a její život by se tím nezměnil. Viděla u svých sousedů, že mají na půdě bednu knih, docela zajímavých, které už leta nečtou. Přitom městská knihovna nemá peníze na nákup knih a mnoho čtenářů by si je s povděkem půjčilo. Že mají po skříních a v prádelníku docela dobré věci, které už dávno nenosí, a přitom existují u nás i po světě lidé, kteří nemají nic na sebe. S nadšením četla o indických žebravých mniších, kteří smí vlastnit jen roucho kolem těla, provaz kolem pasu, jehlu, břitvu a misku na jídlo.

A začala tedy Bohu nabízet vše, co má. V modlitbě opakovala, že „Mu všechno *dává, dává, dává*“, aby s tím naložil podle svého přání, že vkládá svůj život do Jeho rukou a že Mu bude sloužit, aby jen naznačil, co má udělat.

To dodávalo jejím modlitbám neobyčejné síly. A nejen to. Kdykoli si pomyslíla, že by něco potřebovala do domácnosti nebo na sebe, velmi rychle se objevil někdo, kdo jí to dal, nebo to objevila v second handu. Přesně to, co si přála. A za směšnou cenu. Říkala pak, že nikdy v životě se jí nevedlo tak dobře, jako nyní.

Víra tvá tě uzdravila, nevíra tvá tě přizabila

Když mi bylo asi 13 let, vyvolal mne profesor při hodině zeměpisu a dal mi pětku, protože jsem nic neuměl. Bylo to na začátku školního roku a nepředpokládal jsem, že už bude zkoušet.

Ten profesor měl ve zvyku takového studenta několik měsíců nevyvolat a až před pololetním vysvědčením ho vyzkoušet z látky za půl roku. Byla to forma trestu.

Věděl jsem to. Chtěl jsem stůj co stůj dostat dobrou známku a tak jsem se učil a učil. Ale zvládnout látku za tak dlouhou dobu, to nebyla snadná záležitost. Látky bylo tolik, že se to snad ani nedalo v paměti podržet. Ale učil jsem se ze všech sil a výsledek byl ten, že když mělo ke zkoušce dojít, byl jsem studiem tak vyčerpán a nervově v tak špatném stavu, že kdybyste se mne zeptali, kdy jsem se narodil, nevzpomněl bych si.

Obával jsem se, že ta zkouška skončí katastrofou. Ale nějak mne napadlo, abych těsně před zkouškou zašel na zadní schodiště školy, kde nikdo nebyl, a tam jsem si nahlas znovu a znovu opakoval: „Umím všechno naprosto dokonale. Ať se mne zeptá na cokoli, odpovím ihned a správně.“

Myslím, že jsem tehdy ještě o autosugesci nic nevěděl a že to byla nějaká intuice nebo vnitřní hlas, který mne k tomu vedl. Opakoval jsem si to vemlouvavě pět nebo deset minut a odešel pak do třídy. Hned na začátku hodiny jsem byl vyvolán. Když jsem přišel na stupínek, přímo ze mne vyzařovala jistota, že látku ovládám. Profesor mi dal otázku jednu, pak druhou a pak mne poslal sednout s dobrou známkou.

A tak jsem zjistil, že mohu autosugescí ovlivňovat svoji psychiku.

Vypravoval jsem to jednomu kamarádovi, kterému jsme říkali „zelený hubeňour“. Měl afunkční žlučník. To znamená, že žlučník sice měl, ale ten nefungoval. Nevylučoval žluč. Jeho zaživací trakt nebyl schopen rozložit tuky a strávit je. Důsledek toho byl, že jeho stolice byla šedivá a on nemohl přibrat na váze, ať jedl sebevíc.

Poslali ho do nemocnice. Tam chtěli zjistit, zda přece by žlučník nezačal fungovat, kdyby byl podrážděn nějakou látkou. Těch látek přicházelo v úvahu mnoho a to bylo nutno vyzkoušet. Jak to zkoušeli? Zavedli mládenci do žaludku hadičku, pak mu tam něco vstříkli. Načež ho postavili na hlavu a zkoumali žaludeční kyseliny, které z hadičky vytékaly. Zda na to nakonec přišli, dodnes nevím. Zato se ale u celé té procedury objevila jedna věc, která byla velmi zajímavá.

Když mu v koupelně zaváděli tu hadičku, dali mu gumový plášť. Rovněž sestra měla na sobě gumový plášť. To proto, že jakmile

se hadička dotkla jícnu, začal vrhnout. To se dělo každému. Bylo nutno přes toto vrhnutí zavést tu hadičku až do žaludku a nechat pak pacienta uklidnit. A on přišel na myšlenku, že by si měl vsugerovat něco, co by zabránilo tomu vrhnutí, protože takto to byla zkouška nervů pro něho i pro sestru, která mu to dělala. Začal si proto opakovat ráno, když se probudil, přes den, když si na to vzpomněl, a večer před spaním: „Už dlouho jsem neměl v puse nic tak dobrého, jak je ta hadička. Ta hadička je vysloveně příjemná a jakmile si ji dám do pusy, spolknu ji jako malinu a ani nemrknu. Dělá mi to vysloveně dobře. Mám pak tu hadičku v žaludku jedna dvě.“

Takhle si to opakoval celý den a opakoval si to také, když šel do nemocnice a když mu pak v koupelně oblékali ten gumový plášť. Opakoval si to, když si bral hadičku do úst a ona skutečně prošla jícnem, aniž by se cokoli stalo, a během rekordní doby ji měl v žaludku a byl přítom naprosto v klidu.

V té chvíli si pomyslně vyhráno a že se už nemusí snažit, a tak na to přestal myslet. V tom okamžiku začal vrhnout. Trvalo to hezkou chvílí, než autosugesce opět zabrala a než se zase uklidnil. Co ale bylo zajímavé, bylo to, že ta hadička přes vrhnutí zůstala v žaludku a vůbec se nepohnula. Zdravotní sestra řekla, že tam už pracuje hezky dlouho, ale že se jí takový případ ještě nestal.

* * *

Na jednom velkém nákladovém nádraží v Chicagu se před válkou stalo, že ráno přišli do práce posunovači, výhybkáři a čističi vagonů a rozešli se za svými povinnostmi. Při svačině jeden z nich chyběl, ale nepřikládali tomu význam. Teprve když na konci směny se ten člověk opět neobjevil, bylo jim to divné a začali ho hledat. Konečně ho našli v jednom vagoně – mrtvého. Byl to vagon na dopravu masa a ryb s chladícím zařízením. Dělník byl zavřen uvnitř a byl zmrzlý. Zřejmě se posunovací dveře při pohybu vagonu zaklaply, nedaly se zevnitř otevřít a ten člověk tam prostě umrzl. Dělníci proto zavolali lékaře a policii.

Lékař i policista se dostavili velmi rychle a začali zkoumat celý případ. Po chvíli lékař prohlásil, že ten dělník zemřel umrznutím bez stop nějakého násilí. Policista prohlásil, že takto zemřít nemohl, protože chladící zařízení vagonu je vypnuto. Ve vagonu bylo sice chladno, podstatně chladněji, než venku, ale nemrzlo.

Lékař a policista se pohádali a odešli a každý z nich tam poslal komisi, která případ znovu prozkoumala. Stanovisko komisí nakonec bylo, že ten člověk sice umrzl, ale nikoli chladem, ale autosugesí. Když se zaklaply dveře a on nemohl ven a ani se nikoho nedovolal, měl takový strach z umrznutí, že si tím umrznutí vsugeroval a skutečně na to zemřel. Existuje mnoho příkladů podobných, ze kterých vyplývá, že autosugesce skutečně takovou sílu má.

Jak nalézt ztracenou věc

Dr. Murphy ve své knize [21] uvádí příhodu, která se mu stala. Ztratil zlatý prsten. Byla to rodinná památka. Nejen, že měl velkou cenu, ale členové jeho rodiny by se byli pozastavovali nad tím, že na něj nedal pozor. Prohledal proto všechno v domě i na zahradě, ale marně.

Pak se rozhodl, že požádá o pomoc své podvědomí. Oslovil je tak, jako by oslovil kohokoli jiného: „Mé milé podvědomí, ty znáš všechny věci. Ty víš, kde ten prsten je. Ukaž mi, kde jej najdu.“ To si opakoval několikrát, když šel spát, a s těmito slovy v mysli usnul.

Ráno se náhle probudil a v uších ještě doznívala slova, jako by někdo na něj promluvil: „Zeptej se Roberta.“ Robert byl sousedův devítiletý syn a bylo mu nejasné, co by ten mohl mít s prstenem společného. Ale ukázalo se, že Robert prsten našel na zahradě, když si hrál se psy. Myslil si, že to je nějaká bezcenná cetka a položil jej doma na stůl, aniž by o tom s rodiči hovořil.

Ukázalo se, že podvědomí mělo pravdu. Podvědomí vám poradí, když je před usnutím požádáte a když mu důvěřujete, když k němu máte určitou úctu. Nemůže to být jednodušší.

Jak vám modlitba najde bydlení

Dr. Murphy ve své další knize *Infinite Power for Richer Living* (Nekonečná síla pro bohatší život) [22] vypráví tento příběh:

V městě Beverly Hills žila mladá vdaná žena, která se rozhodla koupit si rodinný domek. Zprostředkovatelna jí dala několik adres, ale žádný nabízený dům se jí nelíbil. Chodila v té době na přednášky o našem vědomí a podvědomí a jak můžeme požádat naše

astrální tělo nebo naše podvědomí, aby nám poradilo. A tak se začala každý večer, když šla spát, modlit. Ve své modlitbě žádala své podvědomí, aby ji dovedlo k domu, který by ležel uprostřed města, byl prostorný se zahradou a byl hezký na pohled. Několikrát se pokusila, aby s touto modlitbou usnula.

Výsledek byl ten, že se jí šestkrát za sebou zdálo, že se prochází domem, který chtěla koupit. Seznámila se s jeho obyvateli, pohladila jejich psa, pohovořila španělsky s jejich služebnou. Prohlédla si dům od garáže po půdu. Líbil se jí. Když se probudila, nebyla si jista, zda ten sen nebyl jen nějakou fantazií nebo zda ten dům skutečně existuje. A hlavně nevěděla, kde leží.

Příští neděli jeli s mužem do kostela a po skončení mše se trochu projížděli po okolí. Náhle zahlédla z dálky dům, který znala. Byl to dům ze sna. Když k němu dojeli, byla tam v zahradě tabule s nápisem: Tento dům je na prodej, volný k pronajmutí. Vešla tam i se svým mužem a byla překvapena, že vnitřek zcela odpovídal jejímu snu. Byl zde i ten pes a španělská služebná. Problém spočíval v tom, že ti lidé na ni koukali trochu zděšeně. Služebná utekla a pes na ni vrčel. Majitel domu se pak omluvil a vysvětloval, že několikrát brzy ráno, než vstali, slyšeli někoho chodit po domě a jejich pes začal štěkat. Rychle vstali a zahlédli nějakou ženu, jí velmi podobnou, jak si prohlíží dům.

Mladá žena jim vysvětlila, že požádala své podvědomí, aby se poohlédlo po okolí po nějakém domě a že se jí to zřejmě povedlo. V noci vstala, opustila své tělo, které zůstalo ležet v posteli, a byla schopna projít dveřmi až na ulici. A tak se dostala k nim. Byla sama překvapena, když zjistila, že tento dům skutečně existuje a že jeho vnitřek tak dobře zná.

Zajímavé na tom bylo, že i obyvatelé domu ji viděli jak zjevení, a nejen viděli, ale slyšeli i její kroky. Majitelé, jejich služka a pes. A jak tak si své dojmy sdělovali, zavládla mezi nimi harmonická atmosféra, která nakonec vedla k tomu, že manželé dům koupili.

Jak vás podvědomí může zachránit před sňatkovým podvodníkem

Mladá žena vyprávěla Dr. Murphymu, že před usnutím několikrát opakovala tuto otázku: „Nekonečná moudrosti, která sídlíš v mém podvědomí, dej mi radu ohledně toho, zda si mám vzít pana X. Y. za muže.“

Měla nato zvláštní sen: Viděla svého snoubence sedět ve vězení a před jeho celou stál ozbrojený policista. A nějaký mužský hlas se jí tázal: „Poznáváš toho muže?“

Tak ji to vyděsilo, že se probudila. Byla si jista, že ten uvězněný člověk byl její snoubenec. Hned ráno volala svému bratru, který pracoval na kriminálním oddělení v tom městě. Požádala ho, aby si na jejího snoubence vyžádal informace. Během několika dnů se ukázalo, že její snoubenec je ženat, že svou ženu nechal v New Yorku a byl pět let ve vězení. Tím vším se jí ovšem nepochlubil.

Zrušila zasnoubení a byla vděčna svému podvědomí, že ji ochránilo.

* * *

Ze všech těch příkladů vidíme, že máme možnost obrátit se na své podvědomí nebo na Boha, že si můžeme dávat autosugesci nebo se modlit. Myslím, že nevěřící budou mít větší úspěch, když se obrátí na podvědomí, protože pokládají podvědomí za něco, co je jejich součástí. A tím se k němu budou obracet s naprostou důvěrou, s naprostou vírou, s hlubokým přesvědčením, že se jim pomoci může dostat. Po přečtených příkladech, kdy vidí, že to skutečně funguje, budou mít k němu i úctu. Jestliže ale jde o věřící, kteří věří povrchně, kteří si představují, že Otec náš je na nebesích, tedy je jim vzdálen, pak se patrně stane, že ten Bůh zůstane vzdáleným a prosba k němu nebude mít velkou účinnost, protože důvěra a víra v Něho nebudou dosti silné. Jedině tehdy by měli úspěch, kdyby s Bohem měli dlouhou zkušenost, kdyby Boha chápali jako součást sebe samých nebo jako bytost, která je okamžitě v dosahu, jakmile se na ni obrátí.

Nakonec bych rád upozornil, že i myšlenka, kterou si často opakujeme, aniž bychom měli v úmyslu dávat si ji jako autosugesci nebo modlitbu, jako tyto může působit. V již uvedené knize *Síla podvědomí* [21] je uveden tento příklad:

Jedna dívka měla artrózu, která ji úplně zmrzačila. K tomu měla nevléčitelnou kožní nemoc. Dlouhodobá snaha různých odborníků a specialistů nepřinesla ani mírné zlepšení. Její otec měl stále silné přání své dceři pomoci. Nikde se ale neukazovala nejmenší naděje. A v té situaci jednou řekl: „Dal bych svou pravou ruku za to, kdyby se má dcera uzdravila.“ Tuto větu si často opakoval, když známým vypravoval o jejich případě. Tuto větu si opakoval dva roky.

Pak se stala zvláštní věc. Jednou jela celá jejich rodina na výlet a měli vážnou nehodu. Srazili se s jiným autem. Otec rodiny byl vážně zraněn a přišel přitom o celou pravou paži až po rameno. Jeho dcera se pak během několika dnů jakoby zázrakem uzdravila. Zmizela jak artritida, tak kožní nemoc.

I když tento případ nedopadl příliš dobře, mohl dopadnout ještě hůř. Představte si, že by si byl otec ty dva roky opakoval asi tato slova:

„Ubohé dítě, jak trpí. Bojím se, že se z toho nikdy nedostane. Jak tak na to koukám, je to s ní den ode dne horší. Deprimuje mne, když ji takto vidím trpět. Jaké neštěstí nás potkalo. Jsem plný úzkosti, když jdeme k lékaři, co nám zase řekne. Moje žena je z toho celá utrápená.“

Za těchto okolností by byl asi o ruku nepřišel, ale zato by byl zhoršil stav své dcery, vlastně by ji pomalu zabíjel. A co je nejstrašnější: většina lidí právě tohle dělá. Stále vidí jen to špatné. Stále si stěžuje na poměry: na stát, že je situace bezvýchodná a že to nikdy nebude lepší. A pak se diví, že to skutečně lepší není. To je typický postoj bručounů, škarohlídů, sýčků, pesimistů. A ti si pak stěžují, že nemají přátele, že nemají s kým promluvit. Není divu, že se jich každý straní, protože styk s nimi je deprimující.

* * *

Kdyby vás snad napadlo vymyslet si autosugesci, která by někomu ublížila, nechte si zajít chuť. Zlomyslnost, pomstychtivost, zlost a podobné emoce rozkmitávají kostrčové čakru a na jeho vibrace podvědomí vůbec nereaguje. Destruktivní energie, kterou byste tak vytvořili, vás zákonem karmy později napadne.

DUCHOVNÍ ZÁŽITEK VYVOLANÝ MODLITBOU

Za svůj život jsem navštívil mnoho kostelů a modliteben nej-různějších církví, ale nikdy jsem se nedozvěděl, co se má modlitbou dosáhnout a jak se modlit, aby se toho dosáhlo.

Chápu, že popsat, čeho se má dosáhnout, je obtížné. V předešlých kapitolách jsem se o to mnohokrát pokusil, ale je možné, že to u někoho nenalezne odezvu. Žádný popis v lidských pojmech nemůže vystihnout skutečnost.

A jak se toho může dosáhnout? Zásady, jak postupovat, jsem se dozvěděl až jako důchodce v r. 1984 v mystické škole Summit University v Kalifornii. Pokud jste tuto knížku četli od začátku a ne od konce, ty zásady už znáte.

Nejobtížnější je pojem Boha samotného, Otce našeho, Hospodina, Stvořitele, Krista, Spasitele, Pána našeho, pokud bychom zůstali u křesťanství. Anebo, chcete-li, Duše vesmíru, Kosmické Intelligence, Vesmírné Lásky, Všemocné Síly. Použijte jakýkoli název, který vám vyhovuje. Co se týče toho, jaký Bůh je, vysvítá snad z minulých kapitol dosti jasně, že Bůh je Láska, která nic nechce, která se jen dává.

Jakmile jste Jeho existenci přijali, naskytne se otázka: jak je to se světem? Jak může Bůh dopustit něco takového? Vždyť je to horší a horší.

Není to horší. Stará generace vždy bude říkat, že je to horší. Je to stále stejné, jen formy se trochu mění. Dejme tomu, půjdete se podívat do první třídy základní školy, jak se děti učí písmenka. Půjdete tam znovu za rok, za deset let, za padesát let. Děti se budou stále učit písmenka. Neřeknete, že je to horší. Bude vám jasné, že ty děti školou pouze procházejí, že postupují ze své třídy do vyšší.

Tato planeta je školou, která má několik set tříd. To, že lidé postupují, není na první pohled zřejmé. Ale nauka o přetělování

a karmě to do detailu vysvětluje. Najdete o tom něco v seznamu literatury na konci knihy. Až jednou Boha zažijete, vycítíte, že to, co se na světě děje, není náhodné, není nesmysl. Všechno má své příčiny a následky, za vším je zákonitost. A je-li zákonitost, nemůže být nespravedlnost. Tyto zákony dala do pohybu nějaká Kosmická Inteligence, takže Bůh nepotřebuje, aby si dělal čárku za každý váš „hřích“ a vymýšlel odměnu za každý dobrý skutek. My sami uvádíme do pohybu energie, které nás postihnou nebo odmění. Jakmile na to přijdete, zjistíte ke svému úžasu, že svět tak, jak je, je správně. Smyslem našeho života není dosáhnout něčeho v našem okolí, ale aby bylo něčeho dosaženo v nás samých. Vnější svět je jen něco jako trenážér nebo výcvikové středisko. Do výcvikového plánu patří to nejhorší i to nejlepší, čeho je člověk schopen. To způsobí, že se začnete chovat lépe ke svému okolí, budete laskavější, budete se vyhýbat ublížit komukoli tak, jak se vyhýbáme fyzickému zranění. Výsledek takového postoje se brzy dostaví – k vašemu dobru. Naleznete moudrost za vším, co je, a začnete mít k Bohu naprostou důvěru a naprostou úctu.

Jestliže tedy získáme k Bohu takový vztah, pak každá myšlenka na Něj je modlitbou. I ta, kdy od Něj něco chceme. Jsou ovšem modlitby málo účinné a hodně účinné. Je sedm zásad.

1. Přistupujte k modlitbě jen, když máte potřebu něčeho duchovního. Pokud se modlíte doma, měli byste mít místnost, kde vás nikdo nevyruší. Vytvetranou, uklizenou, čistou. Bůh nechodí do nepořádku. Měli byste být odpočinutí. Účinná modlitba vyžaduje dobré soustředění, dobrou senzitivitu. Kouření a alkohol otupují, zbavují senzitivity. Modlete se na stále stejném místě. Stěny a věci, které vás obklopují, zachytí po čase vibrace vaší modlitby a vytvoří atmosféru, která vám modlení usnadní.
2. Modlitba musí jít z hloubi srdce. Co se tím míní? Budete-li odříkávat jakoukoli modlitbu a myslit přitom na něco jiného nebo odříkávat mechanicky, je to naprosto neúčinné.

Představte si, že jste ztroskotali na moři a jste na nějakém voru. Široko daleko nic až na nějaké trosky. Jste mimo obvyklé trasy lodí. Máte spoustu času k úvahám, co podniknout. Tolik času, kolik vás dělí od smrti žízni, hladem, úpalem. Ale podniknout nemáte vlastně co. A tu vás napadne, co když ten Bůh přece jen existuje? Budete ochotni zkusit všechno. A tak k Němu začnete volat. Jakýmikoli slovy. Volat, jako by vám šlo o život. To jest: z hloubi srdce. Takové volání rozkmitává čakra srdeční.

3. Budete volat nahlas, pokud potřebujete pomoc zvenčí. Můžete v duchu, když půjde o něco ve vás samotných. To rozkmitává čakra hrdelní.
4. Budete si představovat, jak k vám Bůh posílá nějakou záchranu. Představování čili vizualizace rozkmitává čakra „třetího oka“.
5. Váš hlas by měl být naplněn naprostou důvěrou k Němu.
6. Váš hlas má být naplněn naprostou úctou k Němu.
7. Váš hlas by měl mít v sobě alespoň slabý paprsek lásky k Němu. Pokud to zkoušíte poprvé, můžete si myslit: proč bych Ho měl milovat, když Ho vůbec neznám? Pokuste se o ten slabý paprsek. Přistoupíte-li k tomu s dobrotou srdce a čistotou úmyslu, stane se něco, že se už nikdy nebudete ptát.

* * *

Nejobvyklejší křesťanskou modlitbou je Otčenáš. Zabývejme se jím nyní. Začíná: Otče náš, jenž jsi na nebesích. Měli bychom to odříkávat z hloubi srdce. To ovšem předpokládá, abychom chápali, co říkáme. Říkat něco, čemu nerozumíte nebo dokonce, s čím nesouhlasíte, nemá cenu. To nikdy nemůže jít „z hloubi srdce“. Bůh že je na nebesích? Ano, je. Ale ne jenom tam. Pokud bychom si představovali, že je na nebesích, tedy nám vzdálen, zůstane vzdálen. To ale není pravda. Bůh je všudypřítomný. Proniká celým vesmírem, tedy i naší planetou, tedy vším, co na ní je. Proniká i každým z nás. Máme schopnost Ho vycítit, zažít. Správně by tedy bylo:

OTČE NÁŠ, JENŽ JSI VŠUDYPŘÍTOMNÝ.

Pak je: Posvěť se jméno Tvé, přijď království Tvé.

Rozumíte tomu? Máme odbourat parlament, senát, prezidenta atd.? I kdyby Bůh převzal funkci prezidenta, lidé se tím nezmění, svět se tím nezmění. Ale změnil by se, kdyby království Boží zavládlo v nás samých, že ano. Tedy:

POSVĚT SE JMÉNO TVÉ, PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ V NÁS!

BUĎ VŮLE TVÁ JAKO V NEBI, TAK I NA ZEMI,

CHLĚB NÁŠ VEZDEJŠÍ DEJŽ NÁM DNES

a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme..?

My odpouštíme našim viníkům? Někdy ano, někdy ne. Spíše ne. Mělo by to znít:

A ODPUSŤ NÁM NAŠE VINY, POKUD I MY ODPOUŠTÍME NAŠIM VINÍKŮM.

A neuveď nás v pokušení..?

Bůh je tady proto, abychom nebyli vystaveni pokušení? Tím bychom se nikdy nenaučili, co pokušení je, jak mu čelit, dosáhnout, aby pro nás přestalo existovat, abychom na ně nereagovali. Mělo by to znít:

A NEOPUSTĚ NÁS V POKUŠENÍ nebo

A NEZAHUB NÁS V POKUŠENÍ...

Ale zbav nás všeho zlého..?

Představujete si to tak, že si dáte vepřo, knedlo, zelo, pustíte si televizi a Bůh vás bude obletovat, aby vás nepotkalo nic zlého? Pokud na nás zlo dopadá, pak jsme je zřejmě sami vytvořili a dopadá na nás jen zákonem odměny a odplaty. Mělo by to proto znít:

ZBAV NÁS VŠEHO ZLÉHO V NÁS... Atd.

* * *

To je můj soukromý Otčenáš. Nechci tím říci, že vám jej doporučuji. Modlení je vrcholně soukromá věc a je jen na vás, zda se modlíte a jak. Mimoto slova modlitby jsou sice důležitá, ale neméně důležitě je, kolik důvěry, úcty a lásky do svého hlasu vložíte. Protože tou láskou vytváříte vibraci, která se blíží Vesmírné Lásce. Vytváříte silové pole, které vás s Vesmírnou Láskou spojuje a po této vibraci k vám proudí záře, o které jsme mluvili. Čím více lásky do modlitby vložíte, tím silnější pole vytvoříte a tím více Vesmírné Lásky do vás proudí.

I když si dáte hodně záležet, nemusí se vám to povést. Zvláště, když jste člověk, který žije převážně v hrubých vibracích. Když jste např. vztekloun, hamoun, bručoun. Spíš se to povede těm, kdo jsou trpěliví, shovívaví, laskaví. Máte-li vztah k Bohu, spíše se ta záře dostaví, když si na něj vzpomenete, i když od něj nic nechcete. Naopak. Když jste vděční osudu za to, co máte. Když Bohu za to děkujete. Denně.

Roli hraje rovněž, co jíte. Červené maso, tj. hovězí, vepřové, vytváří hrubé vibrace. Bílé maso, tj. drůbež, králíci, ryby, vytváří vibrace jemnější. Ještě jemnější vytváří strava vegetářská. Když jsme se ženou navštívili v r. 1975 Dr. Paula Bruntona ve Švýcarsku, zjistili jsme, že nejen nejedl maso, ale nejedl ani nic živočišného původu, tj. máslo, vejce, tvaroh, sýry atd. Dokonce ani nenesl nic zhotoveného ze zvířecích vláken, nýbrž jen z rostlinných a umělých. Řekl, že z látek vycítuje vibrace a zvířecí vibrace ho ruší.

Oproti duchovním zážitkům krátkým, které jsou jako záblesk, vyvolává správná modlitba dlouhodobý, tichý pocit přítomnosti něčeho svatého, kdykoli svou pozornost obrátíme dovnitř. Když se tento pocit prohloubí, můžeme jej dosáhnout i uprostřed práce a hluku. Mohou nám přitom pomoci střelné, tj. krátké modlitby nebo mantra. František z Assisi se např. modlil: „Můj Bože, moje všechno!“ Nebo v potížích: „Bože, smiluj se nad námi.“ Někomu stačí si potichu zazpívat „Óm“. Nebo verš z novodobých rytmických manter:

„Jsem světlo, Křiste, mé duše pane,
jen volnost navždy mou duši vane.“

* * *

Musíte si sami vyzkoušet, co na vás působí.

Když jste se dostali do tohoto stadia, ukončili jste fázi hledání, která trvala několik desítek životů. Na konci tohoto hledání jste našli sama sebe. Nyní jen zbývá naučit se, jak se Vesmírné Lásce co nejvíce otevřít a jak jí v sobě udržet. Záleží jen na vás, kolik jí dokážete do sebe přijmout. Jak je psáno ve Zjevení sv. Jana 22,17: „Přijďte a naberte vody života zadarmo.“

DUCHOVNÍ ZÁŽITEK VYVOLANÝ VNĚJŠÍMI VLIVY

Duchovní ohniska na Zemi

Z předchozích kapitol vysvítá, že k duchovnímu zážitku může dojít ztišením, při kterém se spásný paprsek vynoří z hloubi nás samých, nebo naopak z vnějšku.

To světýlko svatosti v nás má každý, ale jen někdo je někdy vycítil. Až se povaha pročistí natolik, aby jemná vibrace té záře mohla vstoupit do vědomí, stane se něco, že k prvnímu duchovnímu zážitku dojde.

Jsou tady ale vnější vlivy, které k takové události mohou napomoci. V mystické škole, kde jsem se mnoho měsíců učil mantrajógu, tvrdili, že tak, jako má lidské tělo mnoho akupunkturních bodů, tak je má i naše planeta. Tyto body na lidském těle jsou viditelné jako malé plamínky na Kirlianově fotografii. Tato místa na zeměkouli jsou charakteristická silným duchovním vyzařováním. V knize manter této školy [45] je vyjmenováno 22 hlavních duchovních ohnisek na zemi, z nichž některá patrně znáte, pokud čtete duchovní literaturu. Např. Darjeeling v severní Indii nebo hora Mount Kailas v Himálajích. Krásně o tom píše Dr. Brunton ve své knize *Poustevník v Himálajích* [44].

Já sám měl možnost navštívit pouze dvě taková ohniska. V r. 1984 jsem žil měsíc na severním okraji Yellowstonekého národního parku ve výši 1 650 m n. m. To ohnisko leží trochu jižněji ve státě Wyoming. Když jsem ráno vyšel z obytného přívěsu, a rozhlédl se po nekonečném údolí řeky Yellowstone, obklopeném vrcholky nad 3 000 m n. m., cítil jsem svatost tak silnou, že by se snad dala krájet.

Nesouviselo to s krásou krajiny. Údolí je pusté, téměř liduprázdné, bez plectva, se sněhem na vrcholcích hor. Bylo to něco, co

bylo ve vzduchu. Stačilo se ztišit a zaplavilo vás to tak, že jste byli naprosto naplněni, bez přání, bez tendence vyvíjet nějaké úsilí. Dojem, který se v lidech pokouší vyvolat architektura kostelů, chrámů a katedrál, vám pak připadá jako pouhá napodobenina. Ale tam dole, ve městech přeplněných lidmi, má kostel jistě svou důležitost.

Druhým takovým místem je město Oldenburg v Dolním Sasku. Měli jsme možnost tam pobýt jen několik hodin. Navštívili jsme restauraci, lékárnu a kostel. Obdivoval jsem, jakým způsobem tam lidé jednali s námi i se sebou navzájem. Atmosféra laskavosti, dobré vůle a vstřícnosti pronikala vším. Ještě dnes na to vzpomínám.

Někteří moji známí žili nějakou dobu v Paříži a vyprávěli mi, jaký dojem na ně to město udělalo. Jakou vnitřní pohodu tam cítili, že to až někdy vyústovalo v bujaré veselí, zdánlivě ničím nevyvolané. To ale ne zjistíte, když tam jako turista pobudete dva tři dny a poklusem projdete obrazárnami a památnými místy. To předpokládá, abyste se nejdříve dobře vyspali, abyste byli svěží a zašli pak třeba do parku, kam noha turisty nevkročí, kde je klid. Abyste si sedli na lavičku, uvolnili se fyzicky i duševně a pokusili se vnímat ducha toho města.

Stejně tak jsem slyšel vypravovat o atmosféře jiného ohniska, které se nalézá na severním okraji ostrova Kréta. K naší zemi nejbližší je ohnisko jižně od Krakova v polských Tatrách. Je to „mořské oko“ v údolí Rybího potoka pod Mięguszowieckými vrcholky.

Účast na duchovních shromážděních

Jiným prostředím, které ve vás takový zážitek může vyvolat, jsou shromáždění lidí snažících se o duchovní pokrok nebo kostely nebo modlitebny. Zvláště takové, kde několik generací věřících zanechalo vibrace svých modliteb. Je ale obtížné je nalézt. Nemůžete se řídit tím, které církvi taková stavba patří, nebo kterému směru nebo které víře. Vše záleží na lidech, kteří se tam scházeli. Po válce jsem zažil takové vibrace ve sklepní místnosti, provizorně upravené na modlitebnu. Také nezáleží na tom, zda je takové shromáždění přesvědčeno, že Ježíš byl Bůh, který se zrodil v lidském těle, nebo zda byl Ježíš člověkem s vysokým duchovním dosažením. Zda byla Marie, jeho matka, bytostí hodnou zbožňování, jak to vidíme

u katolického mariánského kultu, nebo zda to byla obyčejná žena, jak jsou přesvědčeni evangelíci. Zda existuje Nejsvětější Trojice nebo neexistuje. To, zda tam Boha zažijete nebo ne, vůbec nesouvisí s tím, kterou věrouku přijmete. Přijmete jistě takovou, která odpovídá vašemu chápání. Zda to chápete tak nebo onak není pro zážitek samý rozhodující.

Po válce jsem jednu dobu docházel do modlitebny adventistů v Liberci. Byla to doba, kdy jsem byl často deprimován. Dvě hodiny v tom prostředí mne vždy postavily na nohy na celý týden. Byl to mimořádně dobrý kolektiv, s hlubokou vírou. Budu se opakovat, když řeknu, že pocit svatosti se tam dal téměř krájet.

Dal jsem se do řeči s jednou ženou. Vypravovala, že k náboženství neměla nikdy vztah, ale její manžel ji přesvědčil aspoň na dvě hodiny přijít. Tedy přišla. To prostředí na ni zapůsobilo tak mocně, že se stala nadšenou adventistkou. Vypravovala, jak při své první návštěvě náhle cítila, že věří. Řekla: „Náhle jsem cítila, že věřím. Nevěděla jsem ale, čemu.“ Chtěla tím říci, že měla duchovní prožitek, že v sobě pocítila to, čemu křesťané říkají paprsek Ducha svatého. A mylně se domnívala, že tento prožitek je vázán na nějakou určitou věrouku. Že jiní lidé s jinou věroukou by nemohli udělat stejnou duchovní zkušenost. Teprve pak se začala seznamovat s tím, co adventisté hlásají na rozdíl třeba od katolíků nebo evangelíků. Možná, že dokonce zašla do katolického a evangelického kostela a nesetkala se se stejnou atmosférou, a to ji přesvědčilo, že jedině adventisté mají pravdu. To je způsob, jak se lidé stávají fanatiky.

Bylo by správné zde říci, že duchovní zážitek není způsobován jedinou vibrací. Stejně tak jako zvuk, který zachycujeme sluchem, nemá jen jednu vibraci. Světlo, které zachytíme zrakem, nemá jen jeden jediný kmitočet. Nejnížší zvuk, který je ještě slyšitelný, je nejhlubší tón varhan vyvolávaný největší píšťalou. Je tak hluboký, že jej jen z části slyšíme, spíš jej vycítujeme chvěním kostelní lavice. Nejvyšší slyšitelný zvuk vydávají klíče. Ten nejhlubší zvuk má 6 kmitů za vteřinu, ten nejvyšší 20 000. Škála vibrací, které v lidech vyvolávají duchovní zážitek je mnohem rozsáhlejší. Setkal jsem se za života s několika skupinami duchovně pokročilých lidí, kteří svou pobožností, modlitbami nebo meditací vytvářeli atmosféru svatosti. Přesto ale byla tato atmosféra všude trochu jiná, stejně tak, jako když v nějakém domě navštívíte několik pokojů, stejně velkých a podobně zařízených, ale jinak vymalovaných. Každému

člověku vyhovuje jiná vibrace a tato vibrace se během života mění.

První zážitky jsem měl, když mi bylo asi sedm let. Došlo k nim samovolnou meditací. Popis této meditace jsem po čtyřiceti letech našel v knize *Hledání Nadjá* od Dr. Bruntona [2]. Nesouviselo to tedy s žádným náboženstvím nebo s Kristem nebo nějakým svatým nebo avatarem nebo Mistrem na výsostech. Teprve v důchodu, když jsem se těmto otázkám mohl více věnovat, jsem podobný zážitek měl s Ježíšem, Matkou Marií, archandělem Michaelem, a pak s nanebevstoupenými Mistry, které patrně neznáte, jako je svatý Žermén, Serapis Bey, Hilarion, El Morya, Buddha, Nada, Lanto. Jestliže měl někdo zážitek jen s jednou takovou bytostí, snadno se může stát, že uvěří, že jenom tato bytost ho může dovést k Bohu a stane se fanatikem.

Devadesátdevět procent lidí a k tomu devět desetin procenta rozumí pod slovem „víra“ uvěřit něčemu, o čem nejsou důkazy. Vyvolává to v nich nedůvěru. Jenom jeden z tisíce tím chce vyjádřit, že někdy Přítomnost Boží v sobě pocítil. Tím dochází k nedorozuměním mezi věřícími a nevěřícími. Tím je slovo „víra“ zavádějící. Já se věřením nezabývám. Duchovní zážitek je něco konkrétního, co můžeme popsat, co můžeme opakovaně zažít. Je to tak konkrétní, jako pocit hladu nebo nasycenosti nebo pocit štěstí nebo neštěstí. Jediný rozdíl je v tom, že jídlo vás nasytí na několik hodin, jeden jediný duchovní zážitek za život vám může dát jistotu, že život má smysl, a to smysl dobrý, že to, čemu lidé říkají Bůh, existuje a že sledováním duchovní cesty dospějete k tomu žít v míru a harmonii sami se sebou a se světem s pocitem naprostého naplnění.

Pobyt v klášteře

Existuje ještě jiný způsob silného duchovního ovlivnění, daleko účinnější než dvě hodiny pobytu v nějaké modlitebně nebo shromáždění. A to je pobyt ve vhodném klášteře, ášramu nebo podobném společenství. Místo, kde mezi lidmi se stejným zájmem můžeme žít týdny a měsíce, možná i leta. Těžko byste ale hledali takové společenství v naší republice, pokud se na věci díváte jako já. Obzvláště za starého režimu u nás nic takového neexistovalo. A přitom jsem si od dětství přál žít alespoň nějakou dobu v klášteře. Úmysl

najít takové místo mimo náš stát se vám bude zdát neproveditelný, a přece vám musím říci, že není nic jednoduššího.

Budete-li mít přání žít delší dobu uprostřed duchovně pokročilých lidí, kteří jsou tolerantní a nemyslí si, že Bůh stvořil tuto planetu jen pro křesťany, pak automaticky jistě mnohokrát s tím přáním usnete, aniž byste se záměrně obraceli na Boha nebo na své podvědomí. Takové duchovní přání má vibrace alfa, možná ještě nižší. A to způsobí, že vaše duše nebo vaše astrální tělo, když usnete, se vydá takové místo hledat. Není to pro ně problém, protože je prý schopno obletět naši planetu za dvě a půl minuty. V mém případě našlo tu mystickou školu v Kalifornii a během doby i vyřešilo otázku, jak mne tam dostat a jak vyřešit finance. Téměř jsem přitom nehnul prstem.

Učili jsme se tam novodobá dynamická mantra, která jsou tak účinná, že silové pole studentů velmi zesílilo a jejich aura se prozářila tak, že prozářen nebyl jen kostel, ale i posluchárna, jídelna pod palmami, záhony růží v klášterní zahradě, rybníček s labutěmi a socha Ježíše uprostřed toho všeho. U třech lidí jsem viděl nad hlavou malé zářící body, takže jsem došel k závěru, že to, čemu katolíci říkají svatozář, skutečně existuje.

Tím, že mé první duchovní zážitky nesouvisely s náboženstvím, neměl jsem ke křesťanství dlouho užší vztah. Vždy jsem byl ale přesvědčen, že Ježíš musil mít velké vyzařování, které ovlivňovalo mnoho lidí v jeho dosahu, takže za ním šli a přijímali jeho nauku. To, že měl silné vyzařování, dosvědčují jeho slova, uváděná někde v bibli, že „...někdo se dotkl lemu mého roucha a síla ze mne vyšla“. On touto silou léčil a dělal „zázraky“. Tato duchovní energie, obsažená v auře, se skutečně vybíjí, když se někoho dotkneme, nebo se dotkneme zvířete nebo něčeho, co je velmi vodivé, např. železo. Z toho důvodu nebylo dovoleno v tom klášteře se navzájem dotýkat, aby tato energie zůstala v našem silovém poli zachována a mohla být použita k duchovnímu pokroku lidstva, k usmíření bojujících stran, k ochraně, k uzdravování aj.

Snadno pochopíte, že žít v takovém prostředí tři měsíce, které trval první stupeň té mantrajógy, bylo povznášející samo o sobě. Že to člověka přemodelovalo zevnitř. Že jste se automaticky stávali klidnými, vyrovnanými, harmonickými. Že jste tam nenarazili na člověka, který by byl rozmrzelý nebo se dokonce zlobil. Pokud byste měli jakýkoli problém nebo se něčím trápili, mohli jste se obrátit na kohokoli, i když jste ho neznali, a on udělal maximum, aby vám

pomohl radou nebo službou. Nikdy vás neodmítl. Mezi obyvateli kláštera panovala naprostá důvěra, krádeže neexistovaly. Nikdy jsem takový kolektiv nezažil. Věk studentů se pohyboval mezi 17 a 70 lety. Při příjezdu každého fotografovali a při odjezdu rovněž. Dostali jsme pak obě fotografie nalepené vedle sebe. Někdy jste měli pochybnosti, zda je to tentýž člověk.

Doma jsem pak denně odříkával ta mantra. A když jsem se tam po dvou letech vrátil na druhý stupeň kurzu, stál jsem hned první den v jídelně u švédského stolu a řekl vedle stojící Australance, která tam byla rovněž se mnou před dvěma lety: „Viděla jste tu Irku, co tu byla posledně se dvěma dětmi? Uviděl jsem ji před chvílí. Je to někdo úplně jiný.“ Australanka se ke mně obrátila a řekla: „Vy jste také někdo úplně jiný.“

Setkání s duchovním učitelem

Poslední zdroj mohutného duchovního ovlivnění, který jsem zažil, je setkání s velkým duchovním učitelem. Jak jsem již uvedl, Dr. Paul Brunton navštívil naši zemi v r. 1937 a 1948. Chodil jsem tehdy ještě do školy. Ale setkal jsem se později s mnoha lidmi, kteří tehdy Dr. Bruntona navštívili, a ti mi vypravovali něco, o čem jsem dosud neslyšel. Jaké vyzařování on měl. Jak to působilo na ty, kteří mohli sedět v dosahu jeho aury. Přijímal jednotlivce na čtvrt hodiny. Ale to vyzařování bylo patrné i na chodbě, kde lidé čekali. A mnozí z nich cítili, že to, co celý život zdánlivě marně hledali, z tohoto člověka září, a plakali.

Další příležitost navštívit Dr. Bruntona se nám naskytla až v r. 1975. Žil v té době v městečku Montreux u Ženevského jezera a přijal nás se ženou několikrát vždy asi na čtyři hodiny. S vysokým věkem se vyzařování takového učitele stává jemnější a jemnější, takže jeho vliv, alespoň na mne, nebyl téměř patrný. Definoval bych to jako silné stažení dovnitř. Ačkoli je Montreux malebné místo se spoustou květin, labutěmi na jezeře a Savojskými Alpami na protějším břehu, téměř nic si z toho místa nepamatují. Jako bych byl ve snách. Odpoutání pozornosti od vnějšího světa a obrácení dovnitř bylo ale tak silné, že ještě po několika měsících, když jsem šel jednou nakupovat – bydlíme na samotě a kus cesty jdu mezi loukami a poli – jsem měl pocit, že kdyby mne někdo přepadnul a uhodil, že bych se nad tím ani nevzrušoval. To tělo

bylo něco, co jsem vlastně nebyl já. Třeba bych mu i „nastavil druhou tvář“. Současně jsem zjistil, že ze mne vymizela žádostivost sexu v jakékoliv formě. Teprve po půl roce se mé nitro a tělo začaly vracet k původnímu stavu. A tak vliv tohoto Mistra, ačkoli v jeho přítomnosti zdánlivě nulový, byl ve skutečnosti hluboký a dlouhodobý.

Druhé takové význačné setkání bylo v r. 1986 s představenou onoho kláštera, naší Guru-Ma, paní Elizabeth Clare Prophet. Celé ty měsíce jsem ji viděl denně u oltáře, ale to bylo dosti daleko. Ptal jsem se sám sebe: jaký je to asi člověk? A pak mi před skončením kurzu umožnila krátké osobní setkání. Seděl jsem asi čtvrt hodiny metr a půl od ní, v její auře, a hovořili jsme o duchovních otázkách, o poměrech v naší zemi. Ta chvíle mne asi ovlivnila stejně mocně, jako těch 6 měsíců v klášteře. Pokusím se popsat její vliv, ale je problém vystihnout to alespoň přibližně.

Představte si, že by někdo umístil ve vaší blízkosti protiletadlový světlomet a rozsvítil jej na vás. To světlo by ale neosvětlovalo vaši postavu, ale bylo by neviditelné a osvětlovalo by vás zevnitř. A nebyla by to jen záře. Byl by to mohutný proud lásky, ale jiné lásky, než jak ji známe my. Lásky, která září na všechny strany a která nic nechce. Která se jen dává. Přijmi jí tolik, kolik jsi schopen přijmout. Jak říká v bibli kniha Zjevení 22,17: Přijďte a naberte vody života zadarmo. Je to něco, co vás naprosto ohromí. Co vás naprosto naplní.

V našem městě žije lékařka MUDr. J. L. Pracovala mnoho let ve zdejší věznici, kde měla na starosti mnoho set vyšetřovaných a odsouzených. Je to tak zničující prostředí, že když věznice přijme 10 nových dozorců, do měsíce jich 8 odejde. Ona tam pracovala sama 16 let a po celou dobu se zabývala otázkou, jak si zachovat rovnováhu ve stresujících podmínkách. Studovala psychologii a poznala, že kořeny psychických problémů leží daleko hlouběji, než dokáže psychologie odhalit. Postupně se jí dostávala do rukou i různá duchovní literatura, která proniká do jemnějších zákonitostí... Praktikovala různá duchovní a relaxační cvičení. Pouštěla si meditační hudbu, jakmile přišla domů, a poslouchala ji do doby, kdy šla spát, aby mohla vůbec usnout. Přesto se jí nepodařilo všechny negativní vlivy eliminovat.

Pak se konečně naskytl možnost vzít si dovolenou a rozhodla se připojit ke skupině zájemců, kteří jeli do jižní Indie do ášramu Šrí Sai Baby, o kterém se doslechla. Ášram leží ve vesnici Puttaparthi

v distriktu Andhra Pradesh. V té době bylo o něm u nás známo velmi málo. Ukázalo se ale, že je velký duchovní učitel a pobyt v jeho klášteře byl velmi povznášející.

Vrátila se po třech týdnech. Vypadala o deset let mladší, klidná, harmonická, prozářená.

Byl to někdo jiný.

VLIV PŘESVĚDČENÍ, ŽE NEJSME TĚLO, PŘI SMRTELNÉM NEBEZPEČÍ

Jak přežít koncentrační tábor

Většina Plzeňáků zná jméno prof. Karel Makoň. Pan Makoň byl za války v koncentračním táboře a tam se mu stala zvláštní věc. Jednoho dne za ním přišel dozorce a odvedl ho do betonového bunkru, kde již stálo několik vězňů. Postupně přicházeli další. Když jich bylo dvacet, postavili je dozorcí do řady a čekali. Za nějakou dobu se dostavil důstojník SS se sklenicí piva v ruce a rozepnutou blůzou. Pivo postavil na lavici a blůzu sundal a pověsil na hřebík. Pak sebral ze země železnou tyč a jedinou strašnou ranou do hlavy zabil prvního vězně. Pak si šel loknout piva a zabil dalšího.

Pan Makoň stál v řadě osmnáctý a díval se na konání esesáka se zájmem. Už jako dítě měl několik duchovních zážitků a věděl, že duše se zabít nedá a tělo není nenahraditelné. V minulosti zažil stav mimo tělo, kdy jeho duše nebo astrální tělo nebo jak bychom to nazvali, se pohybovalo mimo fyzické tělo a on přitom viděl, slyšel, měl svoji paměť, svoji povahu, mohl se rozhodnout někam jít. Mohl se do těla vrátit, jako při vědomém spánku nebo při dočasné klinické smrti. Díval se proto na konání esesáka jako na projev lidské hlouposti nebo neinformovanosti. To způsobilo, že když esesák přišel až k němu a rozhodoval se, zda se ještě jednou napije nebo ne, usmál se na něj pan Makoň s pohledem, jako by chtěl říci: „To je fuška, že ano?“

Esesák se zarazil. Tady byl někdo, kdo v příštích vteřinách měl být zabit a kdo byl zřejmě v pohodě, jako by o nic nešlo. Zamysлил se nad tím. Nerozuměl tomu. Naprosto ho to znechutilo. Zabít někoho za takových okolností byla naprostá otrava. Odhodil tyč a s pivem a blůzou odešel. Pan Makoň koncentrační tábor přežil a vedl pak v Plzni po desetiletí duchovní kroužek.

Poznámka: Podle některých čtenářů se událost seběhla jinak. V kritickém okamžiku se prý prof. Makoň bezvýhradně odevzdal Pánu a stal se tím pro esesmana neviditelným. Prof. Makoň zemřel v r. 1993. Za připomínky děkuji.

Jak se kat vzdal své profese

Když jsem žil v tom klášteře v Kalifornii, bydlil jsem na pokoji s jedním chlapíkem ze státu Oregon, který se živil rozvážením novin. Když slyšel, že jsem z Československa a že Německo je hned vedle, řekl mi, že se už dlouho chystá zajet do města Hannover. Když jsem se ptal, co tam chce, vyprávěl mi svůj příběh.

V jedné regresi do minulých životů viděl sám sebe, jak je žoldněrem v římských legiích. Postupovali Evropou, plenili, a když se jim někdo postavil na odpor, bojovali. Protože měli převahu, často ani nebojovali, ale jen popravovali. Někde v okolí Hannoveru se pak stalo, že popravoval starého muže. Popravovalo se tak, že oběť si musila kleknout a žoldněř jí setnul hlavu. Není to jednoduché. Člověk musí mít sílu a dobře meč ovládat, aby se do krku strefil. Ale tento starý muž byl zvláštní tím, že byl docela klidný. Držel v ruce růženec a modlil se a naprosto ignoroval, co se bude dít. Ten žoldněř mu tedy setnul hlavu, ale pak se nad tím zamyslel a řekl si: „Proč já tohle vlastně dělám?“ Nějak se mu to znechutilo. Uvažoval, že by toho měl nechat. Žoldněři se zavazovali sloužit dva roky, a tak si umínil, až jeho lhůta vyprší, že se vrátí domů.

Řekl jsem mu, že by asi nemělo smysl jezdit do Hannoveru kvůli událostem, ke kterým došlo před tolika staletími. Tím by se nic nevyřešilo. Pokládal jsem za daleko důležitější, aby si v tomto životě dával záležet nikomu neublížovat jakýmkoli způsobem. A spíše lidem pomáhat. Chvilí nad tím uvažoval a pak se mnou souhlasil. Ta věc ho ke konci jeho tehdejšího života tížila a to způsobilo, že když se odtělil a měl se znovu vtělit, vybral si jako rodiště střední Itálii a později se stal členem družiny svatého Františka z Assisi.

Všimněte si, že v tomto případě stejně jako v případě pana Makoně strach násilí přitahoval, nepřítomnost strachu násilí odpuzovala.

Jak přežít vlastní popravu

Když k nám v r. 1945 přišli rudoarmějci, vypravovali, že takových obcí, jako byly naše Lidice, byly v Rusku a na Ukrajině stovky. V jednom takovém případě obklíčili Němci vesnici a rozhodli se všechny dospělé muže zastřelit s odůvodněním, že na ně někdo z vesnice střílel, ačkoli tam byli jen civilisté. Shromáždili muže na náměstí, vždycky jich dvanáct postavili ke zdi a střídali.

Mezi muži, určenými k popravě, byl rovněž jeden mládenec, který neměl pocit, že ztrátou těla by ztratil všechno. Nebo jinak vyjádřeno, že by smrt byla něčím tak tragickým, jak si lidé obvykle myslí. To celé ho nevyvedlo z míry. Uvažoval, jak uniknout. Byli obklíčeni vojáky, utéci se nedalo. Nedalo se ani vylézt na nějaký strom nebo zalézt do nějaké díry nebo se jinak ukrýt. Tady prostě žádné řešení nebylo. Jal se tedy pozorovat, jakým způsobem Němci popravují. Dva vojáci leželi na zemi a střídali lehkými kulomety, a to tak, že každý začal ze svého okraje a střílel směrem do středu. Střídali ve výšce prsou. Když se dostali do středu té řady a někdo z mužů ještě stál, pustili do něj dávku dodatečně. Zajatých mužů bylo hodně a Němci dost spěchali, a tak zastřelené nedobýjeli. To znamená, že velící důstojník, když jedna řada byla zastřelena, neprohlížel těla ležící na zemi a v případě pochybností jim nevypálil další kulku ze svého revolveru.

Mládenec přišel na myšlenku, že by se mohl postavit pokud možno do středu řady, a až by začali střílet, že by se skácel dříve, než by střelba k němu dospěla. Bylo zde ovšem nebezpečí, kdyby se skácel příliš brzy, že by si toho někdo všiml a přišel si ho dodatečně prohlédnout. Odpočítal tedy dobu ve vteřinách, jak dlouho to trvá od začátku střelby do doby, kdy kulky zasáhnou ty stojící uprostřed. Odpočítávat vteřiny uměl z vojny. A určil si dobu, kdy by se měl začít kácet, aby v době, kdy by střelba přišla k němu, měl již hlavu níže, než byla výška prsou jeho souseda.

Když přišla řada na něj, aby se postavil ke zdi, stoupl si doprostřed a začal se kácet ve správnou chvíli. Dopadl na zem a jeho sousedi padali vedle něj. Cítil, že je nezraněn. Za okamžik nastoupila další řada. Stála těsně u jeho nohou. Zůstal ležet bez pohnutí, až se setmělo a Němci se stáhli. Pak se vyhrabal z pod mrtvých těl a odešel.

DUCHOVNÍ ZÁŽITKY S JEŽÍŠEM A TĚMI DRUHÝMI

V průběhu posledních patnácti let jsem znovu a znovu o duchovních zážitcích přednášel a lidé mne s větším nebo menším zájmem poslouchali. Ale postupem doby jsem zjistil, že naprostá většina z nich, pokud nějaký zážitek měla, jej dosáhla jinak než já. Dosáhla jej vírou v Ježíše Krista. Uvěřili, že On je Stvořitel, On je Spasitel, Vykupitel, Mesiáš. Vše, co vidíme kolem sebe, živé i neživé, stvořil Bůh. Největší naše bolesti a utrpení nejsou ničím před Jeho tváří. On může všechno, stačí v něj jen věřit.

„Pane nejsem hoden,
abys vešel pod střechu mou,
ale jediným Tvým slovem
uzdravena bude duše má!“

„On stvořil svět – ke svému potěšení – jediným Slovem. A vzápětí vystaly hory, řeky začaly téci, utvořily se země a nebe, oceány, moře, území a vodní předěly. Slunce, Měsíc a písky vyskočily odnikud, aby dokázaly Jeho existenci. A přišly všechny formy bytostí: lidé, zvířata a ptáci, létající, mluvící, slyšící. Všechny schopnosti jim byly dány na Jeho rozkaz. První místo bylo uděleno lidstvu a Jeho vědění bylo vloženo do mysli člověka. On vyslal do světa Krista [56].“

A tak víra v Krista je klíčem k nekonečné blaženosti a spasení z pozemských útrap. Protože on je Bůh, který se vtělil, nebo Syn Boží, Mesiáš nebo avatár. Jak napsal apoštol Pavel ve svém listu Římanům 10,9:

„Vyznás-li svými ústy Ježíše jako Pána
a uvěříš-li ve svém srdci,
že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“

Ježíš sám to vyjádřil takto (Jan 11,25):

„Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.
A každým, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.“

Můj problém spočíval v tom, že jsem nikdy podobnou víru neměl, nepotřeboval jsem ji. Nikdy jsem se neupínal k nějaké bytosti na světě nebo na nebi a nebylo mi jasné, proč bych to měl dělat. Tím spíše jsem nepotřeboval nějaké náboženství nebo církev.

I můj vztah k bibli je jiný než těch, kdo jsou přesvědčeni, že je bible svatá a neomylná. Jistěže obsahuje mnoho životních a duchovních pravd, ale i omylů. Někdy v úplně základních věcech. Jeden příklad za všechny:

V celé této knížce se pokouším vysvětlit, že máme v sobě zárodek Boha, jen jej nalézt a rozdmýchat. Tvrdí to všechna východní náboženství i jógy a esoterní nauky. Tvrdí to i bible:

„Jste Boží chrám a Duch Boží ve vás přebývá.“ (1. Kor. 3,16)

Nebo: „Prvotiny ducha Tvého v sobě majíce...“ (Řím. 8,23)

Nebo (německá bible): „Das Königreich Gottes ist innerlich in euch.“ („Království Boží je vnitřně ve vás.“ Luk. 17,20)

Nebo tamtéž anglická bible: „The kingdom of heaven is within you.“ („Království nebeské je ve vás.“)

Nebo tamtéž ruská bible: Království Boží je... „vnitř v nás“.

Ale tamtéž česká bible: „Království nebeské je mezi vámi.“

Chápal bych, že Čeští bratři při sepisování Bible kralické udělali chybu nebo nerozuměli tomu, co překládají. Ale nechápu, že se tato chyba opakuje ve všech dalších vydáních včetně posledního překladu ekumenického.

Jedinou útěchou nám může být bible francouzská: „Le royaume de Dieu est au milieu de vous.“ („Království Boží je uprostřed vás.“)

Ať tak nebo onak, zůstává skutečností, že moji posluchači znovu a znovu hovořili o víře a o Ježíši a já stál před problémem to pochopit. Kdo tedy byl Ježíš?

Od krystalu po Krista

Kirliánova fotografie ukázala, že člověk má auru sahající do sedmi metrů od těla. V auře se obráží stav našeho vědomí, okamžitá nálada, povaha, míra duchovního dosažení, zdraví jednotlivých orgánů. Menší a jednodušší auru mají zvířata, ještě menší rostliny a nejmenší krystaly. Aura, kterou má krystal, je tedy zárodkem primitivního vědomí nebo zárodkem primitivní duše. To znamená, že už v době, kdy naše země začala vychládávat a tvořily se první krystaly, byly zde zárodky primitivních duší.

Některé horniny se během miliónů let rozpadaly a spolu s jinými prvky utvářely komplikovanější sloučeniny. Dalšími pochody došlo ke vzniku nejprimitivnějších buněk rostlinných a později živočišných. A tak se i některé duše začaly vyvíjet do složitějších a složitějších útvarů. Perský básník Džalal-ud-Diu Rumi o tom v 11. stol. po Kr. napsal:

„Má duše prošla říší rostlin
a zrodila se poprvé jako zvíře.
Má duše prošla říší zvířat
a zrodila se poprvé jako člověk.
Má duše prochází říší lidí
a zrodí se jako avatár.“

Veškeré zlo, jehož původcem je člověk, vzniká tím, že duše opouští říši zvířecí a přecházející do říše lidí jsou nevědomé, jednají pudově, neznají soucit, nemají svědomí. Ty se teprve začnou vyvíjet během desítek životů. Míra inteligence, soucitu a svědomí různých lidí se v závislosti na množství prožitých životů až diametrálně liší, od nuly po maximum.

Kdo je tedy avatár?

V češtině máme slovo „nanebevstoupení“. Podle křesťanství vstoupil Ježíš na nebesa a od té doby se církev nezmínila, že by byl na nebesa vstoupil ještě někdo jiný. Je to divné, když od té doby uplynulo 2 000 let. Přitom Ježíš jasně řekl, že „...kdo v Něj věří, bude konat stejné skutky jako On a ještě větší“ (Jan 14, 12).

Rovněž v nauce o převtělování existuje nanebevstoupení. Když ukončíme cykly převtělování, dosáhneme určitého stupně dokonalosti, opustíme natrvalo fyzický svět a budeme se dál vyvíjet mimo něj. Tomuto ukončení cyklů převtělování říkáme rovněž

„nanebevstoupení“. Denně prý někdo na světě „vstupuje na nebesa“.

Naopak chybí v češtině výraz pro tu nebeskou bytost, která dobrovolně sestoupila do hmoty a narodila se jako člověk. Takovou bytostí, jak říká křesťanství, byl právě Ježíš. Opět se křesťanství nezmiňuje, že by byl někdo jiný za poslední dvě tisíciletí takto sestoupil na zem.

V angličtině se nanebevstoupení řekne „ascension“ a sestoupení vysoké duchovní bytosti nebo Boha do fyzického těla „descension“. Taková bytost se jmenuje „the descent“ a český název pro ni právě chybí. Když se ale podíváme do sanskrtského slovníku, zjistíme, že descent se řekne „avatár“. A slovo avatár je už v češtině běžnější. Pokud se někdo duchovními otázkami zabýval a nahlédl i do literatury o východních náboženstvích, se slovem avatár se setkal. Jsou avatáři, kteří vystoupili na veřejnost a stali se velkými učiteli, jako např. Buddha, Kršna, Babadží a jiní. Ale jsou prý tisíce dalších, jejichž úkolem nebylo vystupovat veřejně a kteří působí anonymně, podle úkolu, který jim byl před vtělením svěřen.

Co umí avatár? Avatár je prý vševědoucí, koná „zázraky“, dovede se zhmotnit a zase odhmotnit. Umí materializovat i cokoli jiného než vlastní tělo. Oplývá velkou moudrostí, vyznačuje z něho svatost, zná minulost, přítomnost i budoucnost každého, na koho se zaměří. Přitom se zdá, že bytosti i dosti nižší, než je avatár, někdy umí podobné věci. Není přece řečeno, že avatár je Bůh, pokud bychom vycházeli z toho, že Bůh je jenom jeden. Byl tedy Ježíš avatár?

Zbavování posedlosti

Podle evangelií zbavil Ježíš několik lidí posedlosti.

Jeden z velkých duchovních učitelů minulého století, PhDr. Paul Brunton, navštívil naši zemi v r. 1937 a 1948. Politickými událostmi byl pak styk s ním dlouho přerušen. Až opět v r. 1975 mohl k sobě pozvat několik žáků do Švýcar. Byla mezi nimi i paní Táňa X. z Prahy. Přinášela mu smutnou zprávu. Jedna z jeho žaček, paní Andulka S. rovněž z Prahy, byla již potřetí v Bohnicích. Přátelé, kteří ji navštívili, vypravovali, že jí z očí sršela nenávist a že mluvila sprostě, ačkoli v normálním stavu byla bytostí velmi citlivou. Všichni byli přesvědčeni, že je posedlá. Táňa prosila Dr. Bruntona o pomoc.

Ten se zamyslel a za několik okamžiků začal mluvit o něčem jiném. Táňa byla z toho na rozpacích, ale ostýchala se dál ptát.

Když se vrátila domů, zjistila, že Andulka žije dál ve svém bytě. Ukázalo se, že v den, kdy Táňa s Dr. Bruntonem mluvila, upadla Andulka v ústavu na schodech a poškodila si kyčelní kloub. Odvezli ji do nemocnice. Po měsíci se vrátila, podpažní hůl v každé ruce. Den nato lékaři zjistili, že je normální a poslali ji domů.

Posedající bytost neměla zájem o zmražené tělo.

Vzkříšení mrtvých

Podle evangelií vzkřísil Ježíš Lazara a dceru Jairovu, kteří byli mrtví.

Podle knihy *Satja Sai promlouvá* [56] existují písemné záznamy o tom, že Sai Baba vzkřísil ve vesnici Puttaparti v jižní Indii Roberta Cowana, Rádhakrišnu a dr. Boseho, kteří byli mrtví.

Svámi Jógánanda vypravuje ve své knize [59] tuto příhodu ze života Babadžiho:

Babadži se svou družinou pobýval v himálajských horách, když je dostihl nějaký cizinec. Řekl, že je hledá již mnoho měsíců a že přišel, aby Babadžiho požádal přijmout ho jako žáka. Babadži odmítl. Cizinec ale naléhal a řekl, že život jinak pro něj nemá cenu. Jestliže ho nepřijme, skočí se skály. Babadži řekl: „Tak skoč.“ Cizinec se rozběhl a skutečně skočil. Babadži pak vyslal své učedníky, aby v rokli vyhledali roztráštěné tělo cizince a přinesli mu je. Cizince pak přivedl k životu a řekl: „Teprve nyní jsi připraven stát se mým žákem. V tvém dřívějším stavu jsem tě nemohl přijmout.“

Proměnění Páně

V evangeliích Matouše, Marka a Lukáše čteme:

„Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima: jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý.“

Žádný z evangelistů tedy při Proměnění Páně nebyl. To zřejmě způsobilo, že popis není příliš výstižný. Lépe to vylíčil Dr. Brunton ve své knize *Orient* [47] ve spojení s Maharišim: „Po většinu dne byl Mahariši nenápadnou osobou. Když se ale světlo Ducha svatého dotklo jeho mysli a zářilo z jeho očí, stal se ne pouze odlišnou, ale nadřazenou bytostí. V této změně bylo cosi téměř nadpřirozeného. Každému bylo jasné, že byl oživen nějakou silou, bytím nebo přítomností, jinou než bylo jeho běžné jáství. Nicméně to nevydrželo, ani nemohlo vydržet. Světlo zmizelo a Mahariši se vrátil opět do všednosti.“

Ještě lépe popisuje „Proměnění“ P. Jógánanda [59] ve spojení s Babadžim:

Jeden bývalý vedoucí člen kongresové strany vedl v září 1971 proti Babadžimu soudní proces s obžalobou, že si činí neoprávněný nárok na totožnost s Babou Haidakhanem (plné jméno Babadžiho – pozn. překl.). Babadži se k soudu dostavil, potvrdil své jméno jako Baba Haidakhan i stejné stáří s ním, tj. 130 roků (Babadži se narodil 1840 – pozn. překl.). Přitom ale Babadži vypadal na třicet let.

O této události napsal vydavatel týdeníku Sandeš Sagar v městě Haldwani 20. 9. 1971. Čandramani, jehož vyprávění o jeho stycích s Babadžim zabírá v knize celou kapitolu, šel ještě s řadou lidí za Babadžim, aby mu vytkl, co u soudu prohlásil, protože většina lidí jeho slovům neuvěří a bude přesvědčena, že to je urážka Babadžiho. Že to vyvolalo zmatek. Co tím sledoval. Babadži ale odpověděl: „Je to záležitost lidí, aby pochybovali, jen víra vede k pravdě.“ Čandramani se ale touto odpovědí nespokojil a řekl, má-li být mezi lidmi odstraněna pochybnost, měl by učinit nějaký zázrak, aby to každý viděl, jinak ho lidé budou považovat za podvodníka. Babadži ale opět jeho námitky odmítl s tím, že zázraky se dějí stále. Čandramani mu ale opět odporoval a řekl, že neopustí toto místo, dokud se nedozví celou pravdu. Jeho úkolem je napsat o tom do časopisu a když to tedy učiní, mělo by to být poselství lidem, které by posílilo jejich víru.

Babadži nato zavřel oči a co pak Čandramani viděl, nelze vyjádřit slovy. Babadži začal náhle zářit, záře z něho vycházela na všechny strany a zahrnujala přítomné ohromujícím dojmem svatosti. Nebyla to ale jen záře, bylo v tom pochopení všeho, co bylo, byla v tom moudrost, láska a nekonečné odpuštění. Byl to zázitek, který

poznámenal život všech přítomných. Čandramani byl propocen na celém těle, propukl v slzy a vrhl se mu k nohám. Pak Babadžiho prosil, aby vizi zastavil, neboť zodpověděla všechny jeho otázky a zbavila všechny přítomné pochybností.

Vznášení se

Evangelia vypráví, jak učedníci byli na lodi daleko od břehu a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní. Ježíš šel k nim, kráčeje po hladině. Učedníci se vyděsili, myslili si, že je to přízrak. Až pak poznali Ježíše. Když vystoupil na loď a vítr se utišil, ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jistě jsi syn Boží.“

Buddha při svém putování Indií došel jednou se svými učedníky na břeh řeky. Seděl tam jogín v lotosové pozici, zřejmě velmi dlouho, protože si okolo něj termiti vystavili termitiště. Poutníci se usadili a čekali, až se jogín vrátí k normálnímu vědomí. Buddha se ho pak zeptal: „Jak dlouho tady medituješ?“ „Patnáct let,“ zněla odpověď. „A čeho jsi dosáhl?“ „Dovedu přejít řeku, kráčeje po hladině.“ „Tomu jsi věnoval tolik let života? Tamhle je přívoz. Převozník by tě převezl za nejmenší minci, která existuje.“

V poslední době byly milióny diváků televize svědky, jak se David Copperfield vznáší po rozsáhlém jevišti a ještě drží v náruči dívku.

V 15. stol. př. Kr. žil v Indii básník a velký duchovní učitel jménem Valmiki. Byl to první velký básník, který používal sanskrt. Jeho epos *Yoga Vasištha* má 32 000 veršů a je obdivován dodnes jak pro svou poetickou krásu, tak pro duchovní obsah. Je napsán formou rozhovoru mezi mudrcem Vasišthou a žákem princem Ramou.

Uvedu část osmého rozhovoru.

Princ Rama řekl: „Řekněte mi, pane, který máte největší duchovní znalosti, proč těla lidských bytostí, které se již nemusí vtělovat (= avatárů) nejsou viditelná, když stoupají do nebe?“

Osvícený Vasištha odpověděl: „Vězte, princí Ramo, že schopnost stoupat k nebesům nebo létání vzduchem je přerozená všem létajícím tvorům jako je hmyz nebo ptáci.

Létat vzduchem v žádném případě není žádoucí pro žijícího, osvozeného jogína. Schopnost létat je možno snadno získat i lidmi,

kteří nejsou duchovní, nejsou osvobozeni z fyzických pout a jsou nevědomí, vyumělkovanými fyzickými prostředky, jako jsou určitá mantra a jiné praktiky nižší jógy. Duchovní jogín se nezajímá o létání vzduchem, ten se zajímá jen o vědění Ducha. Je spokojen duchovním věděním a jednotou s Nejvyšším a neplete se do praktik ignorantů a falešných hatha-jogínů... Pomocí manter a jinými metodami je možno jak pro moudrého, tak pro nemoudrého získat schopnost létat vzduchem, ale skutečný jogín je povznesen nad těmito věcmi a nežádá si jich. Nalézá uspokojení sám v sobě a odpočívá v Brahmanu [57].“

Zhmotňování věcí – materializace

Bible popisuje, jak Ježíš proměnil vodu na víno, když na svatbě víno došlo. A jak nasýtil 5 000 hladových poutníků, ačkoli měli jen pět chlebů a dvě ryby. Ježíš vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a podával je učedníkům a učedníci zástupům. I jedli všichni a nasýtili se (Matouš 14,17).

V ášramu Sai Baby v jižní Indii se sejde 5–15 000 poutníků denně. Sai Baba mezi nimi prochází, dává jim požehnání čili daršan a tu a tam někomu do dlaně zhmotní posvátný popel „vibhúti“ nebo rýži, někdy prsten, náramek, šperk, sošku, obraz, knihu, sladkosti, ovoce. Léčí srdeční příhody, rakovinu aj. Na naléhání jednoho Američana mu zhmotnil živou opičku. Dělá to denně již 70 let. To nám vypravovali poutníci z Česka, kteří tam opakovaně jezdí.

David Copperfield zhmotňuje a odhmotňuje věci na jevišti i mimo ně před zraky tisíců lidí za pro nás dosti vysoké vstupné.

Moje sestra Marie žije 30 let v USA a zajímá se o duchovní otázky jako já. Setkala se tam se skupinou, která jako svého gurua uznává ženu vietnamské národnosti jménem Suma Ching Hai. Byla vychována katolickými rodiči, její babička byla buddhistka. Od nejranějšího dětství projevovala mimořádný zájem a pochopení pro různé náboženské nauky. Vystudovala v Anglii, žila nějakou dobu v Německu, mluví plynně vietnamsky, čínsky, anglicky, francouzsky a německy. Cestuje po celém světě a přednáší.

Sestra mi mimo jejího časopisu poslala též pásku, kterou Ching Hai namluvila anglicky. Poslouchali jsme ji se ženou už několikrát a byli příjemně překvapeni její moudrostí, znalostí duchovní cesty a vztahu k lidem. Její přednes je typický svou dobrotou a úsměvností.

Po letech se Ching Hai vrátila do Asie a stala se mniškou v nějakém himálajském klášteře. Tam našla svého mistra, který ji naučil zvláštní meditaci, označovanou jako meditace *Quan Yin*. *Quan Yin* je jméno čínské bohyně. S tímto jménem jsem se setkal i v klášteře, kde jsem žil, a přivezl si její sošku domů. Ching Hai se po čase stala sama mistryní, díky svému pokroku na duchovní cestě a díky svému vypravěčskému umění. Má žáky po celém světě.

Za žáka se může přihlásit kdokoli, kdo se zaváže dodržovat pravidla života, která i my běžně známe, jako neubližování, s čímž souvisí i vegetářství, pravdomluvnost, nekradení, nepoužívání omamných prostředků aj. Žák se dále zavazuje, že v případě, že ho zasnívá a pokud pak zjistí, že dovede zhmotňovat a odhmotňovat, vznášet se a dělat jiné zázraky, že tyto schopnosti nebude používat, protože to jsou pouhé jógické triky, které nemají nic společného s duchovním snažením [50].

Uzdravování modlitbou a vkládáním rukou

Evangelia se mnohokrát zmiňují o tom, že Ježíš někoho vyléčil. Neuvádějí, jak to dělal. Někteří se uzdravili jenom tím, že se dotkli trásní jeho roucha. Jiní byli vyléčeni tím, že se jich Ježíš dotkl. Jindy se nemusil ani dotknout nebo dokonce uzdravil někoho na dálku.

O léčení modlitbou z blízka i na dálku pojednává kapitola *Modlitby a autosugesce* na předchozích stránkách. Přitom je samozřejmé, že modlitba bytostí, jako byl Ježíš, má tisíckrát větší účinnost než modlitba stovky lidí bytí i věřících.

Mimo léčení modlitbou existuje léčení vkládáním rukou. Před dvaceti lety mi byl vyoperován žlučník. Po návratu domů jsem mohl jíst jen tvrdé housky a hořký čaj. Lékař mne proto poslal letadlem do Košic a pak dál do Bardějova, kde jsem tři týdny pil jejich vodu a jedl jejich jídlo. Po tu dobu bylo moje zažívání v pořádku. Po návratu domů jsem se musil vrátit k rohlíkům a čaji.

Lékař mne proto poslal do Karlových Varů. Bydlil jsem v hotelu Thermal. Historie se opakovala. Po třech týdnech jsem byl opět doma a neschopen normálně jíst.

Někdo mi poradil zajet do Prahy k léčiteli Josefu Zezulkovi. Činnost léčitelů byla tehdy trestná, p. Zezulkovi ji ale dovolili, protože mnoho lékařů k němu posílalo pacienty, se kterými si nevěděli rady. On jim skutečně pomohl. Podmínkou bylo, že nesmí přijímat za léčení odměnu.

Pan Zezulka držel nad postiženým místem ruce, aniž by se mne dotkl. Prsty jako by sbíral něco s kůže a pak si je opaloval nad žhavým dřevěným uhlím. Udělal to několikrát. Byl jsem u něho snad něco přes deset minut. Po třetí návštěvě potíže zmizely a mohu jíst normálně až dodnes.

Bytost jako Ježíš by ovšem k takovému uzdravení nepotřebovala deset minut, ale deset vteřin. Zdravotní pojišťovna do mne tehdy investovala několik desítek tisíc s nulovým výsledkem. Pan Zezulka mne vyléčil a nestálo mne to téměř nic.

V každém větším městě u nás dnes existují léčitelé, používající metodu reiki nebo podobnou. Jsou i takoví, za které léčí někdo jiný. Např. pan Vlastislav Prokeš přednáší o duchovních otázkách a během přednášky za něj léčí ne fyzická bytost, kterou on nazývá Duch Pravdy. Na začátku přednášky se zeptá, kdo z přítomných má nějaké bolesti. Na konci přednášky se vždy přihlásí řada lidí, že bolesti zmizely.

Léčení je nejsnazším způsobem, jak získat stoupence. Léčit se chce téměř každý a takové zázračné uzdravení udělá na lidi hluboký dojem.

Zhmotňování a odhmotňování vlastního těla

V roce 2000 se vrátila z ášramu Sai Baby skupina Čechů, kteří vypravovali příhodu, která se tam stala. Sai Baba při jednom daršanu zhmotnil nějakému Američanovi hodinky. Ale nebyly to ledajaké hodinky. Byly velmi drahé. Američan se nejdříve radoval, pak ale zesmutněl. Cizinci často vyvážejí z Indie různé památky, a proto jim celníci věnují zvýšenou pozornost. Tyto hodinky sice nebyly uměleckou památkou, byly ale nápadné svou výjimečnou cenou a Američan na ně neměl doklad. Pokusil se to Sai Babovi vysvětlit.

Sai Baba se zamyslel a pak pokračoval v daršanu. Po chvíli se k Američanovi vrátil a předal mu pokladní doklad nějakého newyorského zlatnictví. Američan byl z toho samozřejmě ušaslý. Po návratu do vlasti vyhledal to zlatnictví a ptal se, zda je doklad pravý. Prodavači bez váhání řekli, že je pravý, protože se velmi dobře pamatují na člověka, který si pro něj přišel. Byl velmi malé postavy, zahalen do oranžového roucha se spoustou černých kudrlin na hlavě.

Jean Bosco založil v r. 1859 v Turině řád salesiánů. Je o něm známo, že se několikrát za život objevil na dvou místech současně. V dějinách katolické církve to není ojedinělý případ.

Již zmíněný Čandramani vypravuje ze života Babadžiho tuto příhodu [59]:

V roce 1973 pobýval Čandramani v chrámu spolu s Babadžim. Vypravoval mu, že jeho manželku přepadly náhle kruté bolesti v životě tak, že myslela, že to nepřezijí. Babadží na to nic neřekl.

Když Čandramani přišel večer domů, manželka mu vypravovala, že se u nich náhle objevil Babadží. Potřel ji posvátným popelem vibhútí a ona se za chvíli cítila zdráva. Čandramani se s ní přel, že to není možné, protože byl celý den spolu s Babadžim v chrámu vzdáleném dobré tři kilometry. Žena ale trvala na svém.

Když příštího dne ráno přišel opět do chrámu, přivítal ho Babadží otázkou: „Už se tvé paní vede dobře? Proč jsi se s ní přel? Byl jsem skutečně u ní v tvém domě.“ Čandramani sklopil hlavu a zahanbeně mlčel.

P. Jógánanda ve své knize *Životopis jogína* [59] píše, že Babadží při svém zmizení nezanechával mrtvé tělo. Přijímal fyzickou podobu a opět mizel a udělal to před svými učedníky mnohokrát. Nemusel jíst ani pít, když nechtěl. Mohl se zjevit na několika místech najednou v různých podobách. Narodil se prý kolem roku 1840 a je mnoho svědků, kteří jej viděli v předminulém i minulém století. Někdy to byl pětadvacetiletý mladík a jindy stařec. Swami Keblananda, učitel Jógánandy, strávil s Babadžim nějakou dobu v Himálaji. Jógánanda sám se s ním setkal v r. 1920 před svým odjezdem do Ameriky. Další svědkové se s ním setkali opakovaně až do roku 1973.

Jógánanda dále píše:

„Přes všechny moderní vymoženosti a pohodlí přítomné civilizace je život člověka stále nejistý. Nemá pocit bezpečí. Neví, kdy ho může postihnout neštěstí, úraz, přepadení, nemoc, kdy může zemřít, aniž by se splnila jeho přání.

Toho dne, kdy člověk bude umět přetvořit své tělo v jeho základní energii a původní vědomí, a potom se zase materializovat v živou lidskou bytost, jak to učinil Ježíš a jak to činí jogíni Hindu, tehdy bude volný a svobodný a nebude trpět nárazy jiných forem hmoty, které se projevují bolestí, nemocí, neštěstím či smrtí.

Náboženské úsilí musí být vedeno k odvrácení našeho vědomí od víry ve smrtelné tělo, podléhající zkáze, k přesvědčení, že tkáň našeho těla je složena z nesmrtelné, nezničitelné energie, která jaksi zamrzla do formy fyzického těla, a že je tato forma udržována božskou inteligentní kosmickou energií uvnitř nás i kolem nás. Písma praví: 'Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem proneseným Božími ústy.' Čistá energie nemůže být zraněna při automobilovém neštěstí, revmatismu, slepém střevu, rakovině či tuberkulóze, ani nemůže být probodena mečem, zastřelena či spálena ohněm.“

Jestliže avatár zhmotní své tělo na jiném místě a pak je zase odhmotní, hovoříme o „bilokaci“. Jestliže avatár nejdříve odhmotní své neživé tělo a pak je zase zhmotní a oživí, hovoříme o „zmrtvýchvstání“. To právě učinil Ježíš.

Není to nic, co by avatár nedovedl.

Nanebevstoupení

Když jsem v r. 1984 a 1986 studoval v klášteře Summit University v pohoří sv. Moniky v Kalifornii, byl jsem několikrát týdně přítomen bohoslužbě, kterou sloužila Guru-Ma. Přítom nám někdy tlumočila poselství nějaké nebeské bytosti. Mohl to být Ježíš, Matka Maria, Buddha, El Morya, Serapis Bey a mnoho jiných. Takovému tlumočení jsme říkali „diktát“.

Docházelo k tomu trojím způsobem. V prvních letech kláštera, založeného 1958, vnukala jí taková bytost myšlenku za myšlenkou a ona je převáděla do vět. Během doby se ukázalo, že slovní vyjádření takových myšlenek nebylo vždy přesné. Je to asi tak, jako když v televizi někdo hovoří cizím jazykem a tlumočník simultánně, tj. průběžně, překládá do češtiny. Tlumočník má snad vteřinu

na to, aby větu přeložil. Těžko se dá v takové chvíli zabránit nepřesnostem.

Ty nebeské bytosti, kterým jsme říkali „Mistři na výsostech“ nebo „Nanebevstoupení Mistři“ („Ascended Masters“) se proto rozhodly, že budou naší Guru-Ma vnukat slovo za slovem v americké angličtině. Tento způsob tlumočení téměř vyloučil chyby.

Existoval ale ještě jeden způsob diktátu. Naše Guru-Ma při něm vysunula z části své astrální tělo z těla fyzického, Mistr vstoupil do horní části jejího těla a hovořil jejími ústy. V takovém případě jsme pociťovali Přítomnost Boží nejsilněji.

Během takového diktátu se někdy stalo, že tělo Guru-Ma se z části odhmotnilo. Tím chci říci, že se stalo průhledným. Existuje fotografie, kde Guru-Ma stojí před oltářem obličejem k přítomným a skrze ni je vidět oltář.

Když Ježíš vstal z mrtvých, ukázal se postupně všem učedníkům i jiným následovníkům. Zjevoval se po 40 dnů. Přitom s učedníky hovořil, jedl s nimi, a nevěřícímu Tomášovi dovolil vložit prst do Jeho ran. Jednou se ukázal zástupu 500 lidí.

Pak vstoupil na nebesa. Stalo se to tak, že vyvedl učedníky z Jeruzaléma až k Betanii, rozloučil se s nimi, požehnal jim, vzdálil se od nich a byl vyneset do nebe (Lukáš 24,50). To znamená, že se jeho tělo pomalu odhmotňovalo, stávalo se průhledným, začalo se vznášet a jak stoupalo, rozplynulo se úplně.

Není to nic, co by avatár neuměl.

Role rozumu a citu ve víře

Touto kapitolou o Ježíši jsem věřící nepotěšil. Zázraky, které konal, svatost, která z Něho vyzařovala, Jeho moudrost vedly k Jeho zbožnění. Nejsilnější pocit Přítomnosti Boží mají totiž při představě, že On je NEJVYŠŠÍ a JEDINÝ a že sedí po pravici Boží.

Představa, že by tam seděl ještě někdo jiný, jejich prožitek narušuje. Přitom nám ale rozum říká, že to nemůže být pravda.

Tento rozpor mezi rozumem a citem je tedy příčinou dvou tisíc let vzájemného nepochopení, nepřátelství a zabíjení. Neexistuje lék, který by u všech lidí tento problém odstranil.

Přesto u jednotlivce řešení je. Duchovní zážitek vyvolaný vírou je jen přechodným stádiem. Pocit Přítomnosti Boží bude stále sílit,

až jednoho dne zjistíme, že Milost na nás sestupuje silněji, když jakoukoli představu včetně představy Ježíše opustíme. Bůh se totiž na úrovni myšlenek a představ nevyskytuje. Je to jen myšlenka nebo představa o Něm. Není to On, ale odraz na mentální úrovni. Bůh je nekonečný a nedá se do nějaké představy vtěsnat. Jakmile jednou nekonečnost vesmíru pocítíte a s její blažeností splynete, zjistíte, že jakákoli myšlenka byť sebesvatější ji narušuje, a odložíte ji. Tuto zkušenost si ale necháte pro sebe, protože by jí málo lidí porozumělo.

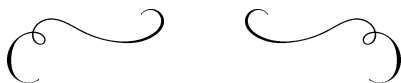
Téměř svatý Jidáš

V tom klášteře jsme se samozřejmě ptali, co se stalo s učedníky za těch dva tisíce let. Nanebevstoupil jenom jeden: Jan, kterého Ježíš nejvíce miloval. Ostatní jsou buď v posledním vtělení, tedy jsou Bodhisattvy, nebo k tomu spějí. Mezi nimi i Jidáš.

„Proč Jidáš?“ ptali jsme se. Ježíš byl přece vyslán na svět, aby žil a zemřel jako člověk. Aby svým zmrtvýchvstáním a nanebevstoupením demonstroval sám na sobě, že existuje spasení, že nemusíme zemřít na věky, když půjdeme v jeho šlépějích.

K tomu bylo ale třeba, aby ho někdo udal. Tuto úlohu vzal na sebe Jidáš. Stalo se to před tím, než se vtělil. Vtělením mu byly odříznuty vzpomínky na vše, co se stalo předtím. Stal se tedy Ježíšovým učedníkem, pak ho ale něco neodolatelně nutkalo Ho udat. Tento rozpor dohnal nakonec Jidáše k sebevraždě.

Všechno, co se stane, viděl jasně před tím, než se vtělil. Tento úkol vzal na sebe dobrovolně. Bylo k tomu třeba velké odvahy a nadlidského sebezapření. Znamenalo to velký pokrok na jeho duchovní cestě.

LITERATURA

- [1] nakl. Avatar, Praha 1994 AŠTÁVAKRA-GÍTA
- [2] *PhDr. Paul Brunton* HLEDÁNÍ NADJÁ
K. Weinfurter, Praha 1939
- [3] *Ing. Michal Burda* VESMÍR V NÁS
Pragma, Praha 1997
- [4] *Hereward Carrington* THE PHENOMENA OF ASTRAL
PROJECTION
Samuel Weise, New York 1970
- [5] *Hereward Carrington* THE PROJECTION OF THE ASTRAL
a Sylvan J. Muldoon BODY
a německý překlad DIE AUSSENDUNG DES ASTRALKÖRPERS
- [6] *Dr. Robert Crookall* THE SUPREME ADVENTURE
London 1961
- [7] *Dr. Ian Currie* YOU CANNOT DIE
Toronto 1978
- [8] *Dr. N. F. Čapek,* TVŮRČÍ NÁBOŽENSTVÍ
K. Hašpl, Jar. Šíma
Unitaria, Praha 1937
- [9] *Dr. Larry Dossey* THE SCIENCE OF PRAYER
čas. Natural Health, San Francisco, březen 1994
- [10] *Chalíl Džibrán* PROROK
Vyšehrad, Praha 1990
- [11] *Allan Kardec* LE LIVRE DES ÉSPRITS
Lyon 1857 a překlad KNIHA DUCHŮ, Natajóga, Bratislava
1992
- [12] *Mičio Kuši* THE BOOK OF THE MACROBOTICS
Japan Publications Inc., Tokyo 1977

- [13] *Lao-c'* O TAU A CTNOSTI
DharmaGaia, Praha 1997
- [14] *Ján Maliarik* UČITEL LÁSKY A PRAVDY
Brno 1989
- [15] *Catherine Marshall* A MAN CALLED PETER
The Hearst Corp., New York 1951
- [16] *Dr. Ainslie Meares* WHAT CAN THE CANCER PATIENT
EXPECT FROM INTENSIVE
MEDITATION?
Australian Family Physician, Melbourne, květen 1980
- [17] *M. Mihulová, M. Svoboda* SKRYTÉ DIMENZE ŽIVOTA
Santal, Liberec 1994
- [18] *Miguel Molinos* DUCHOVNÍ VŮDCE
Psyché, Jablonec n. N., 1992
- [19] *Dr. Raymund A. Moody* LIFE AFTER LIFE
Jr. Atlanta 1975 a překlad ŽIVOT PO ŽIVOTĚ, Odeon 1991
- [20] *Dr. Raymund A. Moody* LIGHT BEYOND
Jr. Atlanta 1989
- [21] *Dr. Joseph Murphy* THE POWER OF YOUR SUBCONSCIOUS
MIND
New Jersey 1963 a překlad MOC PODVĚDOMÍ, Pragma, Praha
1993
- [22] *Dr. Joseph Murphy* INFINITE POWER FOR RICHER LIVING
New Jersey 1969 a německý překlad DIE UNENDLICHE QUELLE
IHRER KRAFT, Genf 1981
- [23] *Prof. Dr. Frederic Myers* HUMAN PERSONALITY AND ITS
SURVIVAL OF BODILY DEATH
London 1903
- [24] *Dr. Russel Noyes* FROZEN TO DEATH
čas. Omega (USA), 1976
- [25] *Jiří Palka* DŮKAZY O EXISTENCI PŘEVĚTĚLOVÁNÍ
A KARMY
Jablonec n. N., 1999
- [26] *Norman Vincent Peale* POSITIVE IMAGINING
New Jersey 1983 a německý překlad LEBE POSITIV!, Zürich
1984 a český překlad SÍLA POZITIVNÍHO MYŠLENÍ, Pragma
1994

- [27] *James Redfield* CELESTINSKÉ PROROCTVÍ
Pragma, Praha 1996
- [28] *Peter Richelieu* PUTOVÁNÍ DUŠE
Bollingenská věž, Brno 1992
- [29] *Dr. George Ritchie* THE RETURN FROM TOMORROW
USA 1963
- [30] *Prof. Hubert Rohden* KÁZÁNÍ NA HOŘE
Rio de Janeiro 1979
- [31] *Bill Schul a Ed Pettit* THE PSYCHIC POWER OF PYRAMIDS
Fawcett Publications Inc., Greenwich, Conn. 1976
- [32] *José Silva* SILVOVA METODA
Radost, Praha 1992
- [33] *José Silva a Robert B. Stone* ČLOVĚK LĚČITEL
Radost, Praha 1994
- [34] *Dr. Carl Simonton* PSYCHOLOGICAL INTERVENTION IN THE
TREATMENT OF CANCER
Psychosomatic, Ft. Worth, Texas, březen 1980
- [35] *Dr. Miluše Soudková* SVĚTLO A NADĚJE
Faun, Praha 1999
- [36] *Dr. Rudolf Steiner* ZÁKLADY EZOTERIKY
Michael, Olomouc 1999
- [37] TIBETSKÁ KNIHA MRTVÝCH
Svatá Mahatma, Brno 1990
- [38] *Ingrid Vallieres* PRAXIS DER REINKARNATIONSTHERAPIE
Stephanie Naglschmid, Stuttgart 1991
- [39] *Richard Wagner* REINKARNATION
Universelles Leben, Würzburg 1989
- [40] *Dr. Helen Wambach* LIFE BEFORE LIFE
New York 1979
- [41] *Joseph J. Weed* THE WISDOM OF MYSTIC MASTERS
Parker Publ., New York 1968
- [42] *Dr. David Wheeler* THE WAY TO THE OTHER SHORE
New York 1977
- [43] *Dr. Carl Wickland* THIRTY YEARS AMONG THE DEAD
Spiritual Press, London 1924
- [44] *PhDr. Paul Brunton* POUSTEVNÍK V HIMÁLÁJÍCH
nakl. IRIS RR, Frýdek-Místek 1994

- [45] PRAYERS – MEDITATIONS – DYNAMIC
DECREES
Summit University Press, P. O. B. 5000, Corwin Springs MT
59030, USA
- [46] *John Baldock* MALÁ KNIHA SÚFIJSKÉ MOUDROSTI
Volvox Globator, Praha 1998
- [47] *PhDr. Paul Brunton* ORIENT
Iris RR, Frýdek Místek 2000
- [48] *Dr. Larry Dossey* THE SCIENCE OF PRAYER
Mind Science Foundation, San Antonio, Texas 1994
- [49] *Dr. Stanislav Grof* DOBRODRUŽSTVÍ SEBEOBJEVOVÁNÍ
Gemma 89, 1992
- [50] *Suma Ching Hai* THE KEY OF IMMEDIATE
ENLIGHTENMENT
26. vydání, Formosa 1996
- [51] *Manfred Himmel* AURA STROMŮ LÉČÍ (JAK NAVÁZAT
KONTAKT SE STROMY A JEJICH
PŘIROZENOU ENERGIÍ)
Alternativa, Praha 1999
- [52] *Bratr Lawrence* PRAXE PROVÁDĚNÍ PŘÍTOMNOSTI BOŽÍ
Unitaria, Praha 1990
- [53] *PhDr. Frederick Lenz* LIFETIMES (KAPITOLA THE LAW OF
CAUSE AND EFFECT)
Fawcett Crest, New York 1979–86
- [54] *MuDr. Melvin Morse* CLOSER TO THE LIGHT
Ivy Books, New York 1990
- [55] *Romain Rolland* MYSTICKÝ A ČINNÝ ŽIVOT DNEŠNÍ
INDIE (díl 2.: VIVEKANANDA)
Eminent, 1995
- [56] *Sai Baba* SATJA SAÍ PROMLOUVÁ (svazek 3.)
Grafie, Ostrava 1998
- [57] *Hari Prasad Shastri* THE WORLD WITHIN THE MIND
4. vydání, Shanti Sadan, London 1969
- [58] *Gabriele Wittek* ICH KAM – WOHER, ICH
GEHE – WOHIN
Verlag Universelles Leben, Würzburg 1986

[59] *Paramahansa*

Jógánanda

Aquamarin, Praha 1995

ŽIVOTOPIS JÓGINA

Případné dotazy a připomínky zasílejte na adresu:
Jiří Palka, U pískovny 199, 466 06 Jablonec nad Nisou

Kalifornský klášter Summit University, opakovaně zmiňovaný
v textu, se mezitím přestěhoval do Montany. Adresa je tatáž jako
výše u Summit University Press.

Od téhož autora vyšlo v pátém vydání

DŮKAZY O EXISTENCI PŘEVŤELOVÁNÍ A KARMY

s těmito názvy kapitol:

JAK BYLA PROKÁZÁNA EXISTENCE PŘEVŤELOVÁNÍ

Víra a fakta – jak vzniká náboženství •
Psychoanalýza objevuje podvědomí •
Vzpomínky na dobu před narozením
uložené v podvědomí • Metoda léčící
dosud nevyléčitelné • Objevy Dr. Heleny
Wambachové z New Jersey • Objevy Dr.
Dethlefsena z Mnichova • Výzkumy Dr.
Barbary Ivanovy z Moskvy • Nebezpečí
hypnózy • Další důkazy • Vzpomínky
malých dětí • Pokračování našich lásek
a manželství z minulého života v tomto
vtělení • Kritická literatura o bibli •
Literatura o převtělování – 55 pramenů

JAK BYLA PROKÁZÁNA EXISTENCE KARMY

Energie obsažená v myšlenkách a její
účinky • Zákon karmy • Karma
jednorázová • Karma rodinná • Karma
způsobující nemoci • Přijďte a naberte
vody Života zadarmo... (Zjevení 22,17)
• Dobrá karma • Karma vývojová •
Dobrá karma neznamená štěstí, špatná
neznamená neštěstí • Karma dobíhající
a symbolická • Otázka viny • Zákon
milosrdenství • Jak si vytvořit nejlepší
možný osud • Jak se osvobodit
od účinků karmy a nutnosti převtělovat
se • Literatura o karmě – 24 pramenů

*Pokud tuto knížku neobdržíte ve svém místě,
zašle vám ji kniha poštou – KNIHKUPECTVÍ HLEDAJÍCÍ,
Kozácká 11, 101 00 Praha.*

Jiří Palka: Jak zažít Boha bez drog – Zážitky nevěřících

© 2000, 2002 Jiří Palka

Autorské vydání – elektronická verze (revize 2)

Jablonec nad Nisou, 2002

Druhé rozšířené vydání.

Grafickou úpravu a sazbu programem $\text{\TeX}$
připravili $\text{\Upsilon\X}$, Stanislav Brabec a Jana Hybnerová

Jiří Palka se narodil roku 1922 v Praze. První duchovní zážitky měl v sedmi letech. Došlo k nim samovolnou meditací. O čtyřicet let později našel popis takové meditace v knize od PhDr. Paula Bruntona *Hledání Nadjá*. Tento zážitek se pak opakoval během života mnohokrát a nesouvisel s žádným náboženstvím ani vírou ani Ježíšem nebo jinou bytostí. Boha přitom nevnímal jako bytost, ale jako vnitřní záři, která sahá až za obzor a patrně prostupuje vesmírem. Připadalo mu proto vhodnější neříkat Bůh, ale Duše vesmíru nebo Kosmická síla apod.

V r. 1984 se mu podařilo dostat se do klášterní mystické školy Summit University v Kalifornii, kde se zúčastnil mnohaměsíčního kurzu mantrajógy. Tam poprvé měl duchovní zážitky ve spojení s bytostmi jako je Ježíš, Buddha a jiní.

Stalo se mu také, že se ocitl mimo své fyzické tělo nebo se setkal s někým, kdo takový zážitek měl. Zjistil přitom, že i mimo tělo je při plném vědomí, vidí a slyší, má svou paměť, může jít kam chce atd. Z toho vyplývá, že náš mozek není sídlem vědomí, ale něčím jako telefonní centrálou mezi fyzickým tělem a nefyzickým vědomím. Teprve z Ameriky si přivezl literaturu, podle které jsou tyto skutečnosti známy desetiletí.

V této knize popisuje osm různých situací, za kterých může k duchovnímu zážitku dojít, a sedm, za kterých se můžeme ocitnout mimo fyzické tělo, ať již krátkodobě nebo dlouhodobě, čili se „odtělit“.

Občanským povoláním byl překladatelem, pracoval v exportu a informatice. V r. 1986 začal o duchovních otázkách přednášet a po několika letech se stal duchovním.